



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 109

I Legislatura

Any 1982 (segon període)

**Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera**

Sessió Plenària núm. 50

segona reunió
tinguda el dia 22 de setembre de 1982

SUMARI

Es reprèn la sessió a un quart i dos minuts de dotze del matí. Continua el debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu amb la intervenció dels Diputats no adscrits I. Srs. Benet (p. 3244), Hidalgo (p. 3244), Ardiaca (p. 3245) i Guillén (p. 3246).

Intervé el Diputat I. Sr. Cañellas, del G. p. de Centristes (p. 3247). Respon l'H. Sr. Conseller de Governació, Sr. Alavedra (p. 3250). El Diputat I. Sr. Capdevila, del G. p. de Centristes, intervé en torn de rèplica (p. 3252). Intervé, per respondre al Diputat I. Sr. Cañellas, el M. H. President de la Generalitat, Sr. Pujol (p. 3252).

Intervé el Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3255). Responen el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3257) i l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Sr. Carol (p. 3260). Interven en torn de rèplica els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3261), i Hortalà (p. 3262).

La sessió se suspèn quan manquen cinc minuts per a les dues de la tarda i es reprèn a tres quarts de cinc.

Pren la paraula el Diputat I. Sr. Ribó, del G.p. del PSUC (p. 3263). Interven per respondre l'H. Conseller d'Ensenyament, Sr. Guitart (p. 3267) i el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3269). Interven en torn de rèplica la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC (p. 3271), i el Diputat I. Sr. Ribó (p. 3273).

Pren la paraula el Diputat H. Sr. Reventós, del G. Socialista (p. 3274). Respon el M. H. Sr. President de la Generalitat (p. 3278). Interven en sengles torns de rèplica els Diputats H. Srs. Armet, del G. Socialista (p. 3282), i Reventós (p. 3283).

Finalment pren la paraula el Diputat I. Sr. Bigatà, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3284).

Se suspèn la sessió a dos quarts i deu minuts de vuit del vespre.

Es reprèn la sessió, suspesa ahir, a un quart i dos minuts de dotze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els Lletrats Sr. Vintrolà, Ferret i Sra. Folchi.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuem el debat iniciat ahir amb les intervencions dels Grups. Prèviament a la intervenció dels representants dels Grups parlamentaris, han demanat també d'intervenir en el debat alguns Diputats no adscrits, i alguns d'ells ja també interpretant, han manifestat, els punts de vista d'alguns dels seus companys. Aleshores, d'acord amb les demandes rebudes fins ara, intervindrà el Diputat senyor Josep Benet per un temps màxim de cinc minuts; seguidament intervindrà el Diputat senyor Pere Ardiaca, per un temps màxim de vuit minuts, i, finalment, el Diputat senyor Santiago Guillén, per un temps màxim d'uns catorze o quinze minuts.

Té la paraula el Diputat senyor Benet. *(Pausa.)*

El Sr. BENET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la brevetat imposada a la intervenció d'aquest Diputat no adscrit m'impedeix —com és normal— d'examinar amb l'atenció i l'extensió que es mereix el discurs pronunciat pel President de la Generalitat ahir. Per tant, només podré referir-me, i encara amb la màxima concisió, a algun dels punts essencials de la intervenció presidencial. Cinc minuts, enfront de dues hores i mitja del discurs, és certament ben poc.

Crec, senyores i senyors Diputats, que el President de la Generalitat, amb el discurs que va pronunciar ahir, no va donar compliment suficient al que disposen l'article 83 de la Llei del Parlament i l'article 119 del Reglament d'aquesta Cambra. Ambdós preceptes són clars : el President ha d'obrir el debat fent una exposició sobre l'orientació política general —repeteix, sobre l'orientació política general— del Consell Executiu, i això ahir gairebé no es va fer. I els pocs moments en què es va fer va ser submergit per una exposició detallista completada amb la petita anècdota, que no corresponia en absolut al discurs que aquesta Cambra tenia dret a esperar.

Crec que una bona part de l'exposició podia correspondre a un debat sobre l'aplicació dels pressupostos aprovats per aquest Parlament, però no corresponia al debat actual. Però quelcom més em preocupà. L'exposició aprofundida d'una política general davant de la situació, cada dia més greu, en què es troba el poble de Catalunya i la construcció de la seva autonomia, fou substituïda per una detallista i extensíssima relació que em recordà —em dol de dir-ho— els discursos oficials de certs personatges dels anys seixanta, que parlaven triomfalment de l'estat d'obres, mentre s'amagaven els greus problemes polítics, socials i econòmics del país.

Ben poques coses es van dir ahir sobre l'orientació política general del Consell Executiu. No es va dir res, per exemple,

del perquè dels canvis de Consellers en dos Departaments de la Generalitat. No res, tampoc, del perquè del pas al Departament de Presidència d'una part substancial del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. No res sobre el que pensa fer el Consell Executiu en l'important camp de l'alta cultura a Catalunya. No es va dir res, tampoc, del que s'ha fet per a convertir en realitat la televisió autònoma. No res sobre la ràdio, no res sobre tantes i tantes coses que no s'han fet malgrat constar en el programa de govern exposat el mes d'abril del 1980.

Rellegeixin, senyores i senyors Diputats, aquell programa que consta al *Diari de Sessions*, i s'adonaran de la importància d'uns incompliments que no s'han justificat davant de la Cambra. Per exemple, en el cas del calendari legislatiu. Moltes coses que esperàvem no es van dir, però d'altres que es digueren,estic segur que han provocat una greu preocupació en amplis sectors d'aquesta Cambra; per exemple, quan es digué amb rotunditat que no existeix deterioració de la convivència en aquesta terra nostra catalana. Com es pot dir això? Em temo que les visites programades —molt sovint electoralistes— del senyor President de la Generalitat, que alhora continua encara essent secretari general d'un partit, li hagin anat fent perdre el coneixement del país real on viu i governa. Si això és així, és quelcom de gravíssim. I em temo que sigui així quan es silencien i es menysvaloren un seguit de fets que són símptomes evidents d'un procés de deterioració que pot ser fatal per al futur de la nació catalana, que cal acabar amb ells. L'Onze de Setembre passat —no ens enganyem— va ser un crit d'alerta, un crit d'alerta que ens ha de fer reflexionar a tots, i al senyor President de la Generalitat també.

Senyores i senyors Diputats, el verbalisme nacionalista també pot matar la nació catalana, perquè la nació pot morir quan s'actua i es governa pensant en una Catalunya mítica i ideal, inexistent, que no és pas la Catalunya real. Treballar sobre la Catalunya real.. aquesta Catalunya, amb aquest Govern minoritari, monocolor, continua perdent pes en el camp industrial i pes, molt especialment, en el camp financer, un camp d'aquests cada dia més sucursalitzats; una Catalunya que ha de vèncer la crisi econòmica; una Catalunya cada dia més sucursalitzada també en el camp dels mitjans de comunicació, tan decisius per a evitar la desnacionalització; una Catalunya que, com hem dit més d'una vegada, ha de fer de la seva població, encara, un poble, si no vol desaparèixer com a nació; una Catalunya que encara viu el difícil període constituent de la seva autonomia. Treballar sobre aquesta Catalunya real és una tasca immensa que reclama una política de govern molt distinta de la que ens va ser exposada ahir en el discurs del senyor President de la Generalitat.

Aquest discurs va ser un discurs merament continuista, i jo crec que la política catalana, avui, necessita quelcom més que el continuisme. Necessita trencar el continuisme i replantejar-se seriosament el problema del govern de Catalunya, si volem construir entre tots una Catalunya autònoma de tots i per a tots.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. A l'entremig, el Diputat no adscrit senyor Hidalgo ha demanat també de poder intervenir en el debat. Té la paraula per un màxim de cinc minuts.

El Sr. HIDALGO : Señor Presidente, señoras y señores

Diputados, permítanme que exprese mi sorpresa ante el discurso que ayer escuchamos del Muy Honorable señor Presidente de la Generalidad. Estamos ante la apertura de un nuevo período de sesiones donde hay que presentar un programa de gobierno, y yo diría que más bien fue como una rendición de cuentas de un final de curso.

¿Dónde estuvieron esas líneas de gobierno para un futuro? ¿Cuál será la acción del Consejo Ejecutivo en el tiempo próximo? Es muy difícil adoptar, ante una exposición donde sólo se habla de lo que se ha hecho y de lo que no se va a hacer, ante un programa inexistente, ante la falta de soluciones —ni siquiera búsqueda de esas soluciones. Es evidente que la política autonómica ha tenido un mal año, como consecuencia —qué duda cabe— de los pactos autonómicos llevados a cabo entre UCD, PSOE y el Gobierno central, pero no es suficiente la lamentación. Hay que plantear soluciones a esa situación; algunas, que todos conocemos y en las que hemos participado una amplia mayoría de la Cámara, ya se han hecho; otras, es responsabilidad del Gobierno ponerlas en práctica, y éstas, o no se han buscado, o no se quieren poner en práctica.

El señor Presidente tan sólo expresó su deseo o convicción de que la situación cambiara, y eso no es suficiente. Del discurso hecho ayer parece desprenderse que el Gobierno de la Generalidad va a seguir una acción de Gobierno en la misma línea llevada hasta ahora, y es claro, por tanto, que si eso es así, el PSA tiene que afirmar que estará en contra, que se opondrá. De todos es sabido que nuestro proyecto de Cataluña no es el mismo que el del Gobierno, que la Cataluña que quiere hacer el Gobierno no coincide con la nuestra porque en su Cataluña no hay una parte de la ciudadanía que tiene que aportar, sino que tiene que perder para que otra gane, porque estamos en contra del paternalismo que supone ofrecer una cultura superior a los pobres e incultos emigrantes. Los emigrantes andaluces y los de los distintos pueblos de España llegados a Cataluña poseen su propia cultura y su aportación puede enriquecer el acervo cultural de la nueva Cataluña, que ha de enlazar —qué duda cabe— con su tradición milenaria, pero que no ha de cerrarse en ella, que ha de ser abierta y receptiva, y seguiremos en contra de esa política, porque no se dan soluciones a los gravísimos problemas del paro, del desarraigo social, a la falta, a la insuficiencia de bienes sociales; estaremos en contra porque seguirá siendo una política de hechos consumados, y el último ejemplo es el Decreto del 5 de agosto sobre normalización del uso de las lenguas oficiales en la enseñanza, que coarta y condiciona la labor de este Parlamento, y que, en otra ocasión, cuando tenga más tiempo, podremos hablar con mayor extensión de ese Decreto; un decreto en el que se plantea, por parte del Gobierno, una postura distinta a la que el grupo o los grupos políticos que le dan apoyo en este Parlamento presentaban o han presentado en la elaboración de esa ley. Y estaremos en contra de esa política porque nos llevará, a pasos agigantados, a la separación de la sociedad catalana en dos partes irremisiblemente.

Muchas gracias.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Té la paraula el Diputat senyor Pere Ardiaca.

El Sr. ARDIACA : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vinc a aquesta tribuna no pas per decisió únicament personal, sinó per la de quatre Diputats. Per bé que

les condicions reglamentàries fan que se'ns digui «no adscrits» és sabut —encara que hi ha qui no ho vol saber— que som la representació parlamentària del PCC, del Partit dels Comunistes de Catalunya.

Ahir vàrem escoltar el Molt Honorable President de la Generalitat amb tota l'atenció i el respecte que li servem personalment, i en tant que President. Tanmateix, això no és obstacle perquè jutgem amb tota sinceritat, i a partir del nostre criteri, la perspectiva que ens va oferir.

De primer, diguem que és difícil arribar a una conclusió concreta sobre el sentit exacte d'uns plantejaments vagues, ambigus, que semblen voler respondre per endavant a crítiques que ja es preveuen inevitables. Així, el discurs va tenir tot ell l'aire de dir i repetir que les coses van bé, encara que, ben mirat, no hi van gaire; però segurament aniran millor, si bé, segons com, també pot ser que vagin pitjor. No pensem ni tenim temps de respondre a cadascuna de les qüestions tractades. Sabem que el Govern de la Generalitat no té tots els poders que hauria de tenir per a responsabilitzar-se més concretament i plenament del desenvolupament polític i econòmic, cultural i social de la nació catalana. I no pensem pas proposar-li un enfrontament amb el Govern central, que el President deia que no el volia, i que nosaltres tampoc no el volem en el termes insinuats, però creiem que el Govern de la Generalitat hauria d'afirmar més rotundament la identitat catalana i fer més patent la seva voluntat de defensar-la. I hem de dir que ens ha semblat un error gravíssim el fet que el passat Onze de Setembre el partit i la coalició als quals pertany el President, conjuntament amb altres partits i amb l'excusa que només ells són parlamentaris i només ells expressen el sentir del poble de Catalunya, fessin colla a part amb la pretensió de silenciar l'existència de la LOAPA. Entenem que així s'ha fet un greu dany a Catalunya i al seu dret d'autodeterminació. Una cosa semblant es va fer temps enrera amb les Cambres Agràries, i tal com es presenten les diverses posicions polítiques encara continuarem veient coses per l'estil.

Ara bé, quan nosaltres parlem de Catalunya no ens referim a uns quants catalans més o menys destacats pel seu poder econòmic. Nosaltres ens referim a tots els catalans, i sobretot, en bona llei democràtica, a la majoria, integrada essencialment per les ciutadanes i els ciutadans que configuren el món del treball : obrers i pagesos, empleats, treballadors autònoms, intel·lectuals i petits i mitjans empresaris. Al nostre entendre, aquests, nascuts o no a Catalunya, són els veritables creadors de la riquesa de Catalunya i són els veritables defensors del dret nacional, encara que molts d'ells ho expressin o ho cridin en castellà.

I així entrem en la part del discurs en què el President va referir-se a la creació de riquesa i al seu repartiment. Ens va parlar de xifres importants d'ajut als industrials —a determinades empreses industrials, volem dir—, i de xifres més modestes d'ajut a les diputacions i ajuntaments per a produir ocupació. Però el cert és que en sis mesos hi ha 23 000 parats més, dels quals 10 500 encara no han tingut mai un lloc de treball, i que la crisi ja fa de vuit a deu anys que dura i no s'hi veu solució, segons que ens va dir. I ens pregunta : ens hem d'endeutar més? Per nosaltres la resposta és no, un no ben gros. La solució de la crisi econòmica no està en l'endeutament, ni en la manera d'aplicar la reconversió industrial que se'ns

proposa, per bé que sí que cal canviar estructures i millorar-les tècnicament. La manera que se'ns proposa és que cal assegurar el benefici, com més millor, dels empresaris —dels grans, és clar— i que se'ls ha d'assegurar la tranquil·litat. Això vol dir que els treballadors han d'admetre bandes salarials més baixes i que s'han de deixar acomiadar, i si ho fan així l'Honorable Conseller de Treball els trobarà la manera de dialogar amb els empresaris i aquests invertiran. Però no és així, el que faran els empresaris —els grans— és enviar més diners a Suïssa o invertir més a l'estranger, on puguin fer més grans beneficis encara.

Per a nosaltres la crisi és quelcom més que industrial, és una crisi de les relacions de producció, que rau en el fet que la producció és social de més a més, i que l'apropiació es concentra més i més en les mans d'unes quantes famílies, cada cop menys. I va en augment el nombre de parats: més d'11 milions en els països capitalistes europeus, i altres tants en el país de la Califòrnia, que ahir se'ns presentava com a model.

La solució no és per la via que se'ns proposa, nosaltres la veiem més aviat per la via de la socialització de la riquesa creada i en el seu repartiment segons el treball aportat. Entenem necessària la nacionalització, de moment, de la banca —la gran repartidora de beneficis—, dels serveis públics —com l'aigua, el gas i l'electricitat— i de les grans empreses monopolistes —i en esmentar l'electricitat hem de manifestar un cop més que ens oposem al funcionament de la Central Nuclear d'Ascó i de totes les altres. Així, amb les nacionalitzacions proposades, entre altres mitjans, es podrien assegurar els diners que fan falta per a crear ocupació, i mentrestant per a garantir a tota persona o bé l'ocupació o bé un subsidi que li permeti de viure dignament. El dret al treball ha d'ésser considerat com un dels més importants dels drets humans.

Se'ns dirà que això no ho pot fer la Generalitat. Responem que en part sí, i que, per altra banda entre tots podem influir perquè les nacionalitzacions dites siguin d'aplicació a tota Espanya. Però en comptes d'això, a Madrid, el partit i la coalició en què recolza el Molt Honorable President de la Generalitat han prestat sempre suport a UCD en totes les mesures de tipus econòmic i de restricció de les llibertats i dels drets sindicals, i també en la decisió d'ingressar a l'OTAN. Això no ajuda gens a millorar la situació econòmica. I els pressupostos conseqüents, de bilions de pessetes, vénen a empitjorar tota la perspectiva política, econòmica, cultural, social i nacional de Catalunya i la de tots els pobles d'Espanya.

Per això, senyor President, no aprovem els seus plantejaments, i pensem que Catalunya necessita una altra cosa.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Santiago Guillén.

El Sr. GUILLÉN: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta és per a nosaltres una ocasió ben singular. Avui, per primera vegada, un Grup de vuit Diputats no adscrits d'aquest Parlament intervenim en aquest debat en nom del Centre Democràtic i Social; en nom de tots ells faig, per tant, aquesta intervenció.

I justament ens correspon d'iniciar la nostra activitat parlamentària amb el debat anual en què es presenta i es discuteix l'orientació política general del Consell Executiu de la Generalitat. Aquest és un moment important; entenem que aquí haurem de trobar, d'una banda, el programa de Govern del

President Pujol i, de l'altra, les crítiques o suports dels diversos Grups parlamentaris amb suports o amb oposicions, segons els uns i els altres.

Nosaltres hem valorat aquest debat com un moment especialment significatiu dins de l'actual legislatura. Hem analitzat amb profunditat la situació general del país i la del nostre Grup mateix, i hem arribat a la conclusió que el nostre comportament en aquest debat només podrà ser el d'abstenció en totes les votacions que el seguiran. Les raons del nostre comportament —que considerem excepcional, en unes circumstàncies que també ho són— són les següents: en primer lloc, no veiem com podríem intervenir-hi adequadament sense estar integrats en un Grup parlamentari mixt, sense possibilitats, per tant, de presentar resolucions ni de donar explicacions de vot. Les limitacions reglamentàries actuals considerem que són desproporcionades amb el pes relatiu del nostre Grup, i ja hem tramitat una iniciativa de reforma que creiem absolutament necessària per al bon funcionament del Parlament amb la seva composició actual. En segon lloc, i entrant més en matèria, no veiem com podríem donar suport amb els nostres vots a un Consell Executiu del qual ignorem el programa de Govern: el discurs del President Pujol, que ahir vam escoltar amb atenció, no ens va pas donar aquesta informació. Entenem que Catalunya necessita amb urgència un Govern estable i capaç d'actuar amb eficàcia, però no firmarem xecs en blanc sinó compromisos ben concrets i especificats d'accions de Govern que s'ajustin de forma suficient al nostre propi programa. Per tot això, doncs, per la inflexibilitat de la normativa vigent que no ens podria garantir una actuació parlamentària normal i per la inconcreció del discurs del President Pujol, hem arribat a la conclusió que haurem de votar sistemàticament l'abstenció a les resolucions finals.

Avui, doncs, ens abstenim perquè no podem pronunciar-nos adequadament i perquè no tenim matèria suficient per a aquest pronunciament. Tanmateix no volem pas indicar amb això que no sabem encara ben bé el que volem. Ho tenim ben clar, i voldria aprofitar l'oportunitat d'aquesta intervenció per a iniciar un diàleg, en un intent que la pròxima oportunitat sigui més entenedora per a tots i trobem amb més facilitat els nostres punts de contacte i de possible col·laboració amb els uns i els altres.

L'anàlisi de la realitat política catalana ens suggereix que vivim dues crisis alhora: la de l'economia i la de les autonomies. En això coincidim amb el discurs que vam sentir ahir del President Pujol. Quines estratègies ens proposa, però? Quins objectius ens fixa? L'actitud exposada em recorda una mica el fatalisme de les previsions de la meteorologia, i fins i tot de la geologia. Se'ns parla en el primer cas d'una crisi general i profunda, que serà llarga, i de la qual en sortirem més pels canvis en profunditat que es van produint que no pas per la política o per les mesures que es prenen. De la crisi autonòmica s'expressa l'esperança que les condicions polítiques canviant modificaran els plantejaments actuals dels pactes autonòmics. No pretenc pas de fer amb aquestes al·lusions una exègesi mal intencionada de certes frases escollides d'un discurs, sinó subratllar allò que entenem nosaltres com a actituds que fan i faran difícil el diàleg i la col·laboració. Certament ningú no pot oferir avui solucions a la crisi socio-econòmica de la nostra societat occidental, ni pot garantir que des de Catalunya

puguem transformar l'actual nivell de desconfiances autonòmiques en actituds obertes i dinàmiques, però com a polítics ens correspon de fixar objectius, establir estratègies, administrar recursos i sumar esforços. Però com es pot pretendre de sumar esforços si no es lliguen els objectius ni les estratègies? Ens preocupa l'actitud d'un Govern català molt minoritari que rebutja la definició d'aquests termes indispensables per al pacte polític. Vostè, Honorable President, no ens ofereix cap programa i ens proposa, en canvi, unes garanties que no vénen al cas. Vostè ens diu que el Govern de la Generalitat era i és un Govern nacionalista. Nosaltres, però, creiem que ja hem superat el temps pre-democràtic de la política catalana. Ja no compta tant allò que som com allò que fem; la divisió entre els que són i els que no són, que practica Convergència, no ens val. Diguem clarament què hem de fer i mirem de posar-nos d'acord per a fer-ho. En tot cas, ho diem ben clar, aquesta és la nostra oferta.

No voldria, de cap manera, que això tingués pretensions filosòfiques; parlem de qüestions ben determinades. Diem que Catalunya es defineix, entre altres elements, per una cultura, però el nostre Govern es queda aquí i no ens ensenya un programa cultural pensat per a l'Europa dels anys 80, capaç de superar l'autosatisfacció de les nostàlgies noucentistes, apta per a dirigir-se als suburbis d'immigració de Barcelona, capaç de generar la revolució cultural que reclama a crits la joventut, fortament marcada per l'atur. Diem que la cultura catalana forma part de les nostres essències, però aquesta simple afirmació no justifica l'acció d'un Govern que hi és per a fer política cultural, i que es limita a una certa promoció lingüística, feta des d'una Conselleria que, d'altra banda, no suscita precisament entusiasmes.

Diem que a Catalunya la convivència dels ciutadans és un fet real, és una característica de la nostra terra. Caldrà veure, però, si allò que fa el nostre Govern afavoreix aquesta convivència, o si la seva pretensió massa sovint traslluida de representar la quinta essència d'allò que és català no li és un obstacle per a realitzar aquelles iniciatives de Govern que afavoreixin la maduració comunitària de la nostra societat.

Diem que la comarca és l'essència de Catalunya, i amb dos anys i mig de govern no hem pogut veure cap iniciativa concreta per a donar veu i personalitat a les comarques de Catalunya. L'Administració perifèrica de la Generalitat es consolida a la província. El President ens anuncia un projecte de llei de comarcalització pocs dies després que el grup de Diputats de Centre Democràtic i Social presentéssim una proposició de llei de mesures urgents per a la comarcalització de Catalunya. Diem que la iniciativa de les diverses entitats existents a Catalunya forma part del nostre tarannà, quan l'absència de política sanitària de la Generalitat està posant en crisi definitiva una bona part de la xarxa hospitalària comercial existent, mitjançant l'obertura de més de 3 000 llits sense planificació i fixant unes tarifes més distorsionades que les que anava aplicant INSALUD des de Madrid.

Ja és hora, creiem, que els polítics deixem de parlar una mica de les nostres essències i expliquem més els nostres fets, els nostres programes. Un govern no pot viure d'un vot de confiança sec, d'un anar fent dia a dia, sense programa legislatiu, a cops de decret. En tenim, d'això, un exemple ben recent, amb el Decret d'aquest estiu sobre l'ensenyament en

català i castellà a l'escola. On queda aquella Llei de Normalització Lingüística, que s'arrossega des de fa més d'un any, i quan tot just arriba a la Comissió de Cultura la bloqueja el mateix partit del Govern? On queda el calendari de projectes de llei anunciats pel President Pujol en el seu discurs d'abril del 80, oblidat de forma quasi total i sistemàtica? Ja és hora de fer cara a la crisi econòmico-social del país mitjançant una mobilització de recursos estratègicament programats. Això és fer política i no esperar que passi la pluja o que s'aturi el vent. Ja és hora que establim una estratègia per a anticipar-nos a les crisis autonòmiques de l'Estat; per a modificar unes estructures de l'Administració central que encara no han entès l'autonomia; per a aportar al Senat una experiència i una voluntat autonòmica que ens guanyi la col·laboració d'altres Comunitats Autònomes. També és hora, com diu el President Pujol, de modernitzar i racionalitzar l'Estat espanyol, però nosaltres li preguntem que amb quin programa pensa fer-ho i amb qui compta per a donar-hi suport. No s'hi val a dir que es farà tot en nom del que som, de Catalunya, quan no es té al darrere més enllà d'una cinquena part de l'electorat de Catalunya.

Senyores i senyors Diputats, aquestes són les nostres raons, no pas pensades per a entrar en una polèmica aquí i ara, que tampoc no ens ho permetrien les normes vigents d'aquest Parlament. Les hem exposat perquè creiem necessari d'explicar-nos, per dir ben clarament que els temps han canviat i encara canviaran més, que la nostra disposició és oberta a la col·laboració amb tots aquells partits que puguin tenir punts concrets de programes de govern que coincideixin parcialment amb els nostres, que cal revisar l'actual majoria sobre bases objectives i realistes, amb claredat d'objectius i de compromisos públics. Ara per ara, però, ens haurem d'abstenir en aquest debat. Perquè esperem un programa de govern per a Catalunya i l'oportunitat de poder-lo debatre com a Grup, perquè considerem necessaris canvis importants en el Govern del país i voldríem participar en el seu debat, en les millors condicions d'eficàcia i amb la més gran claredat de conviccions.

Honorable President, nosaltres continuem esperant que a la fi presenti un programa de govern i ens digui amb quina majoria compta per a poder portar a terme aquest programa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Comencen ara les intervencions dels Grups, en primer terme la del Grup Centrista. Té la paraula el senyor Cañellas.

El Sr. CAÑELLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el debat polític d'avui se celebra en un moment molt especial. El fet d'estar en plena pre-campanya electoral, tanmateix, no ha de convertir aquest debat en una controvèrsia electoralista. Primer, perquè no és el Parlament de Catalunya el lloc adient per a la polèmica partidista, sinó per a una acció legislativa eficaç i representativa dels autèntics interessos del poble català. Després, perquè les properes eleccions generals són un fet perfectament diferenciat del que és l'Administració autonòmica. És aquesta política autonòmica la que avui i ara s'ha de discutir amb el llenguatge dels fets i dels objectius clars i no amb declaracions de bones intencions.

L'exposició que va fer ahir el President de la Generalitat des del punt de vista formal va ser una exposició llarga, en la qual vam poder constatar la manca de fil conductor que va essent un tret ja acostumat en aquesta classe de discursos. La manca

de connexió no seria greu en un altre tipus d'intervenció pública, però crida especialment l'atenció en un discurs que hauria de ser un discurs programàtic.

Aquests aspectes formals, com és evident, estan indicant un fet de fons. No hem pogut apreciar quins criteris clars hi ha de govern. Hem escoltat, una vegada més, una laboriosa enumeració de descripcions puntuals, anècdotes populars i generalitzacions voluntaristes. Però tornem a comprovar, també, la mateixa incapacitat ja constatada prèviament per tal de definir un programa de govern que pugui ser compartit en els seus elements bàsics per una majoria del poble de Catalunya representat en aquest Parlament. Aquesta enumeració simplement descriptiva que el President de la Generalitat ens va oferir ahir posseeix un molt desigual contingut polític.

Encara que no pretenc de fer una anàlisi exhaustiva del que ahir se'ns va dir, vull fer palès que el Grup de Centristes de Catalunya-UCD considera que hi ha hagut omissions sumament importants. Entre aquestes omissions, voldria esmentar, en primer lloc, la manca absoluta de concreció del que entén el President del Consell Executiu de la Generalitat per modernització de l'Administració pública. És ben veritat que tota Administració requereix sempre, com a organisme en perpètua transformació, un procés de modernització. Però difícilment es pot reclamar amb credibilitat una reforma de l'Administració central quan a l'Administració autonòmica no existeix cap realitat seriosa i coherent de reforma en profunditat. No es pot considerar com a reforma productiva deixar infrautilitzats molts dels recursos humans que pertanyen de ple dret a l'Administració catalana una vegada transferits els serveis i els mitjans previstos per l'Estatut d'Autonomia. Bastants de les funcions ja existents han estat aplicades innecessàriament, amb un cost econòmic molt elevat i amb la consegüent desmoralització dels qui podien portar a terme perfectament les tasques encomanades, als contractats de nou ingrés. Per això, el Grup de Centristes de Catalunya ens preguntem: quina és la modernització que proposa el Consell Executiu per a l'Administració autonòmica? Quines són les pautes ordenadores, l'austeritat o la duplicitat de funcions, l'eficàcia tècnica o la fidelitat de partit, l'assoliment d'objectius o la bona intenció i el voluntarisme?

Una altra omisió important és la que fa referència a l'agricultura. Aquesta omisió resulta especialment sorprenent quan es tracta d'una activitat d'una enorme transcendència per a Catalunya. Hi ha sectors agrícoles que travessen dificultats crítiques en aquests moments, per exemple, el sector vinícola o el de la producció de l'oli, i també el sector de la fruita seca, avellanes i ametlles, que tenen uns preus de mercat que no arriben a cobrir els costos de producció. A més, hi ha uns excedents que són de molt difícil sortida en l'actual situació del mercat. Sorprèn també, per a esmentar una situació de domini públic, que el Consell Executiu no hagi pres una actitud de defensa dels agricultors catalans quan els pagesos francesos han portat a terme una campanya d'agressió injustificada i violenta contra els nostres productes agrícoles. Evidentment, no demanem tan sols una protesta verbal, sinó també un suport actiu i l'adopció de mesures que puguin compensar els efectes de la campanya desenrotllada fa poc per grups incontrolats més enllà de les nostres fronteres i que altres Comunitats Autònomes han emprès.

L'actual crisi econòmica va començar amb una crisi de preus de les matèries primeres, i s'ha transformat després en una crisi industrial de grans dimensions. No obstant això, ens estranya molt que ahir no se'ns hagués dit res sobre la política agrària i ramadera de Catalunya, i per això demanem ara una imprescindible definició dels criteris que regiran en aquest punt durant els propers mesos en aquest sector tan decisiu per a l'economia catalana.

En aquest mateix context, l'exposició d'ahir lamentava la poca col·laboració del Ministeri d'Obres Públiques en relació amb l'explotació dels recursos hidràulics. Tanmateix, cal reconèixer que el problema és tot un altre. Manca l'aigua suficient a les conques pròpies de Catalunya i hauríem de rebre-la d'altres conques situades fora del territori català, en altres Comunitats Autònomes, com és el cas del projecte de la presa d'Arnes que ahir esmentava el President de la Generalitat.

Ahir també ens preguntava sobre el tema del deute públic de la Generalitat. Estaríem d'acord en l'endeutament de la Generalitat si això significués una inversió productiva dels recursos així obtinguts, si gràcies a aquest deute es creen llocs de treball necessaris que corresponguin a un projecte econòmic modern i que aprofiti el nostre potencial de riquesa col·lectiva, fer inversions que mobilitzin altres recursos públics o privats, com per exemple aquelles inversions en les quals la Generalitat participés en un 50% i la resta correspongués a altres institucions com són els ajuntaments o les diputacions. Però la inversió pública no pot justificar-se com a simple substitutiu de l'assengurança d'atur, com a subsidi d'atur encobert. La inversió pública ha d'estimular la inversió privada, els recursos que encara no s'han posat en funcionament i que requereixen una acció decidida de l'Administració, per tal de possibilitar el redreçament de la crisi econòmica.

Si bé les omissions comprovades en l'exposició d'ahir del President no s'esgoten amb les que acabo d'esmentar, no en vull fer més extensa l'enumeració. Els exemples citats són prou representatius. En canvi, ara és oportú comentar les distorsions més significatives que podem trobar en les paraules pronunciades ahir en aquest Parlament. Quan parlo de distorsions, faig referència a la utilització interessada però parcial i artificiosa de conceptes o fets que tenen un sentit real molt diferent del que aquí se'ls va donar.

Una mostra del que considera el nostre Grup de Centristes com a interpretació interessada és tot el que es relaciona amb el programa d'inversions que s'atribueix a la Generalitat. Cal dir amb tota claredat que les inversions en llocs escolars o en obres públiques realitzades per l'Administració autonòmica no han estat altra cosa que la posada en marxa de projectes ja efectuats per l'Administració de l'Estat i utilitzant els recursos que aquesta Administració, en compliment rigorós de les normes estatutàries i de les valoracions de competències, havia traspasat a la Generalitat. Entengueu bé el que dic. No es tracta de cap acte de generositat realitzat per un Govern d'Unió de Centre Democràtic, sinó d'una estricta fidelitat al programa centrista de potenciació de les autonomies i del respecte absolut a les normes estatutàries. Però, igualment, el Consell Executiu de la Generalitat només s'ha limitat a utilitzar els mitjans i els recursos que li havien estat traspasats, sense que això constitueixi cap mèrit extraordinari. Les úniques actuacions pròpies de la Generalitat en projectes d'in-

versió a Catalunya han estat el Pla d'Inversions Públiques del 1981 i el Pla d'Equipaments Socials del 1982, tots dos a iniciativa del nostre Grup parlamentari a través de les esmenes dels Pressupostos de la Generalitat de 1981 i de 1982.

El mateix caldria manifestar sobre els plans de reconversió que ahir van ser esmentats. Els plans de reconversió industrial establerts pel Reial Decret-Llei del 5 d'agost de 1981 no són, òbviament, cap acció de govern de la Generalitat, són competències pròpies de l'Estat i formen part de la política anticrisi del Govern centrista. Entre parèntesis, voldria agrair cordialment al President aquest esment tan favorable a la política que porta a terme el centrisme en el Govern de l'Estat. I tornant al que anava manifestant, les subvencions, les desgravacions fiscals i aranzelàries, els crèdits barats, els avals de l'Institut de Crèdit Oficial són ajuts que van sempre a càrrec del Pressupost de l'Estat, i per això potser el President Pujol sigui el peoner a fer servir un nou instrument de política econòmica, el telèfon, com a instrument de pressió política a Madrid. Quan enumeren les distorsions i les interpretacions parcials de l'exposició del President és obligat recordar el tema de la projecció cultural de Catalunya. S'ha vist la preocupació voluntarista del President de la Generalitat per a afirmar la necessitat d'aquesta projecció; és una autèntica necessitat per a nosaltres, i coincidim plenament en aquest punt. Tanmateix aquesta projecció exterior de Catalunya ha de tenir lloc abans a Santiago de Compostela, a Valladolid o a Sevilla que a Düsseldorf, Berlín o Roma, i és contradictori reclamar una projecció de la nostra cultura i de la nostra personalitat a la resta del món i no vetllar per un bilingüisme efectiu en els nostres centres d'educació superior. Deia ahir el President Pujol que tot tancament és suïcida, i com s'hauria d'entendre aleshores el monolingüisme d'alguns cursos a facultats catalanes, que perden així la potencialitat d'atreure alumnes o professors pertanyents a l'àmbit cultural de parla castellana, procedents de la resta d'Espanya o d'Amèrica? La projecció cultural de Catalunya requereix un tarannà imaginatiu que no s'adiu amb una rigidesa normativa, que sembla ser la política practicada pel Consell Executiu, malgrat les declaracions d'intencions que ahir vam escoltar. És clar que la imaginació ha de tenir resultats més positius que l'adquisició per la Generalitat de dos-cents o tres-cents volums de qualsevol obra que es publiqui en català, sense tenir en compte el contingut o la vàlua cultural dels llibres en qüestió. Ahir se'ns deia que l'acció de la Generalitat és poc intervencionista. Tanmateix, els afanys proteccionistes de la Generalitat arriben també a actuar en qualitat d'editor oficial d'obres que no sempre justifiquen aquella protecció. La llengua catalana s'ha de defensar per camins ben diferents. En primer lloc, amb una actitud d'obertura i de respecte al pluralisme característic del nostre poble que, a més de la seva llengua pròpia, ha utilitzat i utilitza amb tota normalitat la llengua castellana, cooficial amb la catalana. La campanya de normalització lingüística del català, la famosa Norma, de manera sorprenent ha precedit l'aprovació de la Llei sobre la Normalització de l'Ús Lingüístic a Catalunya. Potser aquesta sigui la causa de la manca de coherència d'alguns elements d'aquesta campanya, que desconeix, de fet, una realitat sociolingüística tan complexa com és ara la catalana i que, de vegades, ha produït certes crispacions a l'opinió pública. En canvi, el decret sobre l'ús lingüístic de l'ensenyament que ahir es-

mentava el President de la Generalitat coincideix amb els plantejaments que hem fet d'aquest tema, des del començament, per tal de garantir l'adequat coneixement de les dues llengües.

També haig de fer una breu referència al Departament de Justícia. En el debat de política general de l'any passat, el nostre Grup ja va exposar les seves reserves sobre la funcionalitat d'aquest Departament. En ocasió de la recent modificació del Consell Executiu es va plantejar la conveniència de mantenir aquesta Conselleria. Si només es dedica als dos objectius que ahir li va assignar el President en el seu discurs —promoure la informatització i atendre certs problemes puntuals d'alguns funcionaris—, resulta molt migrada la seva capacitat de gestió. Esperem que la preparació com a home de dret i la capacitat i imaginació del nou Conseller li facin desenvolupar una gestió molt més àmplia i dinàmica, d'acord amb la tradició jurídica de Catalunya.

Hi ha també un altre element que cal rectificar de forma clara de la intervenció d'ahir de l'Honorable President de la Generalitat. Em refereixo al tema del suposat perill que per a l'Administració catalana puguin representar les Diputacions provincials o els municipis. L'autonomia municipal o l'existència de les Diputacions formen part de l'Administració autonòmica, són també òrgans de govern de la Comunitat Autònoma, i cal suposar que el seu funcionament, d'acord amb les normes vigents, no ha de lesionar els interessos i els drets legítims de la Generalitat. Al contrari. La Generalitat ha de saber integrar, a través d'una credibilitat suficient i d'una eficàcia administrativa, aquests organismes de govern que tenen una funció insubstituïble. Així com l'autonomia de Catalunya no posa en perill la governabilitat de l'Estat espanyol, tampoc l'autonomia municipal no ha de fer por al Consell Executiu. Els criteris de defensa de l'autonomia també s'han d'aplicar en aquest cas.

I en relació amb l'estructura bàsica de la nostra convivència, i tenint en compte que ahir el President Pujol va referir-se a la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autòmic, vull manifestar el següent: tots hem d'acatar amb respecte la futura sentència del Tribunal Constitucional sobre la qüestió. Mentrestant, aquesta Llei no hauria de transformar-se en una mena d'arma agressiva a favor d'interessos partidistes. No podem acceptar que sigui l'excusa per tal de justificar enfrontaments artificials i tan negatius com els que recentment s'han produït en el carrer entre diferents grups polítics.

I un darrer aspecte que no podem ometre en la nostra primera intervenció d'avui és el relacionat amb la hipòtesi de reforma constitucional, suggerida ahir pel President Pujol. Ens preocupa especialment, perquè hi ha una altra força política que pretén, amb un fonament oposat, modificar també la Constitució i el seu Títol vuitè. Tota pretensió que vagi en el sentit que ahir va esmentar-se aquí genera immediatament una reacció contrària, que provoca els perills de tots coneguts. El Grup parlamentari de Centristes de Catalunya considera que qualsevol intent de modificació en aquests moments dels textos constitucionals o de l'Estatut d'Autonomia serviria només per a enfortir la consolidació de l'Estat democràtic de les autonomies. Cal aprofitar al màxim el contingut polític i normatiu dels nostres textos bàsics i exercir tots els drets que hi consten, abans de plantejar-se possibles esmenes, ara per ara innecessàries, si no clarament negatives per a l'enfortiment

de les llibertats democràtiques. Abans-d'ahir mateix, dilluns passat, la Comissió Mixta Generalitat-Govern arribava a uns nous acords de transferències per a la Generalitat i marcava ja una data límit a l'activitat d'aquesta Comissió Mixta, perquè s'haurà acomplert el que diu el nostre Estatut d'Autonomia i el que diu la mateixa Constitució. Per tant, em fa l'efecte que hem d'arribar en aquest procés de conclusió del que és el desenvolupament normal i autèntic de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i al respecte màxim a la nostra norma fonamental, que és la Constitució democràtica de 1978.

En la política actual del Govern de la Generalitat hi manca un enfocament entenedor del paper de Catalunya dins d'Espanya. És continua considerant, ja sigui per omissió o de forma explícita, que Catalunya és, o hauria de ser, un bloc monolític, amb uns interessos i amb uns plantejaments uniformats que, per força, haurien de coincidir també amb el que acostuma a reivindicar el partit que està en el govern de la Generalitat.

Senyor President, Catalunya és bastant més que això. Els catalans som un poble plural, que no es redueix als punts de vista sentimentals d'alguns sectors limitats, fins i tot dins del partit representat pel President de la Generalitat. Catalunya, malgrat els llargs períodes durant els quals es va veure desprovista de la seva autonomia, ha manifestat sempre una voluntat de participar en la construcció d'una Espanya diferent. Aquesta participació exigeix una actitud no belligerant per principi, una actitud de respecte i d'interès real pel que s'esdevé fora del nostre àmbit estrictament català. Els catalans sabem, i nosaltres, el Grup de Centristes de Catalunya, ho afirmem públicament, que el nostre govern requereix, així mateix, el respecte i la solidaritat de la resta de comunitats espanyoles, i que si aquests factors no funcionen correctament es posa en perill tot el que fins ara hem conquerit.

Acabo ja, senyor President, la meua intervenció, recordant que l'objectiu primordial del Govern de Catalunya ha de ser de garantir una convivència pacífica amb justícia i llibertat. Aquesta és la responsabilitat específica del Consell Executiu, que ha de vetllar per la unitat del nostre poble, allunyant els fantasmes de la divisió entre els catalans. El nostre poble, que lluita per uns objectius comuns, ha de mantenir la seva unitat en allò que li és essencial, i d'aquesta forma s'evitaran crispacions innecessàries i negatives. Si Catalunya aconsegueix i desenvolupa aquesta unitat, també podrà portar a terme el seu paper específic a Espanya, amb les aportacions que desitja i pot fer i amb una decidida integració en les tasques que ens hem proposat. Una vegada més hem de reiterar la nostra voluntat operativa d'abastar les fites que ens ha assenyalat el nostre poble, que no és patrimoni exclusiu de cap partit, que reclama amb força el dret a ser protagonista del seu propi destí.

Aquesta, senyor President, és la convicció profunda del nostre Grup parlamentari i el principi i directriu del nostre projecte polític: servir una Catalunya justa i solidària que visqui en pau i llibertat.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta intervenció té per objectiu contestar les paraules de l'il·lustre Diputat senyor Cañellas que feien referència a la funció pública.

La funció pública, efectivament, ha estat un dels temes més constants i més debatuts en aquest Parlament. S'ha parlat sovint de despesa excessiva, de duplictat de càrrecs —i n'ha tornat a parlar avui el senyor Cañellas—, de poca claredat en l'accés a la funció pública. Crec sincerament que en aquest camp s'ha fet molt i bé, sense traumes especials, sense problemes generals, i com que, a més a més, hi ha una política clara del Govern en aquest aspecte, convindria aquí, aprofitant aquesta intervenció del senyor Cañellas, precisar el passat, el que s'ha fet, i fixar els objectius del Govern.

En primer lloc, convindria un aclariment sobre el nombre de funcionaris i precisar que la Generalitat a final d'agost tenia 67 369 funcionaris, dels quals 64 984, és a dir, prop de 65 000, són funcionaris transferits de l'Estat, per tant, constitueixen la immensa majoria. Els contractats de la Generalitat, dels quals es parla sempre, eren a final d'agost 1 643 i 219 nous funcionaris, aprovats pel pressupost d'aquest Parlament, estan prenent possessió dels seus càrrecs. Haig de dir que d'aquests funcionaris contractats més de 200 venien ja de la Generalitat provisional. Hi ha 231 funcionaris cedits de l'Administració local i 511 bombers i mossos d'esquadra transferits de les Diputacions. Per tant, l'èmfasi excessiu que es dona als contractats per la Generalitat queda disminuït per aquestes xifres, que de 67 000 funcionaris 65 000 són transferits de l'Estat.

Dèiem que aquest Parlament ha parlat molt sovint de la funció pública. Jo crec que el moment en el qual es va entrar amb més profunditat en aquest tema, el primer moment en el qual es va entrar en profunditat en aquest tema, fou un debat sobre els traspassos que tingué lloc en aquest Parlament el desembre del 80. Fa, doncs, prop de dos anys. En aquell moment, des de l'oposició se'ns deia: «Nosaltres demanàriem —llegeixo textualment— homologació de categories, homogeneïtzació de les condicions de treball, forma de provisió de les places, línia divisòria entre càrrec polític i administratiu, promoció dels càrrecs administratius, i —es deia— no hi ha plantilles ni organigrames.» Doncs jo voldria dir breument que aquestes coses s'han fet, que aquestes coses s'han acomplert, que s'han acomplert sense problemes. No hi ha, evidentment, en aquest Parlament un projecte de llei de la funció pública, primer perquè aquest és un tema de tractament conjunt, segons l'article 108 del nostre Reglament, però després perquè aquí estem pendents de les bases de l'Estat i qualsevol actuació de la Generalitat en aquest tema podria quedar sense efectes en els moments en els quals es fessin aquestes bases, i afectaria greument els funcionaris que haguessin ingressat en virtut de la legislació que nosaltres haguéssim fet. Per tant, el fet que no hi hagi un projecte de llei de la funció pública és una actuació política volguda i, jo diria, compartida pels Grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Però sí que aquesta Cambra va fer i va guanyar en el Tribunal Constitucional una Llei que considero important, la de Mesures Urgents de la Funció Pública, que va ser desenvolupada posteriorment pel Decret 166/81, del 25 de juny. Aquesta Llei va resoldre bastants dels problemes de la funció pública i, a més, jo vull dir que s'està aplicant, d'una manera escrupolosa per part del Consell Executiu. En primer lloc, va donar uniformitat de tractament, tant als funcionaris transferits com al personal contractat, fent de l'Administració de la Generalitat un sol cos, sense distinció de funcionaris pel seu origen. Va distin-

gir i va separar clarament el que era la línia administrativa de la línia política. Va establir —i això s'està aplicant— criteris de capacitat i de publicitat, tant per a la nova contractació com per als llocs de comandament, i va garantir la continuïtat dels serveis i l'estabilitat del personal contractat. Va encarregar, a més, una sèrie de tasques al Consell Executiu, que, totes elles, s'han complert. Aquesta Llei, ho repeteixo, va ser votada per unanimitat per aquesta Cambra i la compleix el Consell Executiu d'una manera escrupolosa. Hi ha hagut, per a l'accés a la funció pública, 492 convocatòries, preveient 1 739 llocs de treball; d'aquests 1 739, 1 416 són nous llocs de treball i 323 llocs de comandament. I tot això s'ha fet respectant les normes bàsiques.

Una altra actuació molt recent del Consell Executiu en el tema de la funció pública : aquest Parlament, en la Llei de Pressupostos del 1982, en les Disposicions Addicionals Quarta i Cinquena, va demanar al Consell Executiu que fes les plantilles orgàniques de l'Administració pública de la Generalitat. I haig de comunicar a aquesta Cambra que, el 16 de setembre, el Consell Executiu va prendre l'acord corresponent i va assenyalar el procediment i els criteris bàsics per a l'elaboració de les plantilles orgàniques, que seran confeccionades, tal com ens demanava el Parlament, dintre de l'exercici del 1982. El tema de les plantilles orgàniques, jo voldria recordar que ha tingut unes dificultats molt grans en l'Administració pública de l'Estat, i que la Generalitat està emprenent una tasca que, a nivell d'Estat, no s'ha fet.

Hi ha tot el tema de l'homogeneïtzació de jornada, d'horaris, de retribucions. Aquesta disparitat en aquests temes ens ve heretada per la Generalitat, perquè aquests 65 000 funcionaris que ens vénen de diferents cossos de l'Estat tenen, efectivament, jornada, horaris i retribucions diferents. Per tant, això és una disparitat que nosaltres hem rebut de l'Administració de l'Estat, existent a l'Administració de l'Estat, i que nosaltres, complint també els criteris majoritaris d'aquest Parlament, hem d'intentar homogeneïtzar.

Jo voldria dir, sobre el tema dels transferits, que la Generalitat contempla, com a funcionaris propis —i aquesta és una política a la qual voldria donar el màxim d'èmfasi— tots els que d'ella depenen, i vinguin d'on vinguin, i crec que, després de la inquietud primera, que es va mencionar en aquest Parlament, en aquell debat del 1980, que jo recordo, crec que realment els funcionaris transferits, avui dia, d'una manera molt general, es consideren funcionaris i els considerem tots funcionaris de ple dret de la Generalitat.

Per fer aquesta política d'homogeneïtzació la Generalitat ha fet avui dia uns estudis informatitzats sobre 6 000 funcionaris, que pensa generalitzar als 67 000, i ha començat en una sèrie de Departaments aquesta política de jornada al més homogenia possible per a tots, d'horaris i de retribucions, i després diré quin és, en aquest tema, un dels objectius de la Generalitat.

La Llei de Pressupostos ens va destinar un 0,5% de les retribucions íntegres del personal contractat per a aquesta homogeneïtzació de les retribucions corresponents i, sobretot, vetllant pels nivells inferiors. La Direcció General de la Funció Pública ha preparat l'estudi d'aplicació d'aquest 0,5%, proposta que serà sotmesa ben aviat a l'acord del Consell Executiu, després de tenir una reunió amb els representants dels funcionaris contractats, que tindrà lloc avui, dia 22, seguint la política

de participació que, en aquest tema dels funcionaris, ha fet la Generalitat.

Jo voldria referir-me en aquest moment a la política sindical en el camp dels funcionaris. Una moció del Parlament, del 24 de febrer de 1981, va instar el Consell Executiu perquè, prèvies consultes amb els sindicats i associacions representatives, es tinguessin eleccions sindicals. El 26 d'abril de 1982, el Conseller de Governació va informar el Parlament que, d'acord amb l'article 10.1.1 de l'Estatut, no es podrien convocar eleccions generals fins que no es produís la legislació bàsica de l'Estat en aquest tema. Quant a aquest criteri del Consell Executiu, tenim la satisfacció de dir, no tant perquè no es puguin fer les eleccions sindicals que és un encert d'interpretació jurídica, que ha estat corroborat per la sentència del Tribunal Constitucional 57/82, del 27 de juliol, dient que les Comunitats Autònomes no poden desenvolupar directament preceptes constitucionals, sinó que només poden desenvolupar i moure's dins de les bases que, alhora, siguin el desenvolupament dels preceptes constitucionals.

No obstant això, no obstant aquesta dificultat de tenir eleccions sindicals, no obstant aquesta sentència del Tribunal Constitucional, la Direcció General de la Funció Pública s'ha reunit amb els diversos sindicats i associacions : FETAP, UGT, Sindicat de Quadres, Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya, Associació Sindical de Cossos d'Enginyers Industrials, Confederació Sindical Independent i Coordinadora de Personal Contractat. S'està elaborant, d'altra banda, el cens electoral per quan es puguin fer les eleccions sindicals; s'està parlant amb les associacions representatives dels funcionaris, de les línies per a regular la tinguda de les eleccions sindicals i s'està parlant amb les diverses associacions de les condicions de treball. S'està fent també un fitxer mecanitzat de personal. Hi ha el tema dels antics funcionaris, del qual potser tindrem ocasió de parlar també en aquest debat, però jo voldria, per finalitzar aquesta intervenció, fixar alguns dels criteris del Consell Executiu de la Generalitat quant al tema de la funció pública, i que constitueixen la política de la funció pública del Consell Executiu de la Generalitat.

Seria, en primer lloc, continuar amb objectivitat total, amb rigor, l'aplicació de la norma actual sobre la selecció de persones per a l'accés a la Generalitat. I així mateix, per a la promoció dels llocs de comandament. Voldríem que les proves donessin menys relleu a les facultats memorístiques i molt més a la preparació, i que s'intentés realment que les proves ens permetessin de tenir la persona adequada per a cada lloc de treball. Quan tinguem les plantilles orgàniques, evidentment això ens ajudarà molt.

Estem pensant a continuar, després d'aquesta prova informatitzada sobre 6 000 funcionaris, d'obtenir la informació bàsica necessària sobre el tema de les condicions de treball homogenies per a la Generalitat —jornada, horari, retribucions—, les quals han de possibilitar realment de poder dur a la pràctica aquesta homogeneïtzació.

Tercer punt : voldríem establir, com a criteri bàsic retributiu dels funcionaris, que, a igualtat d'exigències de titulació, selecció, funcions, jornada i horari, hi correspongui una igualtat retributiva i, això en tots els diferents Departaments de la Generalitat, i en la mesura —quart punt— que ens ho permeti la legislació estatal, que, desgraciadament, amb el que preveu

la LOAPA —la qual, d'altra banda, senyor Cañellas, no és llei encara, malgrat que el senyor Calvo Sotelo invita els Delegats del Govern que la compleixin i la facin complir, quan encara no és llei, precisament gràcies al recurs previ d'inconstitucionalitat que va presentar aquest Parlament— és difícil que així sigui. Jo voldria dir que si ens ho permetés, el criteri de la Generalitat seria oferir als nostres funcionaris les possibilitats de carrera administrativa i les possibilitats de cossos especials de la Generalitat.

En cinquè lloc, ens proposem continuar la política de participació i de col·laboració amb els sindicats i amb les associacions, que ja estem realitzant, i, finalment —i això serà potser un tema del qual haurem de tornar a parlar—, una col·laboració molt intensa amb l'Escola d'Administració Pública per a la formació i el reciclatge dels funcionaris.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn de rèplica, té la paraula el Diputat del Grup Centrista senyor Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA : Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors Diputats, agraim les explicacions, jo suposo que en nom de tota la Cambra, que aquí ha donat el Conseller de Governació. Suposo que, evidentment, tenia pensat que aquest tema sortiria; per tant, el tenia ja molt preparat, quant al nombre de funcionaris i tal.

Senyor Alavedra, el tema de la nostra intervenció és un simple apunt, no vaig ara a entrar sobre aquesta qüestió. Crec que requereix un debat més aprofundit i requereix, en tot cas, una sessió específica d'aquesta qüestió. No. El que passa és que estem tots una mica deformats en aquest tema. Quan parlem de la modernització de l'Estat o de la reforma de l'Administració central de l'Estat, que és el que normalment es ve dient, tots ràpidament anem cap al món dels funcionaris i els contractats, en aquest cas, de la Generalitat, i no és que rectifiqui, vull dir, les afirmacions que hagi pogut fer abans el senyor Cañellas, gens ni mica, les ratifico però no és aquest el tema concretament, sinó tot el que respon a la reforma de l'Administració. Quan —i ens sembla bé—, per part de Convergència, es va parlant de la necessitat de la reforma —i altres Grups parlamentaris— de l'Administració central de l'Estat i de la modernització d'aquest Estat, diem : bé, molt bé, però és que a casa nostra també s'ha de parlar d'aquests temes, també hem de parlar de la reforma o de la creació o del disseny de l'Administració de la Generalitat. I, aleshores, és clar, una espècie de recull, diríem, de les actuacions del Consell Executiu de la Generalitat, al llarg d'aquest darrer any, em sembla bé, i, d'altra banda, és lícit i és lògic que es diguin quines coses s'han fet en el món de l'ensenyament, en el món de la sanitat o en el món de la política territorial i obres públiques, etc., però hi ha el món del qual no es tracta, potser perquè no llueix, perquè no transcendeix tant al carrer, però que és tremendament important, que és el món de la mateixa reforma interna de l'Administració, això que queda més amagat, que queda dintre de les quatre parets dels locals. I aleshores, és clar, quan una Administració, fonamentalment, quan una Administració neix, s'ha de plantejar quin tipus d'Administració vol. Aquest és un exercici que normalment no es fa; es tendeix a una certa còpia mimètica, a un cert continuisme, o a copiar del que normalment es va fent, és a dir, la distribució de ministeris, de subsecretaris, directors generals, secretaris generals tècnics, com

funciona, més o menys, a tots els països i funciona a l'Administració espanyola, ho copia l'Administració catalana. Però, vull dir : com s'ha de fer, és a dir, quina Administració volem? Una Administració directa? Òrgans directes del mateix Consell Executiu de la Generalitat? Una gestió a través d'òrgans indirectes? Quants i en quins casos fem néixer organismes autònoms? Quan considerem que cal crear aquests organismes autònoms? Creiem que és necessari l'exercici del poder de l'Administració de la Generalitat a través del centre únic de poder o d'instàncies territorials del poder, repartides arreu de Catalunya? És més eficaç per a l'Administració pública catalana aquest sistema, o creiem que es poden aprofitar les instàncies de poder a través de col·laboracions, convenis amb ells, per exemple? En quins casos utilitzarem un sistema, en quins casos creiem nosaltres que hem d'utilitzar els altres? Quan incitem fins i tot la col·laboració ciutadana, privada, no necessàriament —normalment en aquests casos el lucre difícilment hi és—, en l'exercici d'aquestes tasques, d'aquests serveis públics? Etc.

Quan rebem nosaltres transferències de l'Estat, ens plantejem si realment, ja que es critica aquesta Administració central de l'Estat molt centralitzada i, per tant, molt intervencionista i molt tutelar respecte als ens menors, territorialment parlant : ajuntaments, diputacions, etc.

Quan nosaltres rebem aquestes transferències, ¿anàlitzem prèviament l'exercici ple d'aquestes, o creiem que bona part d'aquestes competències poden ser transferides i descentralitzades a aquests ens locals, a altres ens públics, etc.? És tot aquest món —i simplement ho he posat per fer aquest apunt—, quan parlem, que està subjacent, que està per sota del concepte de l'expressió de la reforma de l'Administració. És aquest punt sobre el qual nosaltres volíem insistir. No obstant, ho repeteixo, agraeixo l'explicació del senyor Alavedra respecte a la política i als funcionaris però, fonamentalment, ho repeteixo, era sobre aquesta qüestió.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Senyor President, senyores i senyors Diputats, volia contestar dues de les observacions que ha fet el Diputat senyor Cañellas. Evidentment, el Diputat senyor Cañellas ha fet referència —amb to generalment crític— a moltes altres de les afirmacions o de les exposicions que jo vaig fer ahir, però com que suposo que moltes d'elles aniran sortint en el curs del debat, de moment em cenyiré a dues.

L'una és que ell va dir, ell ha dit —i probablement deu tenir raó— que l'exposició que vaig fer ahir no va resultar prou esquemàtica, prou clara en l'enumeració concreta dels punts que constitueixen la trama del nostre projecte de país i del nostre programa de govern. Bé, jo penso que els punts hi eren, el que passa és que el meu discurs, que jo mateix tinc molta tendència a donar detalls, a mirar d'exemplificar les coses, a mirar d'aclarir amb exemples, a mirar de demostrar amb exemples que realment el que jo dic que fem o que volem fer, ho estem fent, i intento explicar com ho fem, i això ha de tenir els seus aspectes potser positius, perquè ningú no podrà dir que no s'entri en el detall i que no es coneguin els problemes d'una manera molt concreta, però, naturalment, deu tenir —m'ima-

gino que té, veig que té— el defecte que emmascara, per dir-ho així, el que en podríem dir les línies mestres del discurs.

Per tant, jo em permetré ara d'una manera ben escarida repetir, no solament al senyor Cañellas, sinó a tot el Parlament, quins són els punts, específicament, quins són els punts del nostre programa de govern tal com van ésser exposats ahir.

Primer, defensa de la personalitat nacional de Catalunya, defensa de la llengua, defensa de la cultura, defensa de les formes de vida, i defensa i enfortiment de la consciència del sentiment col·lectius.

Segon, dur a terme aquesta defensa en el reconeixement de la realitat d'avui de Catalunya, especialment d'una manera concreta em vaig referir a la demogràfica.

Tercer, salvar, per damunt de tot, la convivència i superar tot allò que la pugui perjudicar per motius polítics, lingüístics i culturals o socials.

Quart, procedir a la sistemàtica aplicació de l'Estatut i oposar-se a tot allò que el pugui rebaixar o desnaturalitzar.

Cinquè, insistir en l'estructuració política administrativa de Catalunya que no fragmenti ni lamini la Generalitat i que, al mateix temps, tingui en compte la realitat comarcal. I aquí hi havia tot el tema de Diputacions, ajuntaments, comarcabilització, etc.

Sisè, incrementar la inversió pública, directament a través del pressupost de la Generalitat, i indirectament proporcionant fons a les altres institucions públiques.

Setè, posar Catalunya en condicions de resistir la crisi, dotar el nostre món empresarial d'eines de treball, informació, tecnologia, finançament, mercats, etc. Donar facilitat a la inversió privada, les que la Generalitat pot donar. Promocionar les iniciatives públiques o privades tendents a reconvertir la nostra economia i en especial la nostra indústria.

Vuitè, subvencionar els aturats dintre les possibilitats de la Generalitat, i, evidentment, pressionant a nivell de l'Estat en general. Mirar d'allargar el subsidi d'atur, donada la situació i les perspectives que hi ha, i potenciar tots els serveis a través dels quals es pot ajudar els aturats.

Novè, mentalitzar la societat catalana sobre la naturalesa i sobre l'abast de la crisi, i sobre les actituds que calen per a resistir-la primer i per a superar-la després. Fer entendre al país que el que necessitem per a superar la crisi no és una mentalitat diguem-ne d'alegria, sinó una mentalitat de reconstrucció.

Desè, fer de Catalunya una societat equilibrada, atacant especialment els desequilibris socials i els desequilibris territorials. Actuar decididament contra el dèficit d'infraestructures socials. Donar una atenció especial a les comarques marginades i subdesenvolupades.

Onzè, donar una creixent prioritat als grups socials amenaçats de marginació, i en especial al de la tercera edat i al dels disminuïts físics, psíquics i sensorials, i deia que el grau de civilització d'una societat ve donat per la cura que té dels que no tenen, ells mateixos, gaire capacitat de defensa.

Dotzè, fer lleva en tot moment en la capacitat d'iniciativa de la gent i en la riquesa d'entitats que hi ha a Catalunya; més que no pas actuar compulsivament des del poder, cal enfortir aquesta capacitat popular del nostre poble de fer coses.

Tretzè, donar a la societat catalana una vocació de modernitat i de racionalitat, procurar situar-la en l'època en què vivim,

en el tombant del segle XXI.

Catorzè, evitar tot tancament de la collectivitat catalana. El recloïment ens asfixiaria culturalment, ens empobriria econòmicament i tecnològicament i ens limitaria políticament.

I quinzè, afirmar i aplicar la voluntat catalana de participar plenament en la política i en la societat espanyoles. Col·laborar en tot el que sigui modernització i racionalització de l'Estat, així com en la seva democratització i el reconeixement de la realitat plural d'Espanya.

Aquest és, eren els punts —ho repeteixo—, probablement emmascarats per una excessiva proliferació de dades, d'exemples, d'explicacions, potser d'incisos, però aquest era l'esquema del meu discurs d'ahir, i aquest és, aquests són els punts bàsics del programa de govern de la Generalitat. Del programa de govern d'enguany, del programa de govern de l'any passat i del programa de govern que es va presentar l'any 80. Perquè ha de quedar clara una cosa, nosaltres no venim aquí cada any a presentar un nou programa; nosaltres presentem cada any el mateix programa que es va presentar l'any 80. Ara com ara, almenys fins avui ho hem fet així perquè creiem que ho hem de fer així. I després d'explicar el que hem fet, i vostès ens diran si complim o no complim el programa —vostès ens han de dir : «aquell programa que van prometre fer, no el compleixen en això, en això, o en allò...»—, després d'això diem sempre una cosa : seguirem fent el mateix. Seguirem fent el mateix. Si evidentment les circumstàncies canvien, les majories canvien, passen coses que ens obliguen a canviar, ja en parlarem. Però avui, dia 22 de setembre de 1982, nosaltres diem : el programa del 80, el programa del 81, el programa del 82 serà, si no hi ha res que canviï, el programa del 83. Això un punt.

El segon punt que jo volia contestar al senyor Cañellas, que probablement també sortirà en algun altre moment, però ja n'avanço una primera resposta, és quan diu : «bé, quan la Generalitat haurà fet tot això, hi haurà un més enllà, però en realitat moltes de les coses —jo no sé si ha dit que totes aquestes coses— han estat coses que ja, doncs, tenia decidit que faria l'Administració central i són coses que, en realitat, el Govern de la Generalitat de fet no hi fa res, simplement aplica la molt bona política —i després en parlarem— que ja s'ha decidit a aplicar el Govern centrista». Bé, ara en parlarem, això de moment.

Primera cosa que vull dir: tots inaugurem les obres dels nostres anteriors, tots, i les nostres obres les inaugurin els que vénen després. Això gairebé que és una norma. Caiet en el meu vici d'explicar anècdotes —ja veig que hi ha algun Conseller que em diu que no ho faci, però, de tota manera hi cauré per una vegada—, quan vam inaugurar la carretera del Doll, que no la vaig inaugurar jo, però la van inaugurar, la carretera del Doll, i els Diputats que vénen de Tremp hi passen, aleshores hi va haver una persona que em va dir : «escolti'm, el felicito perquè vostès inaugurin una carretera que l'ha feta tota la Generalitat», dic : «home, no, si fa una pila d'anys que s'està construint. Si nosaltres l'únic que hem fet és acabar els quatre o cinc quilòmetres últims que faltaven...», diu : «no, perquè aquesta carretera la va iniciar la Generalitat republicana de l'any 32, i ara l'acaba la Generalitat de l'any 82». Bé, això és una semianècdota, si vostès volen, però, en fi, és una realitat. Tots, evidentment, recollim coses i ja té molt de

mèrit d'acabar-les; perquè, naturalment, que hi hagi hospitals començats l'any 42, carreteres començades l'any 32, que hi hagi escàndols com això de Can Ruti, o com —és diferent— l'Hospital Oncològic, que estigui aturat com estava l'ambulatori de la Ciutat Badia, o que estiguin aturades tantes i tantes coses, no és cap mèrit per la situació precedent, fins i tot diria que no és cap mèrit pels governs que hi ha hagut durant els quatre o cinc últims anys a Espanya, abans que, plenament, comencés a funcionar l'Estatut d'autonomia.

Això és el que ens passa; als presidents de la Generalitat, als presidents de l'Estat, als alcaldes, a tots ens passa que recollim —afortunadament recollim— coses que s'estaven fent, que s'estaven acabant i que nosaltres tenim l'obligació d'acabar, i és un fet positiu que nosaltres acabem i no es vegin allà podrint-se carreteres, museus a mig fer, escoles, ambulatoris, hospitals, el que sigui.

Ara bé, respecte al que diu : «bé, això són coses que vénen del pressupost de l'Estat»; és clar que vénen del pressupost de l'Estat la majoria de les coses. Perquè vostè, senyor Cañellas —com d'altres Diputats aquí presents, el senyor Reventós, jo mateix, el senyor Gutiérrez Díaz i d'altres—, nosaltres, vam participar en l'elaboració de l'Estatut; el senyor Trias, per exemple. Nosaltres vam participar en l'elaboració de l'Estatut, en aquelles matineses i en aquelles nits, en aquelles reunions, en la Moncloa; hi vàrem participar. I que quedi clar que jo no em dessolidaritzo del que vàrem, en aquell moment, determinar allà tots els que hi érem, i suposo que no se'n desolidaritza ningú, però un dels temes que es va discutir era a veure si podríem aconseguir una mica més d'autonomia financera, i la discussió que teníem era, naturalment, amb els representants del partit del Govern, bàsicament; en aquells moments eren, en el sentit més innocu, ja li dic, potser més correcte de la paraula, la part contrària. L'únic que vàrem aconseguir és que se'ns admetés que en un termini determinat, que no recordo si es va considerar de quatre o sis anys, nosaltres poguéssim iniciar un procés de revisió de les clàusules financeres de l'Estatut. Però les clàusules financeres de l'Estatut són les que són. Són les que són i, en tot cas, hi ha un esforç —que hi és, i jo després miraré d'explicar una mica i de quantificar— per veure si, malgrat això, posant-hi una certa imaginació i una certa capacitat de gratar d'aquí i d'allà, nosaltres aconseguim poder fer alguna cosa més que no sigui estrictament l'aplicació, diguem-ne, molt calcada del que és el pressupost general de l'Estat. Però de tota manera, la situació és aquesta, i, de fet, vostès saben que nosaltres, potser ho haurem de fer, per exemple, aquest any, d'una altra manera donada la situació política, però, en principi, sempre mirem de tenir una idea de com s'orienta el pressupost general de l'Estat per fer el pressupost de la Generalitat, perquè difícilment podríem fer el pressupost de la Generalitat sense tenir cap mena d'idea de cap on s'orienta el pressupost de l'Estat. Perquè nosaltres en vivim, evidentment, del pressupost de l'Estat. Però això és una cosa que ja ve d'aquelles reunions de la Moncloa, de les quals no re nego perquè en darrer terme és l'Estatut que ara defensem, precisament, i és així.

Ara bé, de tota manera, senyor Cañellas, i si vostè, després d'això, en vol treure, com abans ha dit, una conclusió favorable a la política del Govern, jo no hi tinc cap inconvenient. Jo no vinc ni a defensar ni a atacar el Govern central. Jo vinc a

explicar l'obra de govern de la Generalitat. Si vostè, d'això, en vol treure una conclusió, vostè és molt lliure de fer-ho, si ho vol fer. D'altra banda a mi això no m'ofèn perquè jo vaig dir, primera, que nosaltres no busquem l'enfrontament amb Madrid, de cap manera. Segona, nosaltres, malgrat tot l'enrarament que indubtablement ha provocat la concertació autonòmica d'UCD-PSOE i el Govern central, nosaltres hem mirat en tot moment que la nostra relació, diguem-ne normal, la nostra relació de cada dia, el que ha de fer que el país funcioni, amb el Govern de Madrid sigui bona. Perquè no podem simplement emmurriar-nos i posar-nos en un racó i mentrestant no resoldre els problemes. Ho hem fet, i jo celebro que vostè, doncs, en el fons em vingui a dir —com ara suposo que haurà de dir com a conseqüència d'aquestes xifres que li tornaré a llegir, perquè algunes les vaig llegir ahir—, vostè haurà de dir que, efectivament, aquí hi ha hagut algun canvi. Degut a què, no ho sé, però hi ha hagut algun canvi i, naturalment, si els canvis dolents són responsabilitat de la Generalitat, els bons també.

Per exemple, hi ha una cosa innegable. Vingui d'on vingui el mèrit, l'any 81 la inversió real és de 27 000 milions; l'any 82 és de 38 000 i si hi afegim el pla d'equipaments i el pla d'obres públiques —que suposo que ho hem d'afegir perquè és una inversió que fa la Generalitat—, ens n'anem a 54 000 milions.

Per tant, aquí hi ha un increment del 7%, que no és una xifra petita, del 7% de la quantitat que la Generalitat dedica a inversió real com a conseqüència de la seva política, amb la col·laboració, amb l'entesa, o amb el que sigui, amb qui vulgui, però, evidentment, com a conseqüència, com a mínim també, de la política que practica la Generalitat.

Ja li he dit, i ara, a més, es passa de 38 a 54 000 si s'hi afegeixen les emissions de deute públic, el pla d'obres públiques, etc. Veurem el que passarà naturalment amb el pla d'equipaments socials. Això és un altre tema que està pendent, com vostès saben, del definitiu resultat que doni el tema de les valoracions, però en principi hem de comptar que aquí, segons es va dir en la discussió del pressupost, hi havia també un possible increment de 7 000 milions de pessetes, que jo entenc que hem de posar en l'actiu de la nostra acció de Govern.

Però, a part d'això, hi ha altres coses. Ahir vaig dir-ho : en setze mesos, 12 000 milions de pessetes que van de les Caixes als ajuntaments. Aquí tothom pot discutir el que vulgui, pot dir que hi ha mèrit, que no hi ha mèrit; el que hi ha és una cosa, només : que abans aquests 12 000 milions no hi eren. S'haurà fet per casualitat, s'haurà fet per una bufada d'algú, s'haurà fet no sabem per què... Però abans no hi eren i ara hi són : 12 000 milions de pessetes que els ajuntaments tenen i que abans no tenien, i que són els que permeten que actualment els ajuntaments estiguin fent una tasca important des del punt de vista d'inversió pública.

O bé en el terreny dels avals : els 1 000 milions de pessetes per a l'estat d'habitatges, els 1 000 milions de pessetes d'aval que es van discutir en el pressupost últim per tal d'avaluar també determinades obres de l'Ajuntament de Barcelona, els 2 500 milions de pessetes del CARIC de l'any passat, els 2 500 milions de pessetes d'aquest any, els 3 000 milions de pessetes més per a les societats de garantia recíproca. Tot això no ens ve del pressupost de l'Estat. Això forma part ja, aquests milers

de milions de pessetes, que són bastants, forma part ja, no només de l'acció que hem pogut fer d'incrementar en més d'un 40% l'aportació del pressupost de l'Estat en concepte d'inversió real a Catalunya, no ja això, sinó de coses que nosaltres generem aquí, a través, moltes vegades d'inversió i d'endeutament, però altres vegades, simplement de ser capaços de mobilitzar tota una sèrie de recursos que fins ara estaven quietes i que ara s'han posat en moviment, al servei, bàsicament, de la inversió pública.

Aquests 1 200 milions de pessetes que la Banca, a través de negociació amb la Generalitat, ha donat a diverses empreses, a diversos sectors, aquests 2 800 milions de pessetes sobre l'atur que ahir vaig explicar, això no en forma part, tampoc. És una de les moltes coses que no formen part, tampoc, del pressupost de la Generalitat... Perdó, del pressupost de l'Estat que reverteix sobre la Generalitat.

He volgut dir-li això per situar les coses. Li he dit abans que si vostè, d'això, en treu la conclusió que això indica que hi ha hagut una voluntat d'entesa per part del Govern central amb el Govern de la Generalitat, jo no hi tinc cap inconvenient. En darrer terme, això seria —i més en un moment tan difícil, amb la LOAPA i amb tantes altres coses, i tan inestable i tan incert—, com a mínim, també, un mèrit del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tot començant aquesta intervenció, que reglamentàriament correspon al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, vull fer d'entrada uns advertiments, justament per a emmarcar-la. Primer, primer advertiment, l'actual moment polític és complex pel que té de condicionant el clima electoral, les eleccions i els corresponents resultats. Calen, doncs, senyor President de la Generalitat, definicions clares i concises.

Segon advertiment. La present legislatura, virtual i operativa, està gairebé exhaurida. Per tant, senyor President de la Generalitat, el que no ha estat començat a aquesta Cambra, o el que no es comenci ara mateix, no s'acabarà dintre d'aquesta legislatura. En conseqüència, per aquestes raons, nosaltres entenem que si un debat ha de tenir el qualificatiu de debat de política general no és pas altre que el que vostè ahir, Molt Honorable senyor President de la Generalitat, va encetar. I éssent un debat d'aquesta naturalesa, ens sembla que és obligat fixar el nostre punt de vista en aquesta perspectiva, i no pas en particularismes o en determinats detalls per rellevants que aquests siguin. Sense negligir en absolut el discurs que vostè ens va adreçar ahir —jo entenc que bàsicament per entretenir-nos—, he de cercar més altura en el disseny, i, per tot el dit fins ara, situar-me o prendre com a base el seu programa de govern, que en els seus trets fonamentals vostè va exposar el mes d'abril del 1980, en la sessió d'investidura.

I això ha de ser necessàriament així, perquè és en l'exposició d'aquell programa on vostè —després de l'òbvia discussió— obtenia el suport del nostre Grup que, pel que fa als interessos de Catalunya, en cap moment no li hem negat. Un suport —convé remarcar-ho— no incondicional, sinó acondicional.

És a dir, sense condicions ni demanda de privilegis. Que aquest suport ens ha comportat crítiques i incomprensions? Ben cert, però no és pas aquest el moment de defensar-nos o d'escatir-les. El que convé ara assenyalar és que hem donat aquest suport i volem continuar donant-lo, perquè, com tantes vegades hem dit, per damunt dels interessos del partit s'ha de fer possible la governabilitat de Catalunya, tot aconseguint, durant aquesta legislatura, la consolidació de les nostres institucions d'autogovern.

Ara bé, ara bé, senyor Pujol, la vigència d'aquest suport té, com a fonament operatiu, un conjunt d'actuacions, un programa de govern, aquell programa que vostè va exposar el mes d'abril del 1980. No volem oblidar-ho, i ho volem recordar. Aquell programa de govern tenia com a fonament operatiu —almenys així ho vàrem entendre— una doble perspectiva. D'un costat, l'orientació política; de l'altre costat, l'acció de govern.

Anem per parts. Començaré per l'orientació política. Vostè va afirmar, en aquest sentit, senyor President del Govern, que tenia un concepte globalitzador del nacionalisme, i, per tant, que la corresponent orientació política tindria aquesta dimensió. Per això, en el seu discurs del mes d'abril del 1980 va parlar d'exercir al màxim el poder de convocatòria que tindria la Generalitat per a fer coses, així com la capacitat de proposta envers l'Administració central, i tot això havia d'incidir en un doble front dintre de la política de traspassos. És a dir, el de l'Estat i el de les Diputacions. D'aquesta manera, el concepte de nacionalisme globalitzador pressuposava una acció de caràcter reivindicatiu a Madrid, combinada amb un conjunt d'actuacions concretes a Catalunya, les quals anirien materialitzant-se, competencialment, a mesura que aquelles reivindicacions donessin el seu fruit. Per a nosaltres, quedava així dissenyada una orientació política de tipus conjunt, Madrid-Catalunya, i a l'ofensiva. Però, tal vegada, la dinàmica dels fets ha anat canviant aquest concepte globalitzador per una orientació de política dual, dicotòmica. El discurs d'ahir n'és un bon exemple. Vostè va defugir de fer un debat de política general; va començar dient que explicaria el que volia fer, però va acabar enumerant tan sols el que fins ara havia fet. Nosaltres aplaudim l'obra feta, sobretot si està ben feta, però aquest no era el cas. Només al final, i gairebé de passada, vostè es va referir al projecte nacional de Catalunya, i ho va fer de manera —i li ho dic respectuosament— que jo entenc que no és coincident amb l'exposat el mes d'abril del 1980.

La referència que vostè ahir va establir, senyor President de la Generalitat, entre la personalitat nacional de Catalunya i la participació en la política espanyola, jo vaig entendre que comportava aquella dualitat, aquella dicotomia que abans he esmentat. Una dicotomia que té per fonament el localisme d'en Prat de la Riba, pel que fa a les accions de govern a Catalunya, i el regionalisme d'en Cambó pel que fa a les actuacions a Madrid. I això és ben diferent d'allò que vostè ens va dir el mes d'abril del 1980, perquè, perdut l'orientació política el seu caràcter globalitzador, aquesta nova naturalesa dicotòmica comporta la substitució dels elements reivindicatius a Madrid per una pretesa col·laboració de tipus tecnocràtic que alhora redueix les actuacions catalanes al mar del conformisme.

No discutiré pas aquí si això va donar o no fruits, històricament parlant. Tanmateix, si la seva adopció ara, per la dinàmica

ca dels fets, obceix al *ritornello* que vostè va esmentar en el seu discurs d'investidura, li he de dir que un tal *ritornello*, en el millor dels casos, només podria admetre's, i encara amb dificultats, si anés acompanyat dels corresponents matisos.

Senyor Pujol, vostè ahir va parlar de la veritat; va dir que hi havia qui deia que la veritat era revolucionària. Va dir també que la veritat era humil. Jo li podria dir, recordant Heidegger, que la veritat fa l'home descobridor, arriscat, audaç, però prefereixo, amb clar sentit pragmàtic, dir-li a vostè que la veritat és l'adequació del pensament amb la realitat. I en això rau en els matisos del *ritornello*. Efectivament, perquè, en la situació en què ara es troba Catalunya en l'Estat espanyol, aquests matisos obliguen —si és que vostè vol anar ara per aquesta via— a combinar el localisme d'en Prat de la Riba —això sí, això sí— amb una posició a Madrid netament reivindicativa. El seu representant a Madrid o, millor dit, els representants en general han de defugir el collaboracionisme tecnocràtic que, en el fons, només és un defensor d'interessos de classe. I han d'adoptar una postura netament política, perquè, si no ho fan així, l'acció de govern a Catalunya quedarà dialècticament cada vegada més minimitzada, tant per accions implícites com les que vostè anomena «de laminació», com per accions explícites tipus LOAPA; i, en definitiva, a discursos com el d'ahir, que poc tenen de debat polític general i, en canvi, sí molt d'actuacions concretíssimes que, com ja he dit, si són ben fetes, nosaltres les aplaudim, però que, per a endegar-les, no cal pas tot el suport polític-institucional de l'autonomia, amb tot el que això suposa de retrobar les llibertats que ens foren arrabassades als catalans.

Per tot això, senyor Pujol, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, li demano, sobre aquest particular, una definició precisa i un compromís clar. En base al suport que li donem, per Catalunya, nosaltres contestarem a qualsevol crítica i clarificarem qualsevol incomprensió. Per Catalunya, senyor Pujol, per la defensa de la nació catalana i els drets del poble treballador, no per altra cosa, senyor Pujol. Esperem, doncs, perquè la considerem fonamental, una resposta de vostè en aquest sentit.

Això és el que li volia dir sobre l'orientació política. Ara em referiré a l'acció de govern. En el seu discurs d'abril del 1980, ens deia vostè que oferia un programa que es tractava d'una programació a quatre anys, d'un programa que no volia pas prometre el que després no es podria complir, d'un programa de centre-esquerra. Això últim, deixem-ho estar. Les línies de la corresponent acció de govern eren aquestes tres: institucionalització de Catalunya, defensa de la catalanitat i actuacions dins l'àmbit econòmic. Dintre del primer punt, vostè afirmà que volia portar al Parlament, a termini temporal fix —va dir deu mesos—, els següents projectes de llei: U, reglament del Parlament català; dos, lleis sobre organització, funcionament i règim jurídic del Govern i Administració de la Generalitat; tres, llei sobre el patrimoni, pressupost, comptabilitat i sindicatura de comptes; quatre, llei de règim local i organització territorial de Catalunya; cinc, llei sobre la funció pública, donant aquí un fort impuls a l'Escola d'Administració Pública; sis, llei electoral del Parlament de Catalunya, i, més reposadament, set, una llei sobre el Síndic de Greuges, i, vuit, una altra llei sobre actualització de la Compilació del Dret Civil Català.

Pel que fa al segon punt del seu programa d'acció de govern,

és a dir, a la defensa de la catalanitat, vostè digué, textualment, que «des de la Generalitat caldrà prendre iniciatives, però sobretot caldrà potenciar la capacitat del nostre poble per a fer coses, la capacitat del nostre poble de crear. Això ho farem en el camp de la literatura, del teatre, del cinema, de la música, de les arts plàstiques».

Parlà també d'una política de projecció exterior, així com dels mitjans de comunicació, i, dintre d'aquests, donà èmfasi al fet de prendre mesures enèrgiques en relació amb la televisió. I en fi, dins d'aquesta defensa de la catalanitat vostè dissenyà una política de defensa, de defensa de la catalanitat, que volia establir com a instruments d'aquesta la creació de serveis de normalització de l'ús oficial de la llengua catalana i d'assessorament lingüístic, sortits específicament —i aquest és un punt important—, sortits específicament d'una llei de bases d'acció cultural, una llei que vostè va dir que pensava presentar en aquest Parlament amb el mateix paquet legislatiu referent a la institucionalització de Catalunya. Aquest era el segon punt de les seves línies d'acció, del seu programa.

En el tercer punt, és a dir, en les actuacions en el camp de l'economia, ens digué també que confeccionaria un programa per a quatre anys —ja ho he dit abans— sota les següents pautes. Primer, articulació conjunta de les actuacions sectorials. Segon, seguiment molt a prop de la política pressupostària de l'Estat a fi de vigilar que el pressupost general no sigui lesiu als interessos catalans. Tercer, participació que la Generalitat convé que tingui a l'empresa pública existent a Catalunya i el paper que hi ha de jugar. Quart, creació de l'Institut Català de Comerç Exterior, de l'Institut Català de Foment Empresarial, del Consell Consultiu del Crèdit, com a primer punt, per a l'Institut Català del Crèdit. Cinquè, assenyalament, entre altres coses, d'actuacions concretes, com per exemple les relatives a les Caixes d'Estalvis, on determinà punts d'actuació, en la contestació del discurs inaugural: primer, coordinació de les realitzacions de les obres socials de les Caixes; segon, intervenció en l'organització i funcions dels òrgans de govern, estatut, incompatibilitats, acords, registre de càrrecs, fusions, participacions, nomenaments de directors generals, etc.; tercer, estructuració dels òrgans de govern de les Caixes; quart, expansió en l'àmbit de Catalunya; cinquè, seguretat; sisè, política monetària, amb les restriccions òbvies i estatutàries respecte al Banc d'Espanya, i setè, inversions.

Era un programa, un programa de govern, un programa de govern que despertà expectatives, un programa de govern que va ser votat. A més, en aquestes tres línies d'acció bàsica, vostè hi afegia subsegüentment criteris relatius als temes fonamentals de la vida social i política. Va parlar de l'ensenyament —i aquí va donar èmfasi a la formació professional—, va parlar de la justícia —i aquí afirmà que iniciaria un procés que conduís a la ràpida creació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya—, va parlar de treball, va parlar d'urbanisme i obres públiques, de sanitat, d'assistència social, de seguretat ciutadana, de l'esport, de la Comunitat Econòmica Europea i d'agricultura. I he deixat agricultura en l'últim lloc per demanar-li —si bé m'adreço a vostè, senyor President de la Generalitat— que, atès el caràcter conflictiu que al seu dia va tenir el tema de les Cambres Agràries en particular i de la política agrària en general —si bé li demano una resposta a vostè; ahir ens demanava que li féssim preguntes i vostè ens

en feia a nosaltres—, en aquest cas concret li agrairia que fos el Conseller d'Agricultura el que ens donés una definició de com està aquest tema, perquè entre altres coses pot ser interessant conèixer el comportament d'algun Grup d'aquesta Cambra que, almenys en el tema de les Cambres Agràries, aquí diu una cosa i a Madrid en diu una altra.

Em faig llarg anomenant aquestes coses, ja ho sé, senyor President, senyores i senyors Diputats, però cal tenir-ho present. He dit que volia recordar aquell programa i haig de recordar aquell programa.

Juntament amb aquests tres punts d'acció de govern, juntament amb aquests criteris, vostè, tot seguit, hi afegí la necessitat, la conveniència, el compromís de la progressiva presentació dels projectes de llei següents: Llei General d'Educació, Llei d'Universitat, Llei de Foment i Organització de la Investigació a Catalunya, Llei sobre la Protecció del Patrimoni Artístic, Històric, Monumental i Cultural, Llei sobre Col·legis Professionals, Llei sobre Fundacions i Institucions Benèfiques Culturals i Assistencials, Llei sobre Publicitat, Llei sobre l'Organització de la Ràdio i la Televisió a Catalunya, Llei sobre l'Ordenació del Territori, Urbanisme i Habitatge, Llei sobre Organització General del Turisme, Llei sobre Organització i Coordinació dels Transports a Catalunya, Llei sobre l'Ordenació de Ports i Costes, Llei sobre Espectacles, Casinos i Sales de Joc, Llei sobre Taxa, Llei sobre Ordenació de l'Esport, Llei sobre Higiene, Llei sobre Protecció del Medi Ambient, Llei d'Aigües —Llei d'Aigües—, Llei sobre Cooperatives, Pòsits i Mutualitats, Llei General del Comerç i Defensa del Consumidor a Catalunya, Llei sobre Ordenació Industrial, Llei sobre Ordenació de les Caixes d'Estalvis i Institucions de Crèdit Públic, Llei d'Atracció i Incentius d'Inversió a Catalunya, Estatut de l'Empresa Pública a Catalunya, Estatut de l'Empresa Familiar Agrària, Llei d'Arrendaments Agraris, Llei de Protecció de Zones d'Alta Muntanya, Llei de Pesca i Ordenació del Sector Pesquer.

Senyor President, de tot això s'han fet moltes coses, no ho nego pas, amb un sistema poc metòdic, en aquest cas poc Prat de la Riba, poc metòdic, cap aquí, cap allà; s'han fet moltes coses. No vull pas ara repassar quines s'han fet i quines no s'han fet. Però si bé és cert i reconec que s'han fet moltes coses, també és ben cert que algunes encara estan en tràmit i en queda un bon paquet, en queda un bon paquet de pendants. I en aquest sentit —ja ho he dit abans— tot el que ara no està començat o no es comenci immediatament no es farà dins d'aquesta legislatura. Malgrat això, malgrat aquests reconeixements, vostè em pot contestar que les transferències han tingut un ritme cíclic, i d'una època de prosperitat s'ha passat a una època de ressecció. Em pot dir també que l'article 108 del Reglament resta iniciativa a l'Executiu per donar-la a les propostes conjuntes; pot afegir també que algunes de les actuacions programades en el camp econòmic i social han perdut vigència per la mateixa naturalesa canviant d'una crisi econòmica que fa tants anys que dura. En fi, pot contestar-me que encara falta més d'un any per acabar aquesta legislatura. D'acord, Molt Honorable senyor. Tanmateix, vostè ha de convenir amb mi que veient tot aquest programa va fer una lectura molt optimista de la situació. No vull pas recordar-li aquí que nosaltres sempre hem dit que l'Estatut era baix de sostre, no vull recordar-li-ho però ja ho he dit, i afegiré, en canvi, que

estic convençut de la seva bona fe en dissenyar tota aquesta programació. Però el seu enunciat va despertar iniciatives, i, d'altra banda, els seus trets fonamentals són objectivament necessaris per a tirar endavant, per a tirar endavant el projecte de reconstrucció nacional de Catalunya. Per això permeti'm que li digui, com ja li he dit al començament, i ho he repetit fa un moment, que pel que fa a la tasca legislativa el que ja no està començat o el que no es comenci ara mateix no podrà dur-se a terme dintre d'aquesta legislatura. Amb bona voluntat, esforços i imaginació es pot prendre i accelerar la feina tot completant el que faci falta. Però, senyor Pujol, senyores i senyors Diputats, hi ha un punt bàsic: tal com està avui el marc competencial, coses importants de les que resten per fer no es podran dur a la pràctica; tal com està el marc competencial, coses importants que resten per fer no es podran dur a la pràctica. Per això i perquè nosaltres volem que es duguin a la pràctica, volem que s'aconsegueixin, perquè ho creiem necessari, he de recordar-li un compromís adquirit per vostè, un compromís adquirit per vostè, i que alhora era i és una reivindicació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; un compromís, senyor Pujol, que no és altre, ni més ni menys, que la modificació, per a millorar-lo, de l'Estatut.

I acabo, i acabo. Així com abans li he demanat definicions clares i precises sobre l'orientació política, ara, pel que fa a l'acció de Govern, li demano de ratificar públicament el compromís adquirit de reforma de l'Estatut, tot fixant termini a les corresponents accions de tràmit procedimental perquè aquesta reforma pugui tenir lloc al més aviat possible.

Senyor President del Govern de la Generalitat, espero respectuosament les seves respostes, i mentrestant, senyor President del Parlament, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, entenc que la intervenció del senyor Hortalà, del Diputat senyor Hortalà, em planteja dues qüestions fonamentals. Una que és de caràcter polític general, i una que és gairebé podríem dir un punteig d'una llista, que ve a ser la mateixa, no segueix exactament el mateix ordre, o potser està treta dels discursos. El cas és que un punteig puntual de tota una sèrie de projectes de llei, de projectes d'actuació que jo he anat anomenant en els meus discursos precedents i especialment en el del mes d'abril de l'any 80.

Bé, en primer lloc, doncs, el primer punt és: política general, sobretot en l'aspecte que fa referència a la política a nivell d'Estat. Entenem que això —ho hem dit moltes vegades i ahir ho vaig repetir— forma part del catalanisme polític, almenys de la tradició de catalanisme polític que el Govern de la Generalitat i els partits que el componen han recollit, el que d'una banda nosaltres hem de fer una afirmació clara del caràcter nacional de Catalunya, i, per tant, hem de fer una defensa aferissada d'allò que és la nostra personalitat i d'allò que són els nostres drets com a poble, i hem insistit en el tema de llengua i en el tema de cultura i en el tema de les institucions, i ahir mateix ens vàrem entretenir en una pila d'exemples molt concrets que demostren que aquesta preocupació pels temes d'institucions, de llengua, de cultura i de tot el que constitueix

el nostre cos i el nostre esperit nacional, que això és una preocupació absolutament dominant, absolutament dominant, en el nostre Govern. És indubtable que per al nostre partit, per als partits que formen part del Govern de la Generalitat —i si ara vostè m'ho permet, senyor Hortalà, diré que per a mi personalment d'una manera especial—, que el component bàsic, notòriament bàsic, de la nostra i de la meva personal actuació política i vocació política és el nacionalisme, és la defensa de Catalunya en tant que entitat nacional. Es podrà fer més bé, es podrà fer millor, evidentment, vostè podrà estar-hi o no d'acord, o els altres hi estaran o no d'acord, però en tot cas el mòbil inspirador, bàsic, fonamental, de la nostra acció és la defensa, justament, d'aquest caràcter nacional del nostre poble.

Segon component que entenc que el catalanisme polític, almenys en les seves versions majoritàries, i evidentment en la versió que recull el nostre Govern, component, repeteixo, que ha estat també en tot el catalanisme polític, almenys, repeteixo, en les seves versions majoritàries, és que aquesta afirmació de la nostra identitat com a poble i com a nació es fa dintre del context de l'Estat, es fa dintre del context d'Espanya i amb una voluntat, i amb una voluntat d'estar-hi present d'una manera activa, en aquest context, no pas de marginar-nos, de quedar arraconats, de quedar amb una posició purament passiva, sinó voluntat, per dos motius, voluntat de participar activament en el desenvolupament i en el progrés d'aquest conjunt. En primer lloc, podríem dir-ne des d'un punt de vista egoista, més directament egoista, perquè indubtablement si aquest conjunt entra en crisi, si aquest conjunt no prospera, si aquest conjunt no progressa, si aquest conjunt no consolida determinades formes de viure i determinades institucions que són bàsiques perquè quedin consolidades la llibertat i el respecte, si això no passa, evidentment, nosaltres no podem pas practicar —com tantes vegades s'ha dit en la política del catalanisme—, precisament no podem pas practicar una política de d'oasi, això ja s'ha dit diversos cops; això no respon ni a l'esperit de solidaritat ni a l'esperit de racionalitat, no és possible. Per tant, encara que només fos per aquest motiu, nosaltres hauríem de mirar de tenir una intervenció positiva.

I després, perquè realment entenem, per aquestes exigències de convivència, per aquestes exigències de solidaritat, entenem que hem de fer les aportacions que estiguin al nostre abast, perquè aquest conjunt, el conjunt de l'Estat, funcioni d'una manera positiva i amb una línia de progrés, amb una línia de modernització, amb una línia de llibertat, de democràcia. I perquè, a més, es constitueixi de tal manera que no solament el nostre fet nacional, sinó altres fets nacionals, o que sense ser nacionals tenen el seu caràcter diferencial, puguin conivir, puguin tenir el seu lloc, puguin tenir el seu aixopluc dintre d'aquest conjunt.

Aquesta és la política que hem fet. Que aquesta és una política que té les seves dificultats, que aquesta és una política que de vegades ens pot plantejar situacions difícils i les ha plantejat a tots els que ens han antecedit en el catalanisme polític —no solament, com de vegades se cita, en la cèlebre frase d'Aniceto Alcalá Zamora a en Cambó, no solament a en Cambó, per exemple, sinó també a alguns dels polítics republicans dels anys 30—, que això de vegades comporta certes dificultats, això és indubtable. Però, en tot cas, aquest és el nostre paper, aquest

és el joc que fem i aquest és el joc que crec, sincerament, que Catalunya en el seu conjunt ha de fer.

Aquesta tradició, que té els seus antecessors, que va fer l'Almirall, que han fet en Cambó i en Prat, que va fer en Carner i en Companys i en Lluhi i Vallescà i tants d'altres, aquesta és la nostra tradició. Ara, si vostè pogués tenir alguna temença sobre la necessitat de conciliar aquestes dues exigències, aquests dos grans camps d'actuació, aquests dos objectius, l'afirmació de Catalunya i el progrés general de l'Estat, si vostè tingués algun dubte respecte que poguéssim sacrificar la defensa de la nostra identitat com a poble, jo puc dir-li que això no passarà; en aquest sentit vostè pot estar absolutament tranquil. Li he dit abans que alguns de nosaltres hem arribat a la política, no pas tant per raons ideològiques, ni per raons del que pròpiament se'n podria dir una vocació ben primigènia política, sinó, bàsicament, per una voluntat, que es farà bé o es farà malament, aquest és un altre terme, però una voluntat bàsicament de servir Catalunya i de servir-la com el que és, com una entitat nacional. Aquest és un primer punt.

Vostè després, senyor Hortalà, ha fet tota una repassada del nostre programa. Ha dit que la legislatura s'ha acabat, suposo que s'ha d'entendre en el sentit que s'està acabant, no? Ja ho ha precisat i tot el que no es comenci en un termini curt de setmanes o mesos, podríem dir que d'aquí a fi d'any, tot el que no es comenci en un termini d'un parell o tres de mesos, màxim, és una cosa que ja difícilment podrà arribar a terme dintre d'aquesta legislatura. Ja sé que ho vol dir en aquest sentit. Jo voldria posar, perquè vostès ja saben que hi ha qui, no dic en aquest Parlament, pensa que valdria la pena que nosaltres fèssim les eleccions no quan ens toca, sinó quan podrien tocar les eleccions a les altres comunitats autonòmiques, o bé, doncs, a les eleccions municipals, amb la qual cosa s'acabaria de treure el contingut polític que volem que tingui aquest Parlament i que volem que tingui l'autonomia catalana. Ja sé, senyor Hortalà, que vostè no anava per aquest punt, però simplement ho aprofito per a recordar-ho, no pas a vostè, ni tampoc, potser, a ningú d'aquest Parlament, sinó a qui s'escaigui fora d'aquí. Ara bé, és cert que som endavant ja en la legislatura i que per tant, hem de començar a veure què és el que s'ha fet, què és el que no s'ha fet, i del que no s'ha fet què és el que no s'ha fet podent-se fer, i què és el que no s'ha fet no podent-se fer.

Vostè ha dit «vostè, senyor President, va fer una lectura, una lectura optimista de l'Estatut», amb la qual cosa em ve a dir, suposo, que algunes de les coses que no s'han fet, no s'han fet perquè potser no es poden fer. Llavors, el Conseller de Governació ha fet una referència a algunes de les limitacions que en algun punt concret de lleis que nosaltres volíem i volem fer, que se'ns reclamen, pesen, sobre la nostra capacitat legislativa, no la del Consell Executiu només sinó de tot el Parlament i de tota la nostra autonomia. Però em sembla, senyor Hortalà, que és bo que nosaltres haguem tingut no pas una visió optimista de l'Estatut, però sí una visió tendent a mirar d'aprofitar fins a l'últim racó, fins a l'últim replec les possibilitats que ens dona l'Estatut. Bé és cert, bé és cert, que aquesta ha estat una actitud que nosaltres hem hagut de moderar una mica perquè hem tingut, no solament nosaltres sinó tot aquest Parlament, prou experiències no positives de com de vegades, arranant molt o no arranant gaire, al nostre en-

tendre arranant molt poc, ens trobàvem que erem objecte de recurs. Jo li he de recordar, senyor Hortalà, lamento ara no tenir precisament aquesta llista, l'he deixada en el meu escó, tota una sèrie de lleis votades per unanimitat, o quasi, votades també pel partit del Govern i que han estat objecte de recurs davant del Tribunal Constitucional, i algunes d'aquestes lleis varen ser passades pel sedàs del nostre Consell Consultiu i varen ser passades i varen ser recorregudes també pel Govern central. Per tant, en aquestes iniciatives legislatives, jo he de dir-li que en algun moment si d'alguna cosa m'acuso és d'haver estat potser una mica massa optimista respecte a les nostres possibilitats i d'haver intentat anar podríem dir un pèl més enllà d'on semblava que potser es podia anar, perquè hi havia una situació política —en algun moment hi ha estat— que ens era favorable, i no diré exemples concrets però vostès els recorden. Avui he de dir que és convenient que el Parlament de Catalunya tingui un punt de prudència perquè simplement que ens reboquin en un cert sentit— si em permeten aquesta expressió molt planera— doncs d'una manera massa fàcil, en el Parlament de Catalunya, és una cosa que no ens podem permetre així com així, almenys mentre no hagi canviat una situació, una conjuntura política que en certs aspectes, com a conseqüència sobretot —i no em cansaré de repetir-ho—, espero que ningú no es molestarà—, com a conseqüència sobretot de la política de concertació autonòmica que es va iniciar el mes de juliol de l'any passat, no ens és en aquest sentit prou favorable.

De tota manera, podem fer també una mica la repassada de totes les lleis que vostè ha dit. A mi m'agradaria de tota manera dir-li abans una cosa que vostè no ha dit, i que sí que ha dit, perquè ha dit : «de totes maneres, d'aquestes coses se n'han fet una pila ho reconec». Passa que com que no ha dit quines s'havien fet, doncs, potser en el Parlament pot haver quedat amb la impressió que realment el que s'havia fet era poc; i no ho és.

Jo, per exemple, i només per centrar-me en el període que és objecte d'aquest debat, o sigui del mes de setembre de l'any passat al mes de setembre d'enguany, he de dir-li que s'han aprovat, com a lleis importants, és a dir, com a lleis que, per dir-ho així, afecten situacions una mica de fons del país, no lleis diguem-ne molt puntuals o petites modificacions de pressupost, no res d'això. S'han aprovat lleis com per exemple la Llei de Protecció de la Legalitat Urbanística, que és una llei important, que no estava prevista exactament amb aquestes paraules en la llista que jo vaig fer l'any 80 i que vostè ha recollit, perquè, naturalment, passa que de vegades dius : farem una llei sobre tal cosa, i després resulta que a la pràctica es veu que no convé fer-la i se'n fan tres que vénen a ser la mateixa cosa, o se'n fan dues i una cosa no es toca perquè veus clar que no t'hi podràs ficar perquè no tens la competència per a fer-ho, o perquè no hi ha el moment oportú per a fer-ho, etc. Però en fi. Llei de Protecció de la Legalitat Urbanística, no prevista, però que s'ha fet; Llei del Patrimoni de la Generalitat, que és una llei important; Llei sobre Fundacions Privades; Llei sobre Finances Públiques de Catalunya —Llei, ja que vostè l'ha esmentada, feta en col·laboració amb tot el Parlament—; Llei que se'n diu del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat; la Llei del Consell Assessor de Ràdio i Televisió. I moltes altres lleis més petites, la l'entitat Autòno-

ma d'Organització d'Espectacles i Festes; la Llei sobre Activitats Extractives; la Llei sobre la Zona Volcànica de la Garrotxa; la Llei creant la Comissió de Ports de Catalunya; la Llei, una mica més antiga aquesta, sobre Mesures Urgents de la Funció Pública, que es va fer l'estiu passat, etc.

A part d'això, el Consell Executiu va presentar tota una sèrie de lleis que estan essent objecte de discussió en aquest moment en el Parlament i de les quals també només esmentaré les importants, les més importants : una d'elles Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, Assistència i Serveis Socials; una llei molt especial, sobre un problema concret : que el Parlament demani que el Govern de l'Estat faci un crèdit extraordinari per a l'atur a Catalunya; el Projecte de Llei de Cooperatives de Catalunya, que ha presentat el Govern i s'està discutint; el projecte que se'n diu la llei de comerç, però que exactament és Llei de Regulació Administrativa de determinades Estructures comercials i Vendes especials; Projecte de Llei d'Higiene i Control Alimentaris; Projecte de Llei de Residus industrials; Projecte de Llei de Col·legis Professionals i tot un seguit de lleis menors, de l'Institut Cartogràfic, i, per exemple, una llei sobre la nomenclatura dels pobles, etc. Però aquestes lleis que li he llegit, em sembla, senyor Hortalà, que indiquen que hi ha hagut una acció, no sé si prou ordenada com deia vostè, però en tot cas una acció que va encaixant. Vostè pot agafar aquestes lleis les pot anar encaixant dintre d'aquella llista, potser no amb els noms exactes, potser no exactament els mateixos àmbits, però que de fet van cobrint la totalitat d'aquell conjunt de lleis al qual vostè ha fet referència. N'hi ha algunes més que hem presentat últimament, una d'elles és el projecte de proposició pel qual es regula la participació de la Generalitat en les entitats públiques i en les institucions financeres i industrials de l'Estat. Una altra és el Projecte de Llei d'Escola d'Administració Pública de Catalunya, totes aquestes són lleis entrades en el Parlament. Una altra és el Projecte de Llei sobre Centres docents experimentals, etc.

Per tant, jo penso que realment aquesta acció legislativa, això que es diu que algunes vegades hi ha un fre de l'Executiu, això no és cert, passa que venim obligats a adequar la nostra acció a tota una sèrie de condicionaments en alguns punts que són lleis importants. El Conseller Macià, com abans he dit, ja hi ha fet referència, però el desig d'anar cobrint tota la llista llarga de lleis a què vostè ha fet referència abans, hi és. També li he de dir que hi ha algunes lleis que no hem pogut fer, simplement perquè no tenim les competències per a fer-ho. Se'm dirà que sí que es pot fer, que és igual, que mentrestant podem fer la llei, però sabem per experiència que no és igual. Per exemple, la Llei d'Universitats, no ens podem ficar amb la Llei d'Universitats mentre hi hagi un tancament total com hi ha hagut últimament amb tot el tema del traspàs d'Universitats. La llei d'aigües, s'ha fet molt en legislació d'aigua, precisament s'ha fet moltíssim, s'han fet coses, algunes de les quals no estaven previstes en aquesta llista que jo vaig donar i que vostè ara repeteix, però després, en enfrontar-nos directament amb les exigències que comporta l'acció de govern hem vist que s'havien de fer, per exemple tota la Llei sobre Sanejament i Recuperació d'Aigües és una llei molt important que no estava en aquesta llista, però que en canvi, en canvi, hem fet.

En un futur immediat jo els anuncio que presentarem algunes lleis més que entenc que també són importants, dues

d'elles són de caràcter general molt important, que és la llei de sindicatura de comptes, que juntament amb la de Patrimoni i la de Finances Públiques completarà el que en podríem dir la tríada de lleis fonamentals que s'han de fer en el camp financer a la Generalitat. La llei sobre comarcalització, que el Conseller Macià Alavedra ja ha anunciat fa un moment i després una llei que és molt particular, territorialment definida, però que és important, penso jo que és important de cara a donar precisament credibilitat a això que ha de ser la Generalitat i que ha de ser l'autonomia catalana i que és una voluntat de respecte per a tota la gent que viu a Catalunya i que normalment parlem sempre dels temes immigratoris i lingüístics, però tenim el cas concret de la Vall d'Aran que és un tema en el qual, tant des d'un punt de vista lingüístic com des d'un punt de vista de la recuperació de les seves institucions tradicionals de govern és un tema que hem de resoldre ràpidament i sobre el qual també presentarem una llei a primers d'octubre.

Senyor Hortalà, em sembla que bàsicament amb això he contestat les seves dues preguntes. M'adono ara, repassant els meus papers, que n'hi havia una altra, i és que vostè ens parla que, si no ho he entès malament, hauríem de començar a precisar com pensem fer això de revisar l'Estatut. Miri, jo sóc un polític una mica típic i per tant m'agrada de vegades parlar en un llenguatge excessivament planer, però que de tota manera és el llenguatge de la realitat. En aquests moments i durant unes setmanes o uns mesos el que estem fent és defensar l'Estatut, perquè hi ha una voluntat evident de rebaixar l'Estatut, hi ha una voluntat evident de deixar-nos aquest Estatut molt desnaturalitzat. No hi ha cap voluntat, diguem-ne, d'introduir agressivitat en el debat. Ahir vaig fer tot el que vaig poder per a donar a entendre que teníem l'esperança que això podria canviar i que podria canviar amb la col·laboració de tots els partits representats en aquesta Cambra, que potser es produiran fets de tipus polític i fets de tipus jurídic que permetran que aquests canvis es puguin fer, per tant no vull introduir cap element de crispació. Però vostè sap senyor Hortalà, i a més sap que quan em refereixo a aquestes agressions no parlo pas per vostè, però voldria dir a tothom d'aquesta Cambra que no vull introduir cap agressivitat però que sí que vull dir una cosa i és que en aquests moments estem en una situació de defensa de l'Estatut, perquè si l'actual política autonòmica, que domina a nivell d'Estat, es consolidés, hauríem de parlar que hi ha hagut una agressió contra l'Estatut d'Autonomia que es va aprovar l'any 80.

Jo no es que vulgui parlar en termes genèrics i termes indeterminats, és que ho crec realment així. Crec que això pot canviar si tots els que som en aquesta Cambra i tot allò que representem tots els que som en aquesta Cambra hi posem el coll, i deixim-me, per tant, que acabi amb aquesta esperança.

De tota manera, és cert, nosaltres entenem que l'Estatut, no tal com quedaria, sinó tal com és, és un Estatut en alguns aspectes insuficient. Contestant abans al senyor Cañellas he recordat que hi havia un punt, que ja des del primer moment es va definir com a insuficient, i, com vàrem dir, de fet, es preveu en l'Estatut la possibilitat de retocar-lo; per tant, això continua essent present en la ment del President de la Generalitat i en la voluntat i en el programa del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller d'Agricultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Senyor President, senyores, senyors Diputats, amb la mateixa brevetat amb què vostè ha fet la pregunta, senyor Diputat Hortalà, jo procuraré ser concís en la resposta.

Nosaltres, la nostra política agrària, es mou a l'entorn de la resta d'agricultures de l'Estat, no està aïllada, sinó que forma part d'un tot enormement competitiu i, per tant, això, ho hem de tenir en consideració per veure què és el que més convé als nostres pagesos. D'altra banda, és indiscutible que una part de les nostres accions vénen condicionades pels pressupostos de l'Estat i, en conseqüència, nosaltres hem d'esmerçar la nostra imaginació, essencialment, en aquells trets que la nostra agricultura serà diferenciada d'aquest Estat a què estem sotmesos. Essencialment, en el món de la producció agrària, la política d'intensificació de la producció és una política que ve de temps, i, aquesta, la seguim. Quin és el tret diferencial, doncs, que nosaltres hi marquem? La defensa, essencialment, de la qualitat dels nostres productes. Hem iniciat, intensament, dintre de casa nostra, la defensa dels productes de qualitat —entengui's així l'Institut Català de la Vinya i el Vi, entengui's així l'Institut Català de la Carn, i entengui's així la manifestació que avui s'està fent, a la Rambla de Catalunya, d'aquests productes essencialment de qualitat de casa nostra. Un altre tret diferencial és la intensificació de la lluita contra les malalties, tant del món animal com del món vegetal. Hem establert una línia de laboratoris, sis laboratoris nous —no ho precisaré— : tres o quatre més ben dit, a la línia fronterera amb França, dos més a l'interior. A Lleida s'està desenvolupant un gran laboratori per a la lluita contra les plagues del món vegetal. Com a tret final d'aquest fet diferencial de qualitat estem estudiant la manera i la forma de poder establir, per primera vegada a Espanya, la marca de qualitat.

Pel que fa al desenvolupament i la promoció del món agrari, la nostra política ha anat dirigida a l'augment del nombre d'escoles de capacitació agrària. En aquest moment hi ha en projecte —algunes ja encarregades— dues escoles a Lleida, i és en fase de tracte de compra el que serà escola forestal a Girona. Aquestes és, en la línia de capacitació, la nostra acció primària. En la línia d'investigació s'ha fet una ampliació important en el centre d'investigació de Cabrils i, conjuntament amb la Diputació de Tarragona, s'ha muntat el que és el Centre d'Investigació i Desenvolupament de Tarragona, que es dedicarà específicament a les produccions típiques d'aquesta província, cosa que farem a la resta de províncies de Catalunya.

D'altra banda, continuen en marxa 500, aproximadament, camps d'experimentació dels diversos fruits i productes de casa nostra. Dintre d'aquesta línia d'originalitat, s'ha procedit ja a la compra —i se n'està realitzant el projecte— del solar on estarà ubicat el mercat de flors, a la ciutat de Vilassar, al Maresme, on hi haurà instal·lat el primer i únic mercat de flors de Catalunya.

D'altra banda, quant a les accions sobre el medi rural, no les emmarcades en el context ja del que és repoblació forestal, etc. —per les quals es van signar convenis per valor de 5 000 milions de pessetes per a, essencialment, electrificació rural, camins rurals i repoblació forestal— emmarcades pel pressupost de l'Estat, nosaltres hem decretat els telèfons rurals, que faran arribar el telèfon, aquesta comunicació essencial i necessària, a les cases de pagès aïllades i a aquells pobles de

menys de cinquanta habitants, que són més dels que ens pensem a casa nostra. Hem incrementat la política de camins rurals, i, d'altra banda, quant a la manca d'aigua a casa nostra, intentem fer la primera realització de l'aprofitament de les aigües residuals prèviament depurades. D'altra banda, també hem iniciat una política vers les agricultures periurbanes amb l'arranjament de camins i amb la defensa del pagès situat al costat de les grans poblacions.

Com a darrer tret, que crec que es distingeix també de la resta de la política agrària practicada a l'Estat, ja en l'estructuració del món rural, anem cap al foment, al màxim, del mutualisme agrari, anem cap al foment —que ja està decretat— del cooperativisme i anem a la màxima tecnificació en ajuts de l'empresa familiar pagesa.

Aquests són, a grans trets, els nostres programes, que són a l'abast de tots vostès, ja que el resum d'activitats és dintre de la Conselleria, i jo he donat ordre que se'ls enviés —no sé si s'ha fet—, però, si vostès no l'han rebut, el poden demanar quan vulguin.

Contestant el tema de les Cambres Agràries, vull recordar, simplement, que, el 4 de febrer d'enguany, nosaltres vàrem retirar, al mateix temps que la lliuràvem, la Llei sobre Cambres Agràries. Entenem que aquesta Llei presentada era prou positiva per a poder prosperar. Va ésser consultada a alguns dels partits polítics presents, va ésser consultada a organitzacions pageses i va ser comentada amb aquells als quals afecta aquesta Llei i que no estan enquadrats ni dintre de partits polítics ni d'organitzacions professionals pageses, és a dir, amb els mateixos pagesos. Nosaltres creïem que aquesta Llei era prou àmplia i que prosperaria en Comissió. No va ésser així i la vàrem retirar. Un mes i mig després de la retirada de la Llei, es produeix el fet, no pas inesperat, que el Govern central, el Govern de l'Estat, aprova una Llei molt més restrictiva que la presentada per nosaltres, però que estava emmarcada dintre de l'article 21 de la LOAPA, que condiciona quin és el futur de les Entitats Professionals Agràries, que nosaltres havíem presentat, o sigui, les Cambres Agràries, que nosaltres havíem de resoldre per resolució parlamentària.

Senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El senyor Hortalà demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Hortalà?

El Sr. HORTALÀ *(de l'escó estant)* : Té la paraula, per a contestar al senyor Conseller d'Agricultura, el Diputat Víctor Torres.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Víctor Torres té la paraula, per un màxim de deu minuts.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President, per aquesta tolerància, senyores i senyors Diputats.

Jo voldria reiterar les paraules del meu company Joan Hortalà, quan ha fet una crítica global de la locució, del discurs-programa de l'Honorable President de la Generalitat, les deficiències que jo he trobat en algunes matèries, però jo voldria incidir, com a membre de la Comissió d'Agricultura d'aquesta Cambra, en la total absència en l'exposició —programa del President de la Generalitat d'unes matèries tan cabdals per al nostre país, tan importants, com és la política agrària.

Ara no em pertoca aquí —no en seria el lloc ni el moment— de fer la defensa del món rural, perquè hi ha molts companys,

com jo, Diputats de comarques, que podrien utilitzar les meves mateixes paraules. La defensa es fa per si sola, no cal insistir-hi, però sí que voldria recalcar que nosaltres no estem d'acord que, en l'exposició d'un cap de Govern, no es faci ni el més mínim esment a la política agrària que pensa seguir el Govern.

El nostre company Hortalà ha suscitat la intervenció del senyor Conseller d'Agricultura, Honorable Conseller Carol, i he de dir que, en realitat, també ens hem quedat amb ganes, no ens declarem satisfets per la resposta que ha fet el Conseller Carol. En definitiva, ens ha mencionat alguns punts d'actuació que tots coneixem, de la mateixa manera que el President de la Generalitat va exposar algunes realitzacions suficientment conegudes de l'Executiu català. Però el que trobem a manca, en aquest aspecte, és una filosofia de política agrària del Govern de la Generalitat de Catalunya; ens limitem a fer realitzacions puntuals, sectorials, però no veiem, en el conjunt d'actuació de la Conselleria —i no voldria que es veiés en les meves paraules un desig d'agressivitat que no tenen; és amb el desig que les coses les faci bé un Govern que mereix la major part de les vegades el nostre suport incondicional, com recordava Joan Hortalà. Aquesta insuficiència en matèria de política agrària, en què es tradueix? Es tradueix en un fet concret, que és que, que jo sàpiga, no s'ha presentat en aquest Parlament cap projecte de llei, en matèria agrària, excepte dos projectes de llei, similars, ja que es refereixen al mateix tema, que és el tema de Cambres Agràries. No vull ara recordar, per no tornar a remoure antigues passions i antics debats, però tots recordem en quin clima passional es va plantejar aquest tema en el debat d'investidura de l'Honorable President Pujol, a la primavera del 80, i amb quina passió es va reiterar aquest debat el setembre del mateix any, quan es va aprovar una resolució en la qual es reclamava la dissolució pura i simple de les Cambres Agràries. Aquesta resolució —vostès ho recorden—, la varen votar tots els Grups d'aquesta Cambra, excepte el Grup de Centristes de Catalunya. Aleshores, què va passar? Va passar senzillament que el Govern central, que tenia preparat, segons les nostres noves, el traspàs de competències i de valoracions en matèria de Cambres Agràries, vista la resolució del Parlament de Catalunya, va congelar aquest traspàs, i, a l'hora que jo els parlo, aquests traspàsos continuen congelats. Aleshores, el Consell de la Generalitat, impulsat pels Grups parlamentaris, va intentar una altra via, que fes possible el desbloqueig d'aquestes corporacions importants —creiem que importants— i va presentar a la consideració del Parlament un projecte de llei, que va quedar ofegat per una quantitat extraordinària d'esmenes provinents de tots els Grups parlamentaris, i, al cap d'una colla de mesos, com n'ha fet ara esment el senyor Conseller, es va presentar un altre projecte de llei, degudament modernitzat, després d'haver estat, més o menys, consultat amb organismes, i aquest projecte de llei no va passar de la Comissió perquè —amb la nostra gran sorpresa— es varen posar d'acord els Grups Socialista, del Partit Socialista Unificat i de Centristes de Catalunya per adoptar una esmena del Partit Socialista Unificat, si no ho recordo malament, de retorn del projecte al Govern, perquè no contemplava la dissolució de Cambres Agràries. Això passava no fa gaires mesos, i aquesta és la situació actual. És a dir que l'únic projecte de llei que ha vingut a aquest Parlament ha

quedat bloquejat per una acció —que jo no vull qualificar, que únicament exposo, sense comentaris— dels Grups parlamentaris. Ara bé, la cosa no ha acabat aquí. Ha passat que el Govern de Madrid —l'Administració central— aprofitant potser —i això és un judici d'intencions— aquesta incertitud del Parlament català, estableix una llei de Cambres Agràries, i, després d'alguns alts i baixos en les seves apreciacions, aquest projecte de llei de Cambres Agràries va ser aprovat pel Consell de Ministres i va estar disposat a la Mesa del Congrés de Diputats.

Aquesta Llei de Cambres Agràries, ho deia ara l'Honorable Conseller, és una llei restrictiva, representa una cotilla estricta per a les Comunitats Autònomes que vulguin legislar en aquesta matèria; representa ja un *avant-goût* del que seran les Comunitats Autònomes si realment les lleis agressives que estan en cantera arriben al temps de la realització.

I encara no s'acaba aquí; es passa a la discussió de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic. I, aleshores, nosaltres, executant el nostre dret de crítica i de combat, diria jo, d'aquesta Llei contrària als interessos de Catalunya, fixem la nostra atenció en particular en el seu article 21, en el qual es parla, naturalment, de les corporacions de dret públic, representant interessos de caràcter econòmic, entre les quals hi ha les Cambres de Legislació, les Cambres de Comerç, les Cambres d'Indústria i naturalment les Cambres Agràries. I què diu aquest article 21? Diu, senzillament que «les Comunitats Autònomes que assumeixin estatutàriament competències en matèria de corporacions de dret públic hauran d'adequar la seva actuació a les normes que segueixen», i segueixen quatre punts: a), b), c) i d), en els quals es fixa d'una manera absolutament precisa quin ha de ser el context, quina ha de ser la substància, quina ha de ser l'amplitud i la profunditat de la legislació que facin els Parlaments autònoms en matèria de corporacions de dret públic. I així es diu que s'hauran d'anomenar de certa manera, que hauran d'actuar en un cert límit territorial, que hauran d'exercir funcions de tal tipus, que els representants que les representaran hauran de ser elegits de tal manera, etc. És a dir que aquella competència que nosaltres creïem —illusos que érem!— exclusiva per a Catalunya, en matèria d'agricultura i en matèria de Cambres Agràries, en particular, esdevé pel joc de la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic una competència de l'Estat, i a nosaltres ens quedaran únicament les molles d'un pastís, les quatre cinques parts se les menjarà l'Administració central.

I això és molt greu. Això és molt greu fins al punt que, sense voler dramatitzar el tema, creiem que és un exemple típic, perfectament característic de les conseqüències que pot tenir aquesta Llei en tots i tots els dominis en els quals nosaltres il·lusòriament, romànticament, entusiàsticament, creïem que podríem legislar, i ens estem adonant que si això progressa no serà així.

No em voldria allargar perquè vull deixar temps al meu company Hortalà perquè respongui al Molt Honorable President, però vull dir, per acabar, que en matèria de Cambres Agràries, en concret, tenim dues espases de Damocles suspeses damunt de la nostra possible actuació en aquesta matèria. Primer, la Llei de Cambres Agràries, que està pendent de discussió al Congrés de Diputats; i, segon, l'aprovació de la Llei Orgànica del Procés Autonòmic, que està en procés

d'aprovació o de desaprovació al Tribunal Constitucional. Però, sigui quina sigui la resolució que recaigui sobre el Projecte de Llei del Govern espanyol, sigui quina sigui la sentència que hagi de fer, d'aquí a uns mesos, el Tribunal Constitucional, jo prego al senyor Conseller dues coses: primera, que en aquesta ocasió o en una altra se'ns defineixi clarament quines són les ambicions, quina és la substància de la nostra política agrària de cara al món rural de Catalunya. I, segona, que sense esperar sentències del Tribunal o aprovació del Projecte de Llei, no ens adormim en el còmode dubte, sinó que nosaltres prenguem la iniciativa i continuem treballant en aquesta matèria proposant al Parlament de Catalunya —insistim—, sense descoratjar-nos, un altre Projecte de Llei de corporacions de dret públic en matèria agrària i que cada qual es defineixi, en aquell moment. Ja veurem quin seran aquells que donaran suport al dret del Parlament de Catalunya a legislar en aquesta matèria i aquells que diran que això ja no és competència del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Hortalà per un màxim de deu minuts.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor, en primer lloc, gràcies per la seva resposta encara que estaria més agraït si hi haguessin hagut algunes precisions més concretes, més precises.

La meua intervenció, senyor Pujol, tenia un doble fonament: partint del que jo entenc que és el programa de govern, el seu programa de govern, tenia —com dic— un doble fonament. Per un costat, fer un toc d'alerta pel que fa a l'orientació política, i per l'altre costat establir una mena de presumpció canònica en relació amb l'acció de govern. Per què un toc d'alerta? Jo no dubto, senyor Pujol, del seu nacionalisme —faltaria *plus*—, (*rialles*) no dubto del seu nacionalisme. El que succeeix és que vostè va definir un concepte globalitzador del nacionalisme i nosaltres entenem que, per la dinàmica dels fets, perquè el govern desgasta però també agrada, hi ha coses que potser no es veuen amb la mateixa nitidesa que des de fora. I aquest concepte globalitzador entenem que ha donat lloc a una actuació dicotòmica, a una actuació dual, i que mentre fer coses a Catalunya continua essent útil i objectivament necessari, la col·laboració, no la que hi ha hagut, la que hi pot haver també amb el Govern de l'Estat, no es pot xifrar en termes estrictament tecnocràtics. Ha de ser una col·laboració bàsicament política, perquè les llibertats de Catalunya no estan plenament aconseguides. I aquesta col·laboració, si s'hi escau, ha de ser necessàriament política per a aconseguir, per a reivindicar aquestes llibertats que encara ens fan falta. Aquest era el primer punt. Un toc d'alerta.

El segon punt, aquesta presumpció canònica, com he dit abans, tenia com a fonament de fer-li avinent que en el seu programa, que valorem en el que val, hi ha tot un conjunt de coses —en l'atur optimista o no optimista... això és anecdòtic— que vàrem considerar al seu moment necessàries per a la reconstrucció nacional de Catalunya, i que van passant els dies i certament algunes, moltes d'aquestes coses, no cal reduir-ho a algunes, moltes d'aquestes coses s'han fet, però n'hi ha d'altres que encara no s'han fet, i n'hi ha algunes que sembla que no es faran. Jo no voldria pas entrar en competició sobre si tot el que vostè va dir en aquest moment s'ha fet poc o s'ha fet

molt; tinc la impressió que si féssim la competició, i em sabia molt greu, em sembla que guanyaria : hi ha més coses que no s'han fet que coses que s'han fet. És com si en Maradona jugués amb mi : guanyaria. *(Rialles)* Però ho lamento, ho lamento, no era aquesta la intenció. A mi m'agradaria perdre en aquesta competició. Llavors, el tema, senyor Pujol, és que com que hi ha coses que són objectivament necessàries, que vostè va exposar, que varen despertar unes expectatives i que, per tot un conjunt de circumstàncies, veiem que encara no s'han fet i que potser no es podran fer, la presumpció canònica que abans li deia era que vostè públicament renovés els seus vots en pro de la modificació de l'Estatut.

Aquest és el tema. No per una qüestió estrictament de renovació a seques; no per una qüestió de caprici, sinó perquè per a endegar exhaustivament, plenament, el programa que vostè va exposar, si no hi ha aquesta renovació, si no hi ha una ampliació del sostre competencial —ja sé que en aquests moments hi ha vents que bufen en direcció contrària; quan no hi han estat?—, però si no es fa aquesta renovació sobre la base del compromís que nosaltres entenem que vostè va adquirir del sostre competencial, moltes de les coses per vostè exposades, defensades i objectivament necessàries, no es podran dur a terme. I aquesta era, senyores i senyors, senyor President, senyor President de la Generalitat, l'objectiu fonamental de la meua intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyores i senyors Diputats, donada l'hora, continuarem el debat aquesta tarda a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i deu minuts de dues de la tarda. La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuant el debat, correspon ara al representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Té la paraula el Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup voldria que tots fossin conscients —i el primer a ser-ho el President de la Generalitat— que aquest no és un debat purament procedimental, que el fem perquè així ho mana el Reglament, que el fem una mica a contracor perquè hi ha una convocatòria d'eleccions en el futur proper, sinó que és un debat d'enorme transcendència política també perquè hi ha una convocatòria d'eleccions en el futur proper, i perquè en aquest sorgeixen i sorgiran una quantitat de qüestions que afecten Catalunya endins, però també Catalunya enfora.

Surto al pas d'aquells que han volgut presentar el debat com un debat clos a Catalunya, com si la Catalunya autonòmica es pogués col·locar en una campana al buit que tingués poc a veure amb les vicissituds de la resta de l'Estat espanyol, i em serviré d'exemples del mateix President de la Generalitat per a demostrar aquesta posició.

Nosaltres trobem a faltar en aquest discurs del President —i trobem a faltar des del 1980 en l'acció de Govern del Consell Executiu— una proposta política institucional autonòmica de la Generalitat cap a la resta de l'Estat espanyol. El President de la Generalitat sembla que ha dit que no sap què passarà després del 28 d'octubre. No cal que ell ens explici què farà com a home de partit, quines aliances farà Convergència i

Unió —allò que se'n diu vulgarment amb qui es casarà—, però sí que caldria, i ja fa mesos que cal, una definició clara de la política institucional autonòmica. Caldria acabar aquesta confusió que contribueix a crear el Consell Executiu —i que cultiva el Consell Executiu— entre partit i líders d'aquest partit amb la institució, quan veiem determinades accions de Diputats d'aquest partit, fins i tot Diputats a Madrid d'aquest partit, substituint membres del Consell Executiu en visites a empreses o en visites a institucions penitenciàries, on no sabem si es confon l'acció del Diputat amb l'acció electoralista, amb l'acció institucional. Nosaltres demanem per què no una política institucional autonòmica clara per part de la Generalitat? Per què no deixem d'amagar el poc pes que té Catalunya, i en concret les seves institucions autonòmiques, avui, a la resta de l'Estat, potser producte de tenir un Govern minoritari?

Jo m'he rellegit amb molta atenció el discurs de l'Honorable President de la Generalitat, i tot ell traspua, de dalt a baix, un doble sentiment : autosatisfacció Catalunya endins —tot va bé— i enfrontament amb l'Administració central —els mals vénen de fora. Aquest és el doble joc que constantment s'està practicant des del Consell Executiu de la Generalitat. Aquest és el doble joc que intenta amagar les mancances d'una política institucional autonòmica, d'una consistència per a fer propostes a nivell d'Estat, que ens porta en temes com el dels traspassos a estar constantment a ritme de batzegades o de negociacions secretes. El President de la Generalitat quasi no n'ha dit res, dels traspassos, posem per cas; n'ha dit la cantarella que se'n diu cada setembre : estan una mica empantanegats, ara sembla que aniran bé; ens ha faltat el to radical d'en Ramon Trias Fargas, que a mig estiu —l'any passat ho va fer, aquest any, no—, fent declaracions de nacionalisme quasi independentista, afirmant que els traspassos estan no endarrerits, sinó ja segles en la història.

Hi ha un incompliment d'informació per part del Consell Executiu respecte als traspassos. La darrera informació que en tenim al Parlament és del 22 de juny del 81, senyor President, i hi ha resolucions que obliguen a informar mensualment de la marxa dels traspassos. Hi ha acords —començant per l'Estatut— que obliguen a fixar calendaris sobre els traspassos i fa mesos que s'ha complert ja el termini que hauria d'estar fixat aquest calendari sobre els traspassos. Què passa amb traspassos com el de justícia, que no s'ha creat ni la Ponència a la Comissió Mixta per a fer aquests traspassos, i que provoca un atzucac en el tema de justícia? Què passa amb els traspassos sobre l'ACTUR, que constantment, cada setembre, des del 80 acordem, reclamem, votem majoritàriament, o de vegades unànimement, i no es fa res perquè arribin? Què passa amb la universitat?

Senyores i senyors Diputats, si els rellegeixo el debat del setembre del 81 sobre el tema dels traspassos, veuran que estem igual, en la mateixa situació. Podríem agafar aquelles planes, fotocopiar-les i enganxar-les a les actes del debat que estem realitzant. No hem avançat ni una coma respecte a aquest tema. Potser ara ens podríem distreure, parlant d'aquest tema, amb les valoracions. És clar, hi ha l'amenaça de la llei de valoracions. Bé, hi ha altres propostes per a les valoracions. Per exemple, la que nosaltres vam fer a les Corts de Madrid, buscant que s'incloguessin en les valoracions també

les noves inversions, qüestió que no està inclosa en aquest acord rocambolesc, secret, entre García Añoveros i el nostre Honorable Conseller d'Economia i Finances. Un acord que, de moment, pot ser ineficaç, des del punt que encara no s'ha arribat a la fixació del tant per cent de participació de la Generalitat en els pressupostos de l'Estat.

En definitiva, patim de la manca de la política autonòmica per l'Estat, i no és una afirmació gratuïta o de cara a les actuacions —com deia al principi un dels Diputats—, d'accions electoralistes, sinó, que la patim en una de les entrades principals de recursos per a la nostra autonomia com són els traspassos.

En segon lloc, jo diria al President de la Generalitat, en nom del meu Grup, quina és la situació real de l'autonomia, senyor President? En el seu discurs no hi ha cap diagnòstic sobre l'actual situació de l'autonomia, i perdoni que amb mitja hora hauré de ser quasi telegràfic en alguns punts —jo no puc permetre'm el luxe de parlar dues hores i quart sobre aquesta situació—; lamento molt que el senyor President no s'hi estengués.

Per no parlar-nos de quina és la situació de l'autonomia, ni ens ha parlat dels problemes de casa endins, portes endins. No ens ha dit per què va canviar els Consellers, senyor President, i ho considerem un menyspreu de cara al Parlament. És que aquests dos Consellers van ser substituïts perquè eren ineficaços? És que van ser substituïts perquè hi ha una nova proposta política? Ens podria haver dit quelcom de quin va ser el pensament; ja sabem que té el poder per a canviar-los quan li plagi, prèvia notificació, però ja que som en el plenari del Parlament, en el primer debat general ens podria haver dit quelcom sobre quina era la intenció política d'aquests canvis.

Si entrem en el diagnòstic de l'autonomia, jo m'atreveixo a agafar una figura que ahir va utilitzar en el seu discurs : la del Pati dels Tarongers i la del «no sabem, no la entendemos, no la necesitamos ni la queremos». Em temo, senyor President, que avui una gran majoria del poble a Catalunya, si li demanessin què és l'autonomia de Catalunya i de què serveixen les institucions autonòmiques de Catalunya, dirien «no lo sabemos ni la entendemos», o que dirien «no ho sabem ni ho entenem». Aquest és, per a nosaltres, el principal drama de la frustració autonòmica que avui hi ha a Catalunya. S'està cremant l'expectativa d'autogovern per la qual el poble de Catalunya havia lluitat tant. S'està cremant des d'una posició còmoda, al nostre entendre, com la que practica el Consell Executiu, quan ha adoptat la posició d'una autonomia d'igual a gestió dels serveis administratius. És aquell vell somni que ja li han recordat aquest matí de Prat de la Riba —crec intuir que alguna vegada fins i tot el senyor President ho ha dit, que ell voldria ser com Prat de la Riba—, d'arribar només a la gestió i coordinació dels serveis, però sense abordar els greus problemes, i sense arribar fins i tot als nivells d'eficàcia del mateix Prat de la Riba.

L'any passat, en aquest debat, el President de la Generalitat —o millor dit, el seu Grup, el que li dona suport en el Parlament— va fer passar una resolució, que vam votar em sembla que unànimement, demanant traspassos de les diputacions només d'aquells serveis que tenia la Mancomunitat. Era el sostre pratià, i ni això s'ha arribat a complir. Ja que sóc a l'Administració local, diria entre parèntesis i amb aquest efecte

telegràfic : parlem molt baixet de la col·laboració amb els ajuntaments; no ens ensarroni ara amb una enorme col·laboració, oblidem púdicament afers com el de Badalona o molts altres que s'han vist en aquesta tribuna, parlem molt poc, o baixet, de com s'intenta laminar les competències dels ajuntaments quan, amb l'aprovació de plans parcials des de la Generalitat, es fan modificacions en aquests plans parcials, i parlem poc de model provincial, quan a la mateixa Generalitat, amb els seus delegats territorials, excepte per a les terres de l'Ebre, s'està seguint el model provincial.

Vostè, senyor President, coneix molt bé, com de les persones que coneix millor Catalunya, les idees de Prat de la Riba, l'obra de Prat de la Riba sobre l'Administració local, sobre els funcionaris, sobre l'Administració pública. M'estalvio de citar-li el seu pensament, però repassem què passa avui amb l'Administració pública a Catalunya i amb els funcionaris, tenint en compte fins i tot les consideracions primerenques que ens ha fet aquest matí el nou Conseller de Governació. Ens ha dit el senyor Conseller de Governació que sempre ens fixem en els contractats, quan és un nombre ínfim respecte a l'enorme quantitat de funcionaris que té la Generalitat. Bé, és que resulta que els funcionaris que ocupen llocs clau a l'actual Generalitat són els contractats, i el que ens amoïna és quins llocs ocupen, com arriben a ocupar-los, sota quins criteris. Jo li puc llegir —no tinc temps, i em sap greu, senyor President— un concurs de mèrits, en aquest cas per al proveïment de vuit places de col·laboradors tècnics de la Generalitat. Té quatre pàgines. Si vostè fos un dels candidats no sabria què demanen per a arribar a ser col·laborador tècnic. No és un administratiu, és un col·laborador tècnic. Fora de saber català, tenir divuit anys, el servei militar complert, aquests requisits regulars, no hi ha cap capacitació tècnica. I és per a col·laborador tècnic. Com van ser triats, aquests col·laboradors tècnics? Sota quins criteris? Ens temem, i en aquest cas concret ho podríem demostrar, que van ser triats per persones que ja ocupaven aquests llocs interinament, i que a través d'aquesta poca transparència i manipulació dels concursos van arribar al seu lloc concret de treball.

Tenim casos aberrants també entre els transferits, senyor Alavedra. Tenim casos en el MOPU, en l'antic MOPU, on enginyers transferits estan braços plegats, quan podrien ocupar llocs de cap de servei, i s'han nomenat a dit, a través d'aquests sistemes poc transparents, funcionaris contractats que potser en saben molt menys del que saben aquests enginyers. Tenim a la Conselleria d'Agricultura, en concret a la Direcció d'Extensió Agrària, casos de funcionaris transferits, que tenen la plaça ja guanyada, i que ara se'ls demana que reconcursin a la plaça. Més irracionalitat no se'm pot ocórrer, no la puc imaginar.

En definitiva, a tots els nivells trobem un enorme desgavell en la funció pública, senyor Conseller de Governació. Trobem una manca de representativitat, i no tinc temps d'estendre'm sobre què passa amb els representants del personal contractat. Senyor Conseller de Governació, no confongui el seu programa amb la realitat de la funció pública. Fa dos anys i mig que funciona la Generalitat; fa dos anys i mig que aquest Consell Executiu és responsable que hi hagi un desgavell en la funció pública. Vostè segurament ho vol arreglar, però fins avui és un desgavell. Fa dos anys que el Parlament va votar

que el Consell Executiu remetria immediatament un projecte de llei sobre l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Vostè ja ens en parla ara, però fa dos anys que ho vam votar. Per tant, nosaltres censurem — i ara ens hem de refiar novament de la bona voluntat del senyor Conseller que això s'arreglarà — que fins avui poc s'ha fet.

Una escola que podria servir, senyor President, seguint Prat de la Riba, per a formar funcionaris. Sàpiga que avui molts funcionaris de la Generalitat, molts, i faci vostè la prova, no saben distingir entre què és una carta i què és un ofici. I això és greu. Això demostra que no hi ha una preocupació per part dels que avui regeixen les nostres institucions autonòmiques per tenir una funció pública. Que lluny és això de l'ideari de Prat de la Riba! Que lluny de l'Administració com a servei o de l'obra que perdura!

Aquesta concepció d'autonomia, i aquest desgavell de l'autonomia, aquesta concepció de l'autonomia com a gestió, en el pitjor sentit de la paraula, contra la idea d'*autos nomos*, fer-se la pròpia norma, la podem veure si repassem què passa en el Parlament, i el menyspreu que el Consell Executiu ha exercit respecte al Parlament. Aquí, senyor President, estem bàsicament per a legislar, per a fer lleis. Jo no vaig a repassar-li —com ja ha fet aquest matí el senyor Hortalà— el reguitzell de lleis que no han arribat. Jo sí que li diré, amb una ràpida radiografia de la Generalitat, que de 28 projectes que hi havia al programa de Convergència i Unió, de l'«Aixequem Catalunya», recordi-ho, senyor Pujol, ni un no ha vingut al Parlament; d'altres 15 que han vingut, 7 són accions unitàries; dels projectes que han sortit aprovats com a llei el 60% dormen esperant el seu desenvolupament —retiro, faig fora els que estan sota recurs al Tribunal Constitucional—, els altres, el 60% del seu articulat dorm esperant que el Consell Executiu es digni a aplicar-los, i si vostè agafa l'acció de Govern del Consell, com ens hem amoïnats a fer-ho nosaltres, i la classifica per Conselleries, i destria el que són nomenaments, organització, transferències, i va a seleccionar el que és acció política, resulta que de tota la normativa del Consell, de Presidència tan sols el 14% és acció política, d'Adjunt a Presidència només el 7%, de Governació només el 19%, de Justícia només el 5%, d'Economia i Finances només el 9% ... Continuaria, la mitjana és un 16% d'acció de govern de totes les disposicions legals.

Una autonomia de gestió que renuncia a l'*autos nomos* és una autonomia —això és el més greu, el més antidemagògic—, una autonomia autoloapitzada. Hem coincidit sovint criticant la LOAPA, potser se n'ha fet un gra massa per les afirmacions del seu mateix partit, o del seu mateix Govern, sobre la LOAPA, quan vostès mateixos, amb competències que tenien a les mans han renunciat a exercir-les; per tant, escapçant allò que l'Estatut permetia d'avançar. Vostè sap que el problema no és si es té o no es té la competència, sap que el dret de l'Estat, que sempre és un dret vigent, serà vàlid en la mesura que no omplim el forat nosaltres. Si l'hem omplert, aquest dret de l'Estat seria supletori, i donaré uns exemples perquè entengui què vull dir amb autoloapització. Parlarem de la llei de normalització del català —m'ho reservo per més endavant—, parlarem de la llei de recerca —no de la de les Corts de Madrid, no—, la llei de recerca de Catalunya, senyor Pujol, o parlarem de la LOAPA de l'esport : amb l'Estatut i la Constitució a la mà, tenim competències exclusives sobre l'es-

port, amb la Llei General d'Esports de l'Estat espanyol a la mà, podem participar amb les nostres seleccions a competicions amistoses, sempre que no jugui Espanya. Si en el marc d'aquestes mesures legals haguéssim fet la nostra llei de l'esport, avui no ens faria mal el decret dit de la LOAPA de l'esport. Com que no hem sabut legislar, o no ho hem volgut, avui ens trobem amb el que diem que és una agressió.

Nosaltres, senyor President, perquè entengui la nostra proposta, estem per una política institucional autonòmica que tingui en compte l'Estat, estem per un autonomia —i deixem de banda la reforma de l'Estatut, que ja en parlariem quan haguéssim exhaurit el que ens dona aquest Estatut—, per una autonomia amb els sostres màxims de competències, amb aquest Parlament funcionant tant com pogués, sense retallades, amb una racionalitat a l'Administració pública. I estem per aquestes coses senzillament perquè volem que l'autonomia es noti al carrer, perquè el poble de Catalunya senti que té institucions autonòmiques, perquè es pugui fer front, amb l'autonomia, a greus problemes com són la crisi econòmica, o com és, en una societat com Catalunya, senyor President, en la qual hi ha clivelles de classe, de llengua o d'origen, el problema que vostè ja va esmentar de la convivència.

L'Onze de Setembre, senyor President, és un toc d'alarma sobre la convivència; n'hi havia hagut altres abans, com un acte en el Col·legi d'Advocats en el qual jo també era i participava. No cal exagerar, no farem aquí grans escarafalls ni farem una teoria sobre aquests fets, és un tema molt relliscós, però atenció, senyor President, no es pot ignorar, ni es pot trivialitzar; no es pot dir com va fer vostè a Ripoll que els fets de l'Onze de Setembre tenien poca rellevància si ho comparem amb els mil anys del sepulcre de Jofre el Pelós. Jo li diré : encara menys si ho comparem amb les dotzenes de milers de la mandíbula de Banyoles, que potser també era d'un català, no sé si de Convergència, (*rialles*) però que, senyor President, fa molts anys que existeix un fet català que es va forjant, però no ho trivialitzem, no ho trivialitzem de forma irresponsable, com era el fet que en la manifestació de l'Onze de Setembre Convergència com a partit anava amb els partits parlamentaris i destacats Diputats de Convergència i Unió anaven en el primer rengle de la manifestació de la Crida, participant activament —i suposo que amb el permís d'altres instàncies— en la divisió del poble de Catalunya, senyor President. No trivialitzem, com ho va fer vostè, en l'exemple que va dir de les dones, passant ràpidament per damunt de les causes econòmiques de retorn dels immigrants. Atenció, perquè és possible que s'estigui iniciant una dinàmica, un foc que costarà més d'apagar que el de Begues, i contra el qual crec que el Consell Executiu no s'està dotant dels mitjans adequats.

Agafem un exemple de la convivència, la catalanització. Sí, senyor President, la catalanització. Són vostès, amb l'ajut d'Esquerra Republicana i de Centristes de Catalunya, i, senyor Guillén, també del Centro Democrático y Social, si més no dels Diputats que abans estaven a Centristes, vostè mateix, que votaren la congelació de la llei del català en Comissió. Bé, davant aquesta congelació ens surten aquest estiu amb el Decret, un decret que, d'altra banda, senyor President, té pràcticament els continguts de l'any 80, del Decret de l'any 80. Convergència i Unió —diuen— estan esperant un dictamen. Fa dos anys que estem elaborant aquesta llei, han

plogut dictàmens a tort i a dret, sembla que ara ho tornem a estudiar, però resulta, senyor Pujol, que el tema més conflictiu de la llei, els pares i l'ensenyament a les escoles, vostès el segresten de la llei, i en fan decret. ¿No ha dit vostè —ho diu el seu discurs— que vol l'acord més ampli possible? Per què ha segrestat el tema més polèmic i ha donat la solució més partidista a aquest tema? Solució que, d'altra banda, si ho posen junt amb l'Estatut de Centros Docentes que vostès votaren a Madrid, pot portar un desgavell absolut a les escoles de Catalunya, o pot portar, com sap molt bé, a unes escoles catalanes pures i a unes escoles castellanes, encara que hi hagi el català com una assignatura complementària, i d'això en diuen, perquè d'ensenyament en sé una mica per raons professionals, una «maria». S'està fent un flac favor a la catalanització amb decrets com aquest, s'està fent un flac favor a la catalanització amb la congelació de la llei de normalització, s'està fent un flac favor a la catalanització amb campanyes com la de Normalització Lingüística, que de cop i volta s'ha acabat, la Norma sembla que hagi emigrat, sembla que hagi desaparegut del mapa, amb uns pressupostos ridículs —vostè ha citat el Quebec, vol que li citi xifres comparatives del que hi dedica el Quebec a la llengua i el que dedica el Consell Executiu de la Generalitat actual, o el que es dedica avui a Bèlgica per a l'equiparació de les llengües? Vostès hi dediquen 270 milions sobre 250 000 milions, que em semblen absolutament insignificants.

Podríem parlar d'ensenyament i cultura, i parlar altra vegada de la manca d'iniciativa legislativa fins avui, o ahir, o abans-d'ahir, d'un Departament com el d'Ensenyament, que tot just ara —i ens en congratulem, senyor Conseller— ens presenta el primer projecte de llei. Podríem parlar de la manca de traspassos de la universitat; podríem parlar, senyor Pujol, d'unes xifres de les taules d'EGB, que voldríem saber, i ens ho podria dir, d'on surten, perquè, que nosaltres sapiguem, no hi ha estadístiques oficials d'EGB a Catalunya; estem esperant un llibre blanc que el senyor Conseller va prometre que es publicaria amb xifres sobre EGB a Catalunya. Podríem parlar de cultura, i li puntualitzo altra vegada que els pressupostos han baixat, 1,58 és el pressupost de Cultura de l'any 81, 1,41 de l'any 82. I al País Basc, senyor President, hi dediquen més del 4%, més de tres vegades el que hi dediquem a Catalunya. Una política cultural que oblida fets tan importants com la manca de presència a la televisió; avui tornen a dir que s'ampliaran els espais televisius a l'octubre, però no s'ampliarà la producció. Bé, és la cantarella de sempre, fins ara les estadístiques són constants.

I, d'altra banda, una autonomia potent per a facilitar no només la convivència, sinó també per a fer front al problema número 1, que és el de la crisi econòmica, el de l'atur. Vostè ens va fer unes preguntes. Bé, vostè pregunta, però perdoni, senyor President, vostè és el Govern, nosaltres som el Parlament, nosaltres som els que hauríem de controlar el Govern i preguntar al Govern. Potser és una mostra d'incapacitat llançar aquestes preguntes, sabem que no tindrem temps d'encetar un debat de debò sobre aquestes preguntes, preguntes molt similars a les que ens ha fet Fomento del Trabajo sobre la campanya electoral a les legislatives, preguntes que tenen la barra d'entrar en la política industrial quan de la Conselleria d'Indústria no ha vingut ni un sol projecte legislatiu a aquest

Parlament. Nosaltres no entrem ara a contestar les preguntes, veurem si ens quedarà temps. Parlem dels mitjans per a fer front a la crisi. I ens diuen, no tenim competències per a fer front a la crisi. Jo pregunto: és que són impotents? És que té raó el senyor Rigol quan el 8 de juliol del 82, parlant en Comissió, diu que sobre l'atur juvenil no hi pot fer res, que li diguem el que vulguem que no hi pot fer res? I ara, malgrat l'atur juvenil, que és un problema greu, senyor Rigol, resolucions que ha votat aquest Parlament, proposades per Convergència i Unió, estan per encetar, estan per començar-les a complir, senyor Rigol, les han proposades vostès mateixos. Nosaltres demanem coses concretes, no demanem la lluna ni demanem que facin miracles amb l'Estatut.

Què passa amb els traspassos? On és el Fons de Garantia Salarial? On és l'INEM? On és el Fons Nacional de Protecció al Treball? On és la gestió d'expedients de crisi? On és l'exercici d'una facultat tan senzilla que hi ha a l'Estatut, que és el nomenament dels nostres representants al sector públic? Nomenar el nostre representant a la SEAT, senyor President, quan s'està negociant el conveni amb la Volkswagen, per què no ho ha fet, això, el Consell Executiu? On són les prioritats de lluita contra l'atur en l'acció de govern? ¿És que es conformen creant la Direcció General de Programació Econòmica, que segons diu el «passem comptes» número 2 es dedicarà a ser un centre d'estudis i dades sobre l'economia catalana, un servei d'estudis? On és l'impuls a la concertació? On és el Consell de Reconversió Industrial, que està aprovat en dues resolucions d'aquest Parlament en Ple i en tres en Comissió? I al damunt ens parla de xifres de reconversió de pressupostos de l'Estat, que no són acció de govern directa, senyor President, del Consell Executiu de la Generalitat. Li podria llegir el llistat de resolucions incomplertes sobre l'atur. Li llegiré xifres sobre l'atur, no xifres de tot Catalunya que sempre podrien portar-nos a l'engany; Vallès Occidental, senyor President, 24,9% de la població activa en atur; Baix Llobregat, 22,9; Garraf, 17,7; xifres comarcals són les que valen i les que palesen la gravetat, la cruesa del problema de l'atur.

Senyor President, amb els mateixos temes econòmics. L'agricultura, ja s'ha dit aquest matí, sembla que només en podríem fer esment avui, per anar a prendre aquest vaset a què ens han convidat a la Rambla de Catalunya, o per saber que existeix una exposició de productes. Continuen amb una filosofia paternalista cap a l'agricultura, una filosofia que no toca les estructures, ni toca les administracions com les Cambres Agràries, una filosofia que renuncia al que deia el programa de Convergència i Unió, creació de la Caixa de Crèdit Agrícola, posem per cas, en un moment que hi ha una gran necessitat de finançament en el camp, finançament amb diner públic, vinculat a les Caixes Rurals i a les Cooperatives. El seu Govern, senyor Pujol, està impulsant, està primant el diner privat, els bancs comercials, per tal de canalitzar fins i tot el crèdit públic cap a un sector, incrementant beneficis privats, impeding un efecte multiplicador a la pagesia, impeding l'increment de renda dels pagesos.

Ja que parlem del sector financer, senyor President, i per no fer volar coloms, com vostè va fer durant cinquanta minuts en què va parlar del sector financer en el seu discurs, parlem d'institucions financeres, parlem de les Caixes d'Estalvis, que estan també autoloapitzades amb les facultats que podríem ex-

exercir sobre aquestes. Però parlem de qüestions molt més properes, senyor President. Vostè recordarà que hi va haver un afer que se'n va dir Banc dels Pirineus. Vostè recordarà que un Diputat d'aquesta Cambra va perdre la seva condició de Diputat i avui està a localització desconeguda per les seves connexions amb l'afer del Banc dels Pirineus. Vostè va dir, abans de l'estiu, «mai més a Catalunya es produirà un afer com el del Banc dels Pirineus». El senyor Trias Fargas, no com a particular, sinó com a Conseller d'Economia i Finances, va treure una nota oficial que deia: «Como Consejero» —era en castellà, era una nota que ens va facilitar la Generalitat, en castellà— «Como Consejero de Economía y Finanzas de la Generalitat considero conveniente desmentir los muchos comentarios que en los últimos días han circulado en torno a Banca Catalana y su grupo de bancos. Con ello debe ponerse punto final a las especulaciones informativas, y por lo que a esta Consejería corresponde, tranquilizar a la opinión pública sobre la solvencia del sistema bancario en Cataluña». Senyor President, nosaltres, arran d'aquesta nota, vam fer una pregunta al senyor Conseller, que per defectes de forma va passar a ser pregunta per escrit; li demanàvem en virtut de quines informacions, sobre quines bases i amb quines competències s'atrevia a dir el que havia dit. Ens semblava, i ens continua semblant, que és un compromís institucional agosarat, o bé hi ha un afany de cobrir un afer determinat, o bé hi ha una ignorància.

Nosaltres demanem al Consell Executiu què sap el Govern de la Generalitat sobre aquest afer, com interpreta el Govern de la Generalitat la nota del Banc d'Espanya sobre la situació de Banca Catalana? No em donin els titulars dels diaris, el contingut de la nota, com, per exemple, el nomenament del senyor Ruiz de Alda com a administrador. Quines garanties hi ha per a milers de llocs de treball que es podrien perdre si passés a l'UVI algun dels Bancs com per exemple el BIC? Què passaria amb l'estalvi i amb els accionistes?

Aquest, senyor President, és un greu afer que afecta molts sectors, molts sentits, molts principis de l'economia de Catalunya, fins i tot des d'un sentit nacionalista, i el seu tractament, el que ha fet vostè, un tractament d'ignorància, com si no passés res —tractament que suposo que és del Consell Executiu—, no afegeix res a la credibilitat político-financera de Catalunya i, menys, a la credibilitat del seu equip de Govern.

En definitiva, senyor President, nosaltres ens plantejem quina és la filosofia política que hi ha darrera el seu discurs. Avui n'ha fet un altre, de discurs, potser hauríem de demanar-nos quina és la filosofia de discurs que ha fet avui. Ens va presentar una façana de quatre eixos, però, després d'aquesta façana, va acabar amb una tirallonga de detall sobre realitzacions. Per cert, senyor Pujol, per exemple, Califòrnia, segle XXI, Palo Alto, quants estudiants catalans pagats per la Generalitat han anat a Califòrnia a estudiar a les universitats del segle XXI? Seria una bona política avançar-nos nosaltres també cap el segle XXI. On són els criteris d'aquesta filosofia? Per què en temes com l'ordenació del territori trobem «parches», amb perdó de l'expressió— pertot arreu, carreteres de sobte esplèndidament asfaltades i, tot seguit, un tros de carretera que sembla un forat o un colador? Per què de sobte concentrem amb perdigonades polisportius en poblacions com Porqueres, Cornellà de Ter o Banyoles, o Lliçà de Munt i Lliçà d'Avall, que es toquen, i fem costoses inversions

perquè no tenim un criteri global directiu on anem a fer les realitzacions d'equipaments socials?

Porten dos anys i mig en el Govern, senyor President. Nosaltres portem dos anys i mig fent d'oposició i proposant una sèrie de sortides a aquests problemes. Fa tres debats ja, si comptem el d'investidura i els dos anteriors i aquest serà el quart que nosaltres ens dolem com els qui més que el centralisme i les seves agressions impedeixen d'avançar la maquinària autonòmica. Ens dolem de l'autolimitació, de les incapacitats com a Grups parlamentaris i com a Grup parlamentari de no poder arribar on hauríem d'arribar per exigència i responsabilitat. Però, avui, el principal responsable d'aquesta situació no és ni el centralisme ni són els Grups parlamentaris que no estan en el Govern de la Generalitat de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha acabat el seu temps, li prego que acabi ràpidament.

El Sr. RIBÓ: Si, senyor President, en un parell de minuts acabo.

Jo li contestaria, senyor President, si tingués més temps —i li agafo el repte i li torno a demanar una sessió exclusiva per parlar de les seves preguntes sobre economia—, que a nosaltres ens sembla que es podria anar més enllà en l'endeutament, però, abans, que se'ns aclareixin quins criteris serveixen per a endeutar-nos i amb quines inversions. No ens fa fàstic parlar d'increments de la pressió fiscal, però, abans, es pot avançar molt més amb la racionalitat de la recaptació. No ens fa fàstic parlar de l'increment de l'inversió pública, etc. i, com vostè comprendrà, d'aquesta forma no li puc contestar una pregunta tan difícil com la tria sobre la inversió productiva, consum o infraestructura.

En definitiva, senyor President del Parlament, senyor President de la Generalitat, —i ara sí que acabo—, ens estem allunyant com a institucions autonòmiques de la manera de sentir del poble de Catalunya i, en definitiva, senyor President, com a català, com a català que ha lluitat, que ha somniat, que lluitarà i que somniarà per l'autogovern, no em puc alegrar d'aquesta situació que m'ha tocat el torn d'escriure.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una referència al discurs que ens acaba de fer el Diputat senyor Ribó, tant més que amb la referència al Decret de Normalització de l'ús de les dues llengües també han sortit altres comentaris per escrit d'alguns membres del seu partit.

En primer lloc, és ben clar —i el senyor Ribó no ho ignora— que una cosa són les lleis, una altra són els decrets i una altra encara són les ordres. Decrets, lleis i ordres aconsegueixen fets diferents i, moltes vegades, es parla i es critica un decret sense haver-ne llegit l'ordre i unes altres vegades es parla d'interferències entre una llei i un decret quan, en definitiva, nosaltres noensem que n'hi hagi. Li voldria dir que la normativa establerta en el Reial Decret del 23 de juny de 1978 havia quedat antiquada en alguns punts. Aquella va ser una normativa pactada i acceptada per tothom i voldria recordar-li en aquests moments, al senyor Ribó, que, quan es va publicar aquell Decret, en el Consell de la Generalitat provisional hi

havia dos Consellers del seu partit i el Consell Executiu de la Generalitat, en aquell moment, va fer una lloa d'aquest Decret, en la qual s'afegeix aquesta cosa que tant preocupa el senyor Ribó, que tant l'atabala i al qual després em referiré, que és dret dels pares. Per què és una normativa antiquada aquell decret, senyor Ribó? Perquè el Decret de 1978 i l'ordre que el desenvolupava regulaven la intruducció obligatòria de la llengua catalana al sistema d'ensenyament a Catalunya, i, a més, i tímidament, la possibilitat de l'ensenyament en català. Així, doncs, els centres públics i privats podien desenvolupar programes en llengua catalana, atenent, deia, les característiques sociolingüístiques de la població escolar, si disposàvem de mitjans per a dur-los, a terme, el parer dels pares, punts aquests que havia de valorar una Comissió Mixta, integrada aleshores per representants del Ministeri d'Educació i Ciència - Generalitat de Catalunya i que, si s'esqueia, autoritzava.

Fins a la publicació d'aquest Decret, tots els centres docents que volguessin impartir l'ensenyament en català —només en català, no en castellà— estaven subjectes al requisit de la prèvia autorització que, en primer lloc, atorgava la Comissió Mixta Ministeri d'Educació i Ciència-Generalitat, com he dit abans, i que, arran del Decret de la Generalitat del 8 d'agost, va ser competència d'una Comissió Tècnica del Departament d'Ensenyament. Avui, les coses han canviat; disposem de 13 000 professors capacitats per a impartir l'ensenyament en català. N'hi ha 20 000 més en curs de reciclatge, i, per tant, podem dir que l'ensenyament en català té un nivell acceptable. La situació, avui, com veuen els senyors Diputats, és molt diferent —i no només quant a professorat sinó també quant a alumnat— d'aquella en la qual es necessitava l'autorització per tal que els programes de les diferents àrees i matèries es poguessin realitzar en llengua catalana.

Avui, senyor Ribó, ja no té sentit mantenir aquella trava administrativa d'autorització, que, a més d'entorpidora, implica una discriminació pel català i no contribueix a la normalització lingüística del nostre país. D'altra banda, aquest Decret del 8 d'agost de 1982 no altera substancialment, com vostè ha dit molt bé, la normativa anterior —comesa que pertoca al Parlament i que jo espero que quedi regulada per la Llei de l'Ús del Català— sinó que modifica alguns aspectes que la realitat havia fet inajornables. Ens mantenim dins del criteri del Decret. Li vull recordar que en aquests anys, del 78 al 82, han aparegut tres decrets, i, en canvi, no ha aparegut encara la Llei, per tant, això vol dir que el Decret és una cosa modificable, mentre que la Llei, com sap el senyor Ribó, és molt més difícilment modificable.

Es mantenen les referències a l'opció dels pares, a la situació sociolingüística i als mitjans disponibles, punts aquests que estaven ja en el decret anterior, tan ben rebut pel Consell Executiu de la Generalitat amb representació parlamentària del partit en el qual vostè es troba. I continuem aplicant alguns aspectes de les normes precitades anteriors a aquest Decret. Així, la Disposició Final Segona assenyala que es deroguen els Decrets del 8 d'agost de l'any 1980 i del 12 de setembre de 1978 així com el del 80, que feia referència al COU, així com les seves disposicions suplementàries en tot el que es contradigué aquest Decret o s'hi oposi.

El dret d'opció dels pares, senyor Ribó, que a vostè molesta tant, que li sap tan de greu, nosaltres pensem que s'ha de tenir

en compte. Els pares han de tenir dret a opinar sobre el tipus d'ensenyament que han de rebre els seus fills, i l'opció lingüística n'és també un aspecte; ve signada per l'article 27 de la Constitució. També l'article 10.2 diu que les normes relatives als drets fonamentals i a les llibertats que la Constitució reconeix s'interpreten d'acord amb la Declaració Universal dels Drets Humans i que els tractats i acords internacionals sobre aquestes matèries seran ratificades per Espanya.

Per què aquest Decret es va publicar el mes d'agost? Només per una raó : impossibilitat de publicar-lo abans d'aquesta data. Calia esperar la versió definitiva del Reial-Decret de l'Estat sobre els horaris dels ensenyaments mínims, que en anteriors versions era ben poc convenient per a Catalunya i que, aquesta vegada, mitjançant una Ordre, vàrem aconseguir, jo crec, que pal·liar. Aquest Reial-Decret fou publicat en el *Boletín Oficial del Estado* del 31 de juliol de 1982. Però era imprescindible que el Decret de normalització de l'ús de les dues llengües oficials fos aplicat aquest curs, i publicar-lo més tard del mes d'agost hauria fet impossible la seva vigència a l'inici del curs escolar. La total normalització del català és una empresa en la qual tots, com deia el President ahir en el seu discurs, hem d'estar d'acord al màxim possible, però que no es pot pas fer en pocs mesos o pocs anys, perquè implica un canvi en la realitat sociolingüística educativa, que només es produeix lentament a mesura que es van produint els canvis en les actituds socials i en els processos de formació d'alumnes i de professors. I aquesta és una consideració essencial. El primer pas es va fer els anys 60 i 70 amb la represa —primer clandestina i després més o menys tolerada— de l'ensenyament del català. El segon pas fou el Reial-Decret del 1978 en època de la Generalitat provisional. El tercer, el Decret de la Generalitat del 8 d'agost de 1980, ja aprovant l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquest és el quart pas, el que s'acomoda, creiem, a la realitat d'avui. Caldria, n'estic segur, altres passos, altres normes fins que es pugui assolir el nostre objectiu irrenunciable, en el qual tots estem d'acord, el que ens fixa l'Estatut : la total igualtat entre la llengua pròpia de Catalunya i la llengua oficial de l'Estat i també oficial a Catalunya.

Per aquest motiu principalíssim que acabo d'exposar —el de l'acomodació als passos successius d'aquesta normalització—, cal emprar els mitjans de govern adients. El Reial Decret del 1978 i el Decret de la Generalitat del 1980 fixaven un marc, que fou desenvolupat mitjançant sengles ordres del Ministeri d'Educació i del Departament d'Ensenyament, les quals puntualitzaven una sèrie d'aspectes concrets i procedimentals per a fer possible llur aplicació. I això mateix s'ha fet ara, un Decret que fixa i completa el marc per a la normalització de l'ús de les dues llengües oficials en el sistema d'ensenyament de Catalunya i una ordre que el desenvolupa i el precisa per al curs 1982-1983. Evidentment, aquest Decret ha de produir noves ordres per a acabar el seu desenvolupament. Alguna crítica precipitada al Decret a què em referia abans hauria pogut modificar el contingut i el to si hom hagués tingut la paciència d'esperar l'ordre d'aplicació al Decret que fou publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 1 de setembre. No és correcte dir que el Parlament no hagi estat respectat; en primer lloc, perquè el Decret és una acció normativa que correspon al Consell Executiu, en compliment de les seves obligacions i competències. La necessitat d'acabar amb la discrimi-

nació respecte a les escoles que fan l'ensenyament en català i la necessitat de fer un nou pas envers l'extensió de l'ensenyament del català feien imprescindible aquesta acció de govern.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Molt Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Ribó ha fet una crítica, en fi, molt lògica, no li ha agradat res del nostre programa de govern, cosa que celebro, perquè nosaltres teníem un programa de govern, el de Convergència i Unió, i vostè té un programa de govern comunista. I nosaltres sempre hem dit que no ens aliaríem amb vostès per tirar el país endavant. Per tant, em sembla molt lògic que vostès manifestin un absolut desacord amb el nostre programa, i, en tot cas, si alguna cosa m'hauria alarmat és que hagués trobat massa punts de coincidència amb el que jo vaig explicar ahir. Ara bé, evidentment, sense poder replicar totes les coses que vostè ha dit, perquè això m'obligaria —i em sembla que la Cambra no m'ho perdonaria— a repetir el meu discurs d'ahir, que ja va ser prou llarg i prou feixuc, de tota manera, algunes coses sí que li voldria comentar, i, a més en algunes voldria complementar la seva informació. Vostè, per exemple, ha dit —i aquest és un punt que jo ahir tenia preparat per a fer-ho però no ho vaig comentar, però no ho vaig a fer precisament, perquè m'adonava que m'estava allargant molt, massa— que no hi ha una informació suficient sobre com han anat darrerament els traspassos.

Jo ja vaig anunciar ahir que no havien anat prou bé. De tota manera, ara li vaig a donar el detall d'això. Concretament, hi ha hagut, d'ençà de l'estiu del 81, tres moments en els quals hi ha hagut traspassos, traspassos, evidentment, molt menys importants dels que hi havia hagut abans. Afortunadament, durant l'època que la política autonòmica va tenir una orientació més positiva vàrem poder fer molts i molts traspassos i, a més, molt importants —i, si no passa res de nou, hem de dir que valorats correctament; i aleshores, els que s'han fet després han estat menys importants, evidentment. Concretament, hi ha hagut un bloc, que va ser l'any passat, en el qual se'ns va traspasar la producció i la sanitat animals, se'ns van traspasar les indústries agràries i les competències en indústries agràries, i la comercialització, normes i tipificació de la producció agrària, se'ns va traspasar un concepte que la veritat és que té —tal com està fet, tal com estan les competències ja en l'organització de l'Estat— molt poc contingut, però el concepte es diu de promoció de la dona; se'ns han traspassat la inspecció de transports per carretera, l'ordenació del litoral i les associacions. Això va ser un primer bloc. Hi va haver un segon bloc, que es va fer en una mica, diguem-ne, de revifada, que hi va haver ara, a les primeries de l'estiu, en el qual, concretament, se'ns va traspasar —o sia, li faig observar, senyor Ribó, que durant tot el període en el qual la política autonòmica va estar molt centrada en la discussió de la LOAPA i en l'aplicació d'aquests principis bàsics de la política de concertació autonòmica, no hi va haver ni un sol traspàs i no va haver-hi manera de desencallar-ho. Després, concretament el juliol, hi van haver uns traspassos no gaire importants, però, en fi, de tota manera li'n faig saber, a vostè i a la Cambra : l'ensnya-

ment professional nàutic pesquer, les investigacions oceanogràfiques, la pesca d'aigües interiors i l'aqüicultura; un de més important, que són les fundacions docents, i després els temes, bàsicament de registre, que fan referència a premsa i a publicitat. I, finalment, aquests dies, concretament aquests dies, en els quals jo vaig demanar que les Comissions Mixtes, concretament la Comissió Mixta de Traspassos, fes un nou esforç pensant que, un cop superada ja, diguem-ne, tota l'etapa —que no s'ha resolt positivament per a nosaltres, de moment— de formulació de la LOAPA, primer punt; i segon, un cop el Parlament, per dir-ho així, ha alliberat potser el partit del Govern d'alguns compromisos, està, a més, en Comissions on podria interessar més tornar a llançar, a relançar el tema dels traspassos, la Comissió Mixta —ho repeteixo— des de finals d'agost-primers de setembre ha iniciat una nova pressió en aquest sentit, que ha donat un cert resultat.

Concretament hi ha hagut els traspassos de casinos i jocs, que és un traspàs important, no només, o no principalment, pel seu contingut, de casinos i jocs, sinó, a més, perquè va aparèllat a aquest traspàs un tema de competència tributària que aquest sí que pot arribar a ser important. Se'ns ha traspassat el tema de medicina esportiva, els serveis de l'Estat de medicina esportiva. Concretament l'Institut de Promoció Popular de la «Vivenda», un traspàs que és important i al qual nosaltres ens havíem estat oposant, perquè inicialment només es volia lligar aquest traspàs amb el traspàs, també, de tota una sèrie de blocs, tota una sèrie de conjunts d'habitatges, que estaven, i estan en molt males condicions, en unes condicions realment molt deteriorades, i si això no ens venia acompanyat del traspàs del diner corresponent —com no hi venia—, nosaltres no el volíem. Per tant, allò ha continuat quedant així com a competència de l'Administració central, però de cara al futur, del que es pugui fer en aquest camp de l'habitatge, això ens ha estat traspassat. Ha estat traspassada la formació professional reglada. Un altre tema traspassat ha estat el tema de la seguretat i higiene en el treball, i després un conveni, un aspecte concret de l'INEM —vostès saben que l'INEM era un dels grans objectius, i així ho vam dir l'any passat, de la política de traspassos nostra—, no ha pogut reeixir això, però sí que hi ha hagut un aspecte concret, que és el que se'n diu «conveni sobre formació ocupacional», a través d'unes comissions mixtes de l'Administració central i la Generalitat, que això ens és traspassat.

Hem rebutjat, de moment, un traspàs que se'ns oferia, que és un traspàs molt important, un traspàs darrera del qual nosaltres anem des de fa molt de temps, que és molt important per a l'economia catalana i és molt important també des de la perspectiva de l'actual Govern de la Generalitat —i espero que de qualsevol altre govern també—, que és el turisme, la competència en turisme. Però aquest traspàs se'ns feia —tot i que l'hem millorat bastant darrerament respecte a l'oferta que se'ns havia fet temps enrera—, però se'ns feia encara d'una forma que no ens semblava prou satisfactòria, i nosaltres, de moment, no l'hem volgut. Aquesta és la situació que hi ha en aquests moments pel que fa referència al tema dels traspassos.

Vostè ha parlat del tema de la funció pública. Sobre el tema de la funció pública jo només diré una cosa —en alguns aspectes, aquest és un tema que ja ha estat tractat pel Conseller

Alavedra, i ja ha dit el que havia de dir sobre això—, però jo vull dir una cosa, una cosa que és molt poc tècnica i que veig que mai ningú no en parla i que jo la vull dir, perquè noto que moltes vegades hi ha una certa tendència a dir : que n'està de malament, això!, que n'està de malament, allò!, però hi ha molts Diputats, hi ha molts polítics, resulta que la gent a la qual va destinat allò no ho diu. Per exemple, encara que sigui molt, diguem-ne de passada, perquè ja ho ha explicat prou bé el Conseller senyor Guitart, aquest decret ha estat ben acollit per l'opinió pública, ha estat ben acollit per la premsa i ha estat ben acollit per les escoles, potser no pels Diputats, però sí per les escoles. Què hem de fer? Jo li vull dir una cosa sobre la funció pública : la funció pública a la Generalitat funciona. La funció pública de la Generalitat, senyor Ribó, funciona, i això, jo que sóc, en certs aspectes, un polític potser no tan sofisticat com altres, li vull dir que això és molt important. És a dir, almenys no funcionen molts aspectes, però funcionen millor que abans. Exemple, li posaré uns exemples ben recents. Estàvem acostumats a uns daltabaixos cada vegada que començava un curs, cada vegada que començava un curs hi havia uns daltabaixos; fa dos anys que no h'hi ha cap. Perquè hi ha hagut un esforç d'inversió, perquè hi ha hagut un esforç de construcció d'aules escolars, perquè hi ha hagut moltes coses, però, a més, perquè la funció pública del Departament d'Ensenyament funciona, i funciona millor que abans. Funciona millor que abans.

O bé, resulta que hi ha hagut una vaga de transports arreu d'Espanya; no n'hi ha hagut aquí ni al País Basc. Bé, aleshores, en tot cas, no es pot deduir d'això i d'altres coses, altres exemples que, si vol, li puc anar posant, que la nostra funció pública funcioni pitjor —en alguns aspectes hem de dir que funciona millor—, i això té el seu mèrit per una raó, o per dues raons, si vostè vol : una, perquè nosaltres, la Generalitat, que en un període relativament breu d'un any va haver d'entomar —per dir-ho així— 60 000 funcionaris, i, a més, 60 000 funcionaris sobretot, la majoria d'ells, en aquests casos —a part dels altres 6 o 7 000—, d'aquests 60 000 funcionaris, la majoria d'ells situats en dues àrees tan conflictives i que no tenien pas fama de funcionar bé, com eren la sanitat i l'ensenyament, i, de fet, en un camp en què podem dir, d'una manera clara i rotunda, que hi ha hagut ja una millora i en un altre camp, hem de dir que estem en camí d'aconseguir aquesta millora, que no l'hem aconseguit encara, però no es pot dir en absolut que haguem empitjorat una herència que teníem i que és prou difícil, sigui dit de passada, la de l'INSALUD, en general la de la sanitat. No s'ha pas empitjorat, més aviat ha començat a iniciar-se una millora. I com això altres coses, i després hi ha un altre motiu, una altra raó, a *sensu contrario*, diguem-ne; hi ha hagut administracions, hi ha hagut institucions que han intentat aquesta cèlebre reforma del funcionariat, que han creat àrees per a la reforma del funcionariat, que les han suprimides sense cap resultat, amb bastants complicacions, i amb un deteriorament del funcionament —encara que, realment, avui, en moltes institucions, fins i tot, i ho repeteixo, que hi ha aquesta voluntat de col·laboració i que hi ha aquesta col·laboració amb els ajuntaments—, és que, realment, avui les instàncies es despaten més de pressa que abans? Anem al públic, no als Diputats, no al Partit Comunista, al Partit Socialista o a Convergència, que no ens ho diguin, que ens ho digui la gent del carrer.

Realment, la funció pública en aquestes institucions va més de pressa? És més eficaç?

Per tant, jo li vull dir una cosa, nosaltres, en la funció pública haurem fet les reformes que haguem de fer, sí o no, però, en tot cas, funciona, i funciona quan hi havia tots els elements perquè no funcionés, o perquè, a més, hi haguessin alguns entrebancs, hi haguessin, realment, en alguns moments, molt lògic en un moment de traspàs, que es creïn uns certs buits, unes certes insatisfaccions, perquè vostè també ho sap, senyor Ribó, que una part de la funció pública que ens ha estat traspasada no veia amb simpatia, de vegades d'una manera molt comprensible, fins i tot, jo diria que era comprensible que no veiés amb prou simpatia que aquest traspàs es produís. S'han produït els traspàsos i la funció pública ha funcionat.

Bé, naturalment, si hagués de repassar tots els punts amb els quals vostè ha demostrat el seu dissentiment, com he dit abans, m'allargaria molt i molt, només molt breument jo li voldria dir que m'ha semblat molt polític fer una desqualificació tan total del nostre programa, m'ha semblat molt polític, em sembla que no fem ben bé res que estigui bé, però, de tota manera, em sembla que si vostè fes un petit esforç d'entrar amb una punta d'objectivitat en la nostra política, no podria aguantar aquestes actituds. Per exemple, nosaltres acabem d'entrar un projecte de llei en el Parlament de Catalunya per tal que això es plantegi —que és com sembla que s'ha de plantejar— en el Parlament de Madrid respecte a la presència —ho he dit aquest matí— de representants de la Generalitat en les entitats, en les societats de l'INI i, en general, les societats de l'Estat que operen a Catalunya. Nosaltres el tenim, aquest contacte; d'altra banda, encara que avui no tinguem aquests representants, el tenim aquest contacte amb l'Administració central en aquests camps que fan referència a l'empresa pública.

Sí cal, el Conseller Oller probablement podrà donar detalls sobre el tema de la SEAT. Jo avui no els puc donar, perquè el senyor Antónanzas, concretament, no em ve a veure fins dimarts; tinc anunciada la seva visita, jo li vaig demanar que la retardés fins dimarts per raons òbvies, perquè avui he d'estar aquí amb vostès. El senyor Bustelo ve dilluns per parlar d'això i d'altres coses. La Generalitat està seguint aquests temes de prop i jo penso que amb eficàcia, perquè sí, ja sé —i el senyor Cañellas també ho ha dit abans— ah!, els plans de reconversió. Sí, senyor.

Els plans de reconversió són uns plans que estan fets des de l'Administració central. Però això no vol dir que la nostra intervenció no sigui, en primer lloc, reconeguda d'una manera institucional; per exemple, en aquests plans hi ha un representant de la Generalitat; concretament en el pla que té més volum, que és el tèxtil, concretament n'hi ha dos, i a més són uns representants que tenen un pes autèntic. Jo li posaré exemples, perquè com que són coses que s'han resolt positivament, les puc dir —perquè, evidentment, una de les coses que no podria fer és parlar d'una empresa la presència de la qual aquí pogués tenir algunes repercussions per a ella—, però li diré que el pla de reconversió tèxtil, tal com estava plantejat, s'oblidava, entre altres, de dues empreses d'aquest país, per exemple, que una era en Puignaró i l'altra tot el grup Soldevila. És a dir, exactament de les dues empreses més importants en volum, en venda i, sobretot, en llocs de treball que hi ha en

aquest país. Imagini's vostè que ens oblidem el Puignaró i el que això representa per a la plana de Vic. Posem per cas. Bé, doncs la rectificació d'aquest error, d'aquest oblit, d'aquest plantejament que no és el que convenia des d'un punt de vista català, això, senyor Ribó, és mèrit de la Generalitat, i, permetin-me, i sense cap petulància, només de la Generalitat.

I, com això, en podria posar molts altres, d'exemples. Dir-nos que avui el Conseller Carol no ens ha explicat quina era la nostra política agrícola... Potser vostè podria dir: home, podria precisar sobre això, sobre allò, sobre el de més enllà. D'acord, però ell ho ha explicat i, a més, estava escrit. Per tant, no es pot dir que hi hagi hagut cap falla en la línia, diguem-ne, que a través d'una certa improvisació la cosa no hagi pogut quedar clara, però ell ens ho ha explicat. I crec que, justament, en tots els àmbits de l'agricultura s'està fent un esforç útil, que li posaré, que jo vaig fer una petita, molt petita, referència, i li dic perquè vostè ha dit que en el nostre programa de govern resulta que nosaltres, concretament en el camp de l'agricultura, no estem complint res. Per exemple, nosaltres dèiem que volíem crear una mena de reserva, no sé si en dèiem exactament un «banc de terra», em sembla que no era aquesta la paraula que expressàvem, però vull dir una certa reserva de terres per donar o bé a pagesos joves o bé per donar a pagesos que convingués que poguessin, per exemple, ampliar les seves terres —tots sabem que l'empresa familiar agrària necessita una certa grandària i que moltes vegades els és difícil, tal com s'han posat els preus de les terres en alguns llocs, de poder-ho complementar. La Generalitat havia de fer això. Ho ha fet. Ara li posaré un exemple en aquesta línia, i aquestes coses també surten en el *Diari Oficial de la Generalitat*, no sé si agafen el 5, el 6, el 10 o el 12%, que vostè en diu, però surten, i són coses importants que marquen un canvi de línia en les coses que s'han estat fent fins ara. Per exemple, nosaltres, què hem defensat? De vegades, sols —perquè aquest també és un tema sobre el qual s'ha fet molta demagògia—: la necessitat de la presa de Rialb, però avui la seguim defensant amb una altra carta, no el partit de Convergència ni el partit d'Unió Democràtica, sinó el Govern de la Generalitat, perquè amb les terres que la Generalitat ha comprat a l'Urgell, nosaltres podem oferir, no diners, als pagesos de Tiurana, sinó que els podem oferir terres a la plana d'Urgell. És a dir, els podem oferir exactament allò —del qual ells es queixen, amb raó—, que serà negat per la presa de Rialb.

I poso aquest exemple i no hi vull entrar més, ja en Cullerell em fa, diguem-ne, em dirigeix paraules perquè no em fiqui massa, com ahir, en els exemples concrets... Però és que a mi m'agrada posar exemples concrets perquè em resulta, de vegades, penosa la tendència que hi ha en el món polític a parlar només en el terreny, o bé de la crítica sistemàtica i de la crítica, jo diria que poc intel·ligent, no perquè vostè no sigui intel·ligent, sinó perquè és una crítica que es fa no en funció de la intel·ligència sinó en funció de veure com es fa quedar malament el contrari, que és una altra cosa. Per tant, a mi m'agrada poder introduir exemples, i ara he introduït aquest. Però sàpiguen que en el camp de l'agricultura, com ha explicat aquest matí, si vostè se l'ha escoltat, el Conseller senyor Carol, s'està treballant en tot l'àmbit, en tota la geografia i en tot, des de l'agricultura, diguem-ne, més de caràcter extensiu, fins a la més intensiva. Ahir mateix, encara, el Consell d'Agrí-

cultura va comprar el terreny per fer el mercat de les flors al Maresme.

I com això, tantes coses com vulgui, senyor Ribó. Em sembla que és una mica innecessari que jo entri en més coses de les que vostè ens ha estat criticant. Vostè té un concepte de Catalunya, nosaltres en tenim un altre. He de dir, i em complau molt dir-ho, que hi ha alguns aspectes en els quals hem coincidit i en els quals podem coincidir —això també és cert. Hi ha un punt en el qual ara m'agradaria contestar-li però que ja ho faré després, en alguna altra intervenció, perquè no em voldria allargar massa ara, en la qual això es posaria de manifest. Però, de tota manera, és lògic: en darrer terme, el pla que vostès tenen per a Catalunya no és el nostre i és lògic que vostès, com a partit molt específicament d'oposició, hagin fet l'acolliment que han fet al nostre plantejament.

Una última paraula sobre el tema que vostè ha tocat de Banca Catalana. Miri, jo vaig dir una vegada, i ho repeteixo, que l'afer del Banc dels Pirineus no es repetiria a Catalunya. I ho repeteixo. I, a més, ho repeteixo amb tota rotunditat, amb tota la seguretat que vostè vulgui, i a més ho repeteixo perquè ho puc repetir, perquè tinc, des de tots els punts de vista, i des del punt de vista de Govern de la Generalitat —que naturalment ha de tenir una preocupació per una entitat que no solament és el primer grup bancari, sinó que és el primer grup industrial del país— li dic amb tota rotunditat: el cas del Banc dels Pirineus, ni de prop ni de lluny, no es repetirà en cap sentit. Ho vaig dir aleshores, ho repeteixo ara i ho repeteixo, dic, amb tota la solemnitat del meu càrrec i de la importància de l'afer. Si algun dia, senyor Ribó, es donen circumstàncies que facin necessari, cosa que afortunadament avui no és el cas, que es parli d'aquest tema aquí, en parlarem. És prou important. Probablement en parlarà el senyor Trias, que és a qui correspon, més que no pas a mi directament, perquè no per haver estat jo fundador d'una entitat que avui és el primer grup bancari, el primer grup industrial, en la qual, d'altra banda, jo fa anys que he deixat de tenir intervenció, no per això jo n'he de ser sempre presentat com el més directe responsable. Per tant, és la Conselleria de Finances, la Conselleria d'Economia i Finances la que, al seu moment, quan arribi aquest cas, en parlarà, si és que cal parlar-ne, cosa que avui, afortunadament, no cal fer.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Teresa Eulàlia Calzada té la paraula.

La Sra. CALZADA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, agraeixo la intervenció del Conseller senyor Guitart que em dona l'oportunitat de sortir a aquesta tribuna sobre un tema que és el que ell ha tractat més àmpliament, que és sobre el tractament de la llengua a les escoles.

Jo voldria fer, de tota manera, abans d'entrar en aquest tema específic, alguna observació sobre la intervenció que ha fet el Molt Honorable senyor Conseller sobre els aspectes generals de l'ensenyament. En concret, aquest no és el moment, m'imagino que en la resolució podríem aprovar entre tots que hi hagués un debat sobre ensenyament a Catalunya, perquè potser seria la forma amb què tots ens podríem aclarir. Però jo voldria aquí assenyalar la interpretació absolutament restrictiva que ha fet de l'article 27 de la Constitució, agafant d'aquell article 27, de tots els apartats, un de sol, que és no solament el del reconeixement del dret a la iniciativa

privada a tenir ensenyament, sinó de la defensa que ha fet d'aquesta iniciativa privada, cosa que el senyor Conseller, últimament en declaracions però també al llarg d'aquests dos anys de govern, ens ha explicat més o menys clarament, en detriment del sector públic, com molt bé es va demostrar en aquest Parlament en la discussió dels pressupostos, quan Convergència i Unió va acceptar la reducció de 40 milions per a la creació d'una escola pública, per estar de bo amb el Grup d'Esquerra Republicana. És un símptoma? El Molt Honorable President de la Generalitat ens fa molts exemples per dir quina és la política; jo també voldria fer l'exemple del Grup de Convergència i Unió restringint 40 milions per a una escola pública. És un exemple, però aquests exemples moltes vegades expliquen més que mil paraules.

Entrant ja en el tema que s'ha plantejat avui a debat sobre el decret de la llengua catalana i castellana a les escoles, jo voldria assenyalar els punts següents —caldrà fer-ho molt sintèticament, perquè el temps no dona per a més, però possiblement tindrem posteriorment moments per a debatre-ho amb més profunditat.

En primer lloc, ha parlat de la valoració positiva que havien fet tots els Grups del Decret del 23 de juny de 1978. Sí, senyor, en vam fer una valoració positiva, però és que el Decret del 1978 el que feia és derogar un decret del 1975, i, evidentment, era un pas endavant, i un pas endavant important. Però, a més a més, és que posteriorment a aquest Decret del 1978 —suposo que el senyor Conseller se n'ha assabentat— tenim l'Estatut de Catalunya i també tenim el decret de transferències : dues coses importants, dues eines importants per a ser capaços de governar, i a més a més amb un Estatut de Catalunya que en el seu article 3 ens diu una cosa fonamental, que és que la Generalitat «garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes...» etc., la Generalitat. I en un tema tan fonamental com és el de la llengua, com a eina fonamental de reconstrucció nacional de Catalunya, cal interpretar, i així ho vam dir tots els Grups, que aquesta Generalitat era, en primer lloc, el Parlament, com a institució representativa de tot el poble de Catalunya. Doncs bé, això que estava fent el Parlament, que ha estat el Parlament treballant i elaborant durant dos anys, no és que de cop la Llei hagi desaparegut, no és que de cop, no sabem qui, ha fet desaparèixer la Llei, és que el Grup de Convergència i Unió, en el moment que iniciàvem la discussió en Comissió, en va boicotejar la discussió i va obstaculitzar que aquesta Llei anés al Parlament. Per què? Fàcil : s'havien aconseguit grans majories en aquesta Llei, majories en alguns casos difícils, però s'havien aconseguit majories. I s'havia aconseguit una majoria en l'apartat dedicat a ensenyament. Ah, ah! Però és que resulta que el Grup de Convergència i Unió quedava en minoria, quedava en minoria, i això... Ara treuen un Decret, i això no és interferir la funció del treball del Parlament, no!, és que ho necessitaven. Però és que la llei l'hauríem pogut tenir aprovada abans del mes d'agost. Per què no la vam tenir aprovada? Perquè Convergència va dificultar-ne la discussió i aprovació, i el que no va aconseguir imposar al Parlament ho ha imposat per decret. Legítim? Evident, però és una forma de governar : per decret, en un tema en què érem el Parlament qui havia de dir la paraula. Ah! Però a més amb un Decret que diu coses per omissió i per acció diferents de les que la majoria del Parlament havia aprovat en

Ponència; i diferents de les que s'anaven a aprovar en Comissió. És això el respecte que té el Grup de Convergència i Unió al Parlament? Legítim, governar per decret, però cal que el poble de Catalunya sàpiga que Convergència, en un tema fonamental, restringeix les competències i capacitats del Parlament, per fer-ho per decret.

El Molt Honorable President ens ha dit que només ens hem queixat nosaltres. Moltes vegades el silenci és més eloqüent que les paraules, senyor President. Per què només ens hem queixat nosaltres? Perquè les escoles començaven l'u de setembre, i el Decret va sortir el 15 d'agost. En moltes escoles encara ni s'han llegit aquest *Diari Oficial de la Generalitat*. Ho han de fer, segurament. Ah! Però és que era un decret que s'havia de començar a aplicar el dia u de setembre. Però qui aplicava la normativa i els criteris que s'havien d'utilitzar a les escoles eren uns consells de direcció encara no elegits. És possible que puguem dir que una instància com és el consell de direcció... Nosaltres critiquem que sigui aquesta instància la qui decideixi com tractar la llengua a l'escola, perquè, a més a més, en els centres públics, el responsable del personal i dels mitjans és la Generalitat. I ara resulta que farem un consell de direcció, no elegit, que decideix com s'ha de fer el tractament de l'ensenyament de la llengua a les escoles. Ah! Però un consell de direcció en el qual, evidentment, com que, segons l'article 3 d'aquest Decret, com que són ells qui decideixen si tenen mitjans o no per a fer l'ensenyament de la llengua catalana, a l'escola on hi hagi mestres que no en saben, que no volen o que no poden, no es farà ensenyament en català. Però sí garantint que farem tres hores de català, com fan el francès o fan l'anglès. Això vol dir, amb aquest Decret, que s'està imposant un dels criteris que va defensar Convergència i Unió amb la nostra discussió de la Proposició de Llei. És que evidentment les escoles que voluntàriament vulguin faran ensenyament en català, i les escoles que no vulguin o que no puguin faran ensenyament en castellà. Això és instaurar a Catalunya una doble via d'escoles, catalanes i castelles, amb la total irresponsabilitat del Govern i, evidentment, en aquest cas, i fins ara, amb la marginació del Parlament.

Nosaltres creiem que això no és seriós. És possible que no es queixin les escoles, Molt Honorable senyor President, però les escoles que han decidit fer alguna cosa en català han decidit fer en català la música, i així ja poden enviar a la Conselleria que fan una matèria en català; o la pretecnologia, com que no s'haurà de parlar massa... Així no és la forma amb què podrem construir una escola que sigui capaç d'integrar tota la nostra collectivitat.

I ara, només per acabar, vull assenyalar que els criteris que eren majoritaris en la Proposició de Llei sobre la llengua, i que Convergència no va acceptar llavors, i evidentment no ha recollit en el Decret, són els següents : primer, el respecte a la llengua pròpia del nen en l'educació bàsica, la inicial, en el moment en què entra a l'escola. Aquí no sabem, aquí no dona criteris la Conselleria sobre això. Segon, l'obligació de l'ensenyament del català i del castellà. Tercer, que tots els nens, en acabar els estudis bàsics, sàpiguin i puguin expressar-se en català i en castellà. Això no ho diu el Decret; per tant no es compromet l'Administració a posar els mitjans per a fer-ho. Quart, l'obligació de l'Administració a evitar que hi hagi escoles catalanes o castelles; ho pot evitar posant mitjans i

ho pot evitar redistribuint el professorat —cosa que no vol fer—, i ho pot evitar donant uns criteris bons i vàlids per a tota la nostra població infantil. I cinquè, que s'hagués d'utilitzar progressivament la llengua catalana, conforme els nens l'anessin entenent. Evidentment, com que hi haurà escoles, segons aquest Decret, que seran totes en castellà, i que no s'hi utilitzarà el català excepte per a convertir-lo en una assignatura dita «maria», com ha dit molt bé el Diputat Ribó, serà la forma amb què aquest Govern, sense respectar el Parlament, aquest Govern, fent una opció de la utilització de la llengua, una opció minoritària, legítima però minoritària, i aquest Govern, donant uns criteris que faciliten la divisió del sistema educatiu en dues escoles per raons de llengua, aquest Govern, jo penso que d'aquí a molt poc temps, serà responsable de quin és aquest procés de disgregació d'aquesta nostra collectivitat catalana.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Ribó té la paraula. El senyor Conseller desitja... No. El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyores Diputats, senyor Pujol, nosaltres hem fet una crítica més o menys apassionada; vostè, a més, coneix amb abast l'estil de qui el parla, però una crítica basada en fets, senyor Pujol, en dades.

Potser m'he explicat malament, intentaré de ser més clar, intentaré donar més dades, perquè hem fet una crítica gratuïta. Parlant de traspassos, què criticàvem? Una qüestió que vostè no m'ha contestat : no s'ha complert el mandat parlamentari d'informar mensualment la Comissió d'Organització i Administració dels traspassos ni de fixar el calendari, senyor President. Tan senzill com això. El Parlament —que és una institució important— no en sap res oficialment, ni pels canals de què s'ha dotat per conèixer el ritme de traspassos. I no me'ls posi sempre a ritme de concertació autonòmica perquè de nou em dóna la raó que manca una política des de Catalunya per fer cara, fins i tot als efectes negatius de la política de concertació autonòmica.

Funció pública. Som dos Grups, possiblement tres entre cinc Grups d'aquesta Cambra, que li subratlarem el desgavell en la funció pública. Possiblement els tres Grups estem equivocats, i si fossin quatre, potser també estarien equivocats. Potser som tots que estem equivocats menys el Consell Executiu. En el programa de Convergència i Unió vostès deien : catalanització dels funcionaris i nova imatge de l'Administració. En el seu discurs de dues hores vint minuts, senyor President, només ha fet esment de la catalanització, i amb set o vuit ratlles. Bé, jo li dic : desgavell. Què volem dir amb desgavell? Volem dir una cosa molt concreta, i aquí, senyor President, no estem discutint sobre els ajuntaments. Ja hi ha instàncies i representants de Convergència en aquestes instàncies per a discutir sobre els ajuntaments. Estem discutint sobre les institucions autonòmiques. Desgavell vol dir que, per exemple —dades, no crítica gratuïta, dades—, es convoquen concursos per a proveir places d'administratiu, català i màquina, i els convoca cada unitat del servei pel seu compte. Només dues vegades en el *Butlletí Oficial* ha sortit una convocatòria unificada. Vostè creu que és lògic? No serveixen igualment català i màquina per a Sanitat, com per a Ensenyament, com per a Agricultura, com per a la Direcció d'Extensió Agrària, com per a

Política Lingüística? Administratiu, eh. Cadascú la convoca pel seu costat. Això al nostre entendre vol dir desgavell.

Què vol dir desgavell? Convocar vuit places en una Conselleria i no dir què han de fer aquests senyors que van a les vuit places. Desgavell o potser una altra cosa, senyor President : clientelisme. Perquè mentre no se'm mostri quins són els criteris que aquestes vuit places tenien assignats per a ser adjudicades en el concurs, nosaltres estem desconcertats, i més si fóssim uns dels qui optéssim a aquestes places. Desgavell vol dir casos concrets com jo he citat de la Direcció d'Extensió Agrària, de l'antic MOPU, etc.. Senyor President, no hem parlat de l'Alí Babà, i hem citat tants casos com ens permet la brevetat del temps de les nostres intervencions. L'Escola de l'Administració Pública, senyor President, cas concret. Llegeixi el llistat de cursos que vostès mateixos han publicat al llibre *Acció de Govern de la Generalitat*, no nosaltres, vostès. Quins cursos han fet? Llegeixi, fan riure, si no plorar, perquè si d'això ens serveix l'Escola de l'Administració val més que la tanquem, o val més que endeguem una Escola que serveixi de debò per a formar funcionaris.

Senyor President, crítiques concretes. Li hem demanat —sembla que no som suficient per a demanar-li-ho— que ens expliqui —i li ho tornem a demanar modestament— per què va canviar dos Consellers. Nosaltres no hem llegit enlloc cap explicació pública, i és davant del Parlament, senyor President. No té cap obligació de fer-ho, d'acord; la llei no l'hi obliga, però, senyor President, avui es troba davant el Parlament. Torno a demanar : per ineficàcia, per una nova línia política, per quin motiu? Per què es va reorganitzar el Departament de Cultura passant, per exemple, Televisió i Ràdio a Presidència, deixant als llimbs premsa escrita, que ja no sabem on és, perquè l'hem perduda, fora que ens diguin on l'han col·locada. Per què, amb quin criteri? Es pot saber? És algun secret de l'ametller, o es pot comunicar a aquesta Cambra, que, en definitiva, és el Parlament?

Per què no es nomenen els representants del sector públic? Ja sabem que vostè parla amb el senyor Antozanzas, n'hem parlat fins i tot sovint en el seu despatx, però, senyor President, a l'Estatut —article 53, si la memòria no em falla— es diu que es nomenaran els representants del sector públic. Què costa nomenar aquests representants? Se'ns pot donar una resposta? És que potser hi ha uns obstacles que no es poden sobrepassar, però els voldríem saber, senyor President.

Senyor Pujol, nosaltres estem aquí per fer una tasca política de control i d'impuls, res més que per això. Intentem fer-la no pas gratuïtament; tenim poc temps per a fer-la en debats com aquest. Sàpiga que nosaltres en un afer concret que és el que jo he citat en la meua intervenció i vostè s'hi ha referit al final, el cas Banca Catalana, no volem cap repetició d'afers com el del Banc dels Pirineus. Sàpiga que com a partit —i si no ho sabia, prengui'n nota— estem per una banca autonòmica forta, fins i tot privada. Sàpiga que hi estem, malgrat l'ús que es vol fer de les Caixes d'Estalvis, i així i tot el Conseller de Finances, quan ens respon per escrit, també diu que està d'acord amb nosaltres, que no cal, perdó, utilitzar, anava a dir un altre cop, les Caixes d'Estalvis, però que en aquest cas és excepcional. Ni amb excepcionalitats estem per la utilització de les Caixes d'Estalvis en aquest sentit. Però no és seriós dedicar cinquanta minuts a com està l'economia del país, parlar d'em-

preses i de xifres molt més petites de les quals sap vostè millor que ningú que estan remenant en aquests moments en el tema de Banca Catalana, que s'estan parlant, molt més voluminoses, i no és seriós no fer-hi cap esment, més quan el seu Govern abans de l'estiu s'hi va comprometre oficialment, s'hi va comprometre davant l'opinió pública. Aquí està l'error institucional, senyor President.

Per a nosaltres hi ha indicis racionals d'inquietud; per a nosaltres hi ha indicis de pensar que la nota del Banc d'Espanya dissabte passat parla amb lletres majúscules, no es recusen gratuïtament consellers i es nomenen administradors. No ha contestat, senyor President, a aquesta qüestió. No ens ha contestat el Conseller d'Economia i Finances. Nosaltres farem una interpellació sobre la responsabilitat institucional en un afer que afecta, ho repeteixo, sectors importants de l'economia a Catalunya i fins i tot el sentit nacionalista de la vertadera independència de Catalunya, no de la que un es pot omplir la boca, sinó la que domina sobre les decisions polítiques i econòmiques.

I, per últim, senyor President, jo ni m'alegro ni no me n'alegro com vostè perquè no faig motiu del meu discurs de si coincideixo o no coincideixo amb els seus plantejaments. Li vull recordar que no fa tant de temps vostè coincidí en un govern amb dos Consellers comunistes, l'Honorable senyor Ramon Espasa i l'Honorable senyor Antoni Gutiérrez Díaz. Vostè sap que en aquest govern hi havia una coincidència en la seva acció. Després, ja ho ha explicat, ja ho sabem, va anar evolucionant cap a la dreta —vostè mateix, lògicament— i no va admetre aquesta col·laboració, però recordi que quan a Catalunya hi havia majoria d'esquerres hi havia col·laboració unitària a les institucions autonòmiques.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Continuem el debat. Correspon ara la intervenció del Grup parlamentari Socialista. Té la paraula l'Honorable senyor Joan Reventós.

El Sr. REVENTÓS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, fem aquest debat d'orientació política general del Consell Executiu en unes circumstàncies singulars. No és només l'inici normal d'un període de sessions, cal emmarcarlo en una situació política concreta que sens dubte és el final d'una etapa política sobre la qual plana l'expectativa del canvi. És des d'aquesta perspectiva que vull examinar l'orientació general del Consell Executiu i fer una reflexió política global. Per això el debat d'avui sobrepassa el control de gestió del Consell Executiu o l'anàlisi dels projectes que ens formulà ahir i avui el President Pujol.

Ens trobem davant l'esgotament d'un model polític de Catalunya fet pel Govern de la Generalitat basat en una doble lògica ben senzilla d'expressar : un govern de minoria majoritària rebia el suport de la UCD, la mateixa minoria majoritària donava a la Cambra de Diputats a Madrid suport als successius governs d'UCD. Sempre hem denunciat aquesta doble lògica com a perjudicial per a Catalunya. Ha donat a Catalunya un govern feble que ha malviscut pagant el cost de no tenir cap política si no era la de plegar-se a les exigències dels qui li donaven suport. Això, avui, és diferent. Les expectatives de futur han produït una nova situació en aquest Parlament. El dit front conservador s'ha esmicolat en les seves contradiccions. Tenim un fet nou : la minoria majoritària no té majoria

absoluta, pot ésser minoritària de veritat en aquest Parlament. D'això, en resulta una pregunta a fer al President de la Generalitat : com pensa continuar governant Catalunya en aquesta situació? D'això, el senyor Pujol no n'ha dit res, i seria bo que ho aclarís.

També s'ha esgotat el model de relacions entre el govern de Catalunya i el de Madrid i el seu suport recíproc. Aquest és també un fet nou, però no és aquest l'aspecte que m'interessa destacar. Vull fer un altre tipus de consideració : analitzar els tipus de relacions entre els dos Governos i les conseqüències negatives que se n'han després per a Catalunya.

Les relacions del Consell Executiu amb un Govern d'UCD han estat un procés d'equívocs i errors. El President Pujol encara ahir les volia definir amb un doble objectiu : negociar a Madrid, actuar a Catalunya. Nosaltres mai no defugim una negociació sempre que sigui ben plantejada, però la negociació que el Consell Executiu ha plantejat era un «xalaneig», un regatejador mercadeig del concret sobre la fórmula clàssica del «dono perquè em donis», que ha comportat —i era inevitable— a poc a poc un canvi en la imatge de Catalunya, de què ha sorgit una imatge de Catalunya excloent, egoista i insolidària, més quan aquestes actituds es complementaven amb l'ús d'un doble llenguatge i d'atencions dosificades per a aconseguir pírrics resultats. Aquesta negociació de baixa volada, de marginació autoexcloent ha permès a un centralisme sempre viu i hàbil col·locar la trampa dels greuges comparatius per a provocar l'enfrontament de Catalunya amb altres comunitats. Si es persisteix, sigui quin sigui el poder futur de Madrid, per aquest camí, ens trobarem cada dia més en posicions d'enfrontament o en situacions més difícils.

Vull avui tornar a afirmar el que sempre els socialistes hem proclamat : la voluntat catalana d'afirmar i exercir el nostre govern ha de completar-se amb la voluntat d'estendre l'ideal autonomista i democràtic a tot Espanya. Catalunya, no l'afavoreix ni el regateig, ni les tensions, ni els enfrontaments. Catalunya necessita objectivitat. Practicant una justa i no demagògica solidaritat, no solament en surt enalçada, sinó que en pot sortir afavorida.

Cal, doncs, recuperar el que té més de gloriós la tradició de l'autonomisme a Catalunya, aquella que ens diu que, sense deixar d'ésser nosaltres, no hem de separar la vocació d'autogovern amb la intenció expressa i clara d'afirmar la democràcia i l'Estat de les autonomies a Espanya. La miopia política del Consell Executiu i la tradicional habilitat del centralisme ens han tirat a sobre moltes de les comunitats dels pobles d'Espanya. L'autonomia de Catalunya no s'enfortirà mai contra Andalusia, contra Galícia o contra qualsevol altre poble. Per Catalunya i des de Catalunya hem de redreçar la situació a què ens ha conduït la miopia del Govern de Convergència i Unió. Com? La resposta socialista és la de sempre : tornant a ésser els primers, encapçalant el procés autonòmic global de tots els pobles d'Espanya, fent una acció comuna amb tots ells. Catalunya necessita afirmar els continguts del seu autogovern enfront del centralisme, que és l'adversari a abatre, i per a enfortir-nos enfront d'aquest hem d'ésser capaços de renovar la confiança mútua per a consolidar l'autonomia de tots i de cadascun d'ells, i amb ells, l'autogovern de Catalunya, avançar tots plegats amb un projecte global, assentar definitivament la democràcia de tot l'Estat.

Nosaltres hem estat i som l'autèntica garantia del manteniment estricte del nostre Estatut i és amb aquest esperit que vull dir unes poques paraules sobre la LOAPA i els pactes de concertació autonòmica.

La nostra posició, l'hem exposada clarament en aquest Parlament, el nostre nord és la defensa irrenunciable de la Constitució i de l'Estatut. Ara, amb la llei subjecta al pronunciament definitiu del Tribunal Constitucional, proclamem el nostre acatament a la seva suprema decisió, com acatem, com a demòcrates, les decisions de totes les institucions de l'Estat democràtic i autonòmic, les de les Corts generals i les d'aquest Parlament.

Vull fer una altra reflexió de caràcter general particularment greu. Fa temps detectem la progressiva creació d'un clima que ha trencat la tradició de respecte, tolerància i capacitat d'integració que tant ha servit al nostre poble per a vèncer dificultats. Aquest deteriorament del clima de convivència és el resultat d'una política que, ignorant la realitat plural de Catalunya i en un procés abusiu i perillósament antidemocràtic, busca identificar Catalunya amb una opció política concreta, desencadenar un procés que inventa enemics interiors per dividir-los en bons i mals catalans, projectar un esperit de fanatisme primari, allò de qui no està amb mi està contra Catalunya. Això, senyors, és molt greu. Cal parlar clar, i vull fer-ho ara. Anem denunciant aquest enrariment del clima de convivència des de fa molts mesos. Fa temps se'ns va dir en les revistes; ara ja el tenim al carrer. L'hem vist, fa pocs dies, al carrer. El crit de «fora, xarnegos», dit des d'àrees molt pròximes a les esferes del Govern, és molt greu. Aprofitar la crispació de les capes mitjanes del país en una època de crisi és tant com perdre el sentit de responsabilitat, tant com obrir l'aixeta a discriminacions repugnants, com aquella que algú ha insinuat, que per a aconseguir treball es tindrien en compte l'origen o els coneixements de llengua. Nosaltres estem contra tota discriminació, i més, discriminació per raons d'origen o de llengua. Això, senyors Diputats, és un retrocés gravíssim. Són moltes passes enrera en el camí de la unitat civil del nostre poble. Senyors, aquests fets no es poden minimitzar invocant mil anys d'història, o negar-los, com ahir va fer el senyor Pujol. Són importants, formen la història que viuen les generacions de ciutadans de Catalunya dels anys vuitanta. Poden condicionar el futur de Catalunya. Tampoc no val l'excusa de dir que són coses de sectors radicalitzats. No, senyores i senyors Diputats, hi ha una força política, hi ha un Govern de la Generalitat que té la màxima responsabilitat de tot el que passa a Catalunya. Cal subratllar-ho: algú està actuant com un aprenent de bruixot desfermant les forces de la visceralitat; qui sap si serem capaços de contenir-ho.

Mal clima heu creat per a portar endavant la reconstrucció nacional de Catalunya. Catalunya no es fa ni amb injúries ni amb insults. Construir Catalunya és una tasca de tots, ningú no en pot ser exclòs. La representació de Catalunya l'atorguen els ciutadans, i ningú no en pot tenir l'exclusiva, perquè Catalunya és un poble plural que té una representació plural. Nosaltres respectem tothom, però exigim amb fermesa que es mantingui una actitud respectuosa perquè sense respecte i tolerància no hi ha democràcia, i sense normalitat democràtica, Catalunya restarà afeblida. Per això manifestem la nostra precaució davant d'actituds crispades, fanàtiques, intolerants

o violentes que introdueixen elements de divisió entre el poble i pertorben la tasca de reconstrucció nacional que cal fer en un marc de convivència democràtica. Avui, Catalunya és un poble amb diferents nivells de consciència nacional, però la reconstrucció nacional és tasca de tots, de tots els ciutadans de Catalunya, i sembla que això ho hagi oblidat qui avui governa Catalunya.

La reconstrucció nacional cal fer-la des de les mateixes condicions del nostre poble, mirant endavant, impulsats per l'esperança de progrés, amb una visió de futur, construint la Catalunya de tots, incorporant a la gran tasca de reconstrucció nacional els catalans d'origen i els catalans de destí, els nats en aquesta terra i els immigrants que hi han vingut a viure i a treballar. Quantes passes enrera no hem fet en aquests dos darrers anys, i quin mal camí hem emprès! El punt de partida no podia ser millor: un milió de manifestants l'Onze de Setembre del 77; les votacions a favor dels partits favorables a l'autonomia, l'aprovació de la Constitució i de l'Estatut, la identificació del poble sencer amb l'autonomisme... Catalunya era fa molt poc una pàtria atractiva, Catalunya era el model de la lluita per les llibertats, havia esdevingut un exemple de la pràctica democràtica. La idea de Catalunya era, no fa gaire, una idea de progrés que agermanava tots aquells que creïem en la llibertat i la solidaritat. A les fàbriques del cinturó industrial les assemblees i les manifestacions anaven encapçalades per una senyera. I el «volem l'Estatut» va ésser un crit corejat amb tots els accents. Els pobles d'Espanya sabien que l'autonomia catalana era la clau de volta de la construcció democràtica, i els treballadors de Catalunya s'hi van abocar. Per als treballadors era més important la Catalunya del futur que la del passat, més important la victòria que les derrotes, més important la construcció d'una Catalunya nova que el lament constant d'antics greuges. El més greu de tot, el més greu és la constatació que aquesta immensa classe treballadora, que sobiranament havia fet seva la reivindicació nacional de Catalunya, pot abandonar aquell projecte en la mesura que la Catalunya oficial que encarna avui l'actual Consell Executiu ha abandonat els treballadors. (Pausa.)

Els socialistes creiem que el projecte de reconstrucció nacional ha de fer-se prioritzant esforços per a millorar les condicions de vida, posant l'accent en dues prioritats profundament lligades: una política econòmica per a fer front a la crisi, una política cultural eficaç, generosa i oberta. Hem dit sempre que per a la reconstrucció nacional és tan important salvar uns llocs de treball com garantir l'accés de tot el poble a la cultura. I això no s'ha fet. Arriba a fer-se incomprensible que l'acció del Govern hagi estat incapaç, no hagi volgut o no hagi sabut relligar aquests dos grans eixos de la reconstrucció nacional.

En la seva intervenció d'ahir, el President ens va recordar el que ell creu que han estat èxits de la seva gestió de govern. Crec que era una expressió triomfalista d'autosatisfacció complaent, que no es correspon amb la realitat de la gestió feta. Expressava clarament que no representa aquells que pateixen la crisi. L'acte de governar és l'obligació del governant. El President Pujol diu que ha fet moltes coses i ens ho planteja com una lluita titànica contra l'adversitat. Jo li diria que aquestes coses que ha fet no són excepcionals; simplement, calia fer-les, però també vull dir que moltes altres se les atribuïa o s'hi referia com a èxits de la Generalitat, quan corresponien a

altres institucions del país. Des del més petit ajuntament al més gran, des de les corporacions locals, com també a l'Administració de l'Estat o als organismes autònoms. I encara més : moltes en fetes amb el sentit de responsabilitat de molts ciutadans que han esmerçat els seus esforços per a aconseguir-les. Senyor Pujol, senyor President, podia haver-se estalviat atribuir-s'ho.

Entro ara en un tema cabdal : la crisi econòmica. El President Pujol ahir va dir moltes paraules, però molt poques coses noves. Va fer preguntes i va reafirmar la continuïtat d'una política que és tant com la confessió d'un fracàs. Va recomanar —diguem-ho clar— resignació. Ens deia que no tenim competències per a resoldre la crisi, i jo li vull recordar que ell ha donat suport als governs conservadors de Madrid, que res no han fet per afrontar la crisi. Tots sabem que, la crisi, no la resol l'autonomia, però els socialistes afirmem que l'autonomia, el Govern de la Generalitat, pot contribuir a fer-li front si es fa d'aquest l'objectiu la primera prioritat d'una política. El fracàs fonamental del Govern Pujol enfront de la crisi ha estat la seva incapacitat per a afavorir a Catalunya l'emtesa de les forces socials. Aquesta mancança ha creat una situació de sortides salvatges, d'espontaneïsmes, que són extraordinàriament perjudicials. Aquest fracàs afecta la seva credibilitat. Ens demana si hi ha una política per a afrontar la crisi o l'atur, i els socialistes diem sí, la de la vertebració de les forces socials per a la negociació, la concertació i la planificació concertada. Però anem al que la Generalitat hauria pogut fer i no ha fet per a afrontar la crisi. Havia d'haver utilitzat els elements de què disposa, els recursos i la racionalització de les estructures administratives, fer una política vigorosa per a la concertació de les forces socials direccionant la política d'inversions públiques i reforçant la concertació.

Contràriament, s'ha fet una política pressupostària residual, que arriba just al 4% de les possibilitats reals d'inversió. No hi ha hagut cap voluntat per a situar la inversió pública sobre l'òptica de la crisi econòmica. No hi ha cap memòria explicativa, ni cap gest que reculli sensibilitat de la Generalitat entorn d'aquest problema. Només petites polítiques complementàries per a cobrir l'expedient. Es podien haver forçat els nivells d'endeutament. L'emissió de deute, com a mínim, s'hauria pogut doblar. No es va fer el 80 i va arribar tard el 81. En no fer projectes nous, en no tenir prou projectes i no fer plans d'inversió coordinats amb l'Administració local, el Primer Pla d'Obres Públiques està només compromès en una petita proporció.

Altrament, s'ha entrat tard, a deshora i malament, en els processos de seguiment dels plans de reconversió estatals, i ara, apuntar-se les recixides d'aquests plans de reconversió, també us fa mal. Tot això se sap, i crea recels, i crea malfiances, perquè l'atur creix. El març del 80 era de 205 000; el març del 81, de 317 000. En vint-i-quatre mesos, l'augment ha estat d'111 000 parats més : un augment del 66%. Tampoc, en la política contra la crisi, no s'ha fet jugar els instruments financers disponibles. La tan denunciada confusió o manca de separació de les institucions financeres, les Caixes i els Bancs, ha continuat. I haureu de dir per què. Una política de coordinació de les Caixes en favor de la petita i mitjana empresa, i al servei de les prioritats de la política industrial de Catalunya era possible. Una política adequada a l'aplicació dels coeficients

obligatoris, prudent, professional, en lloc del continuïsmes que s'ha fet, era possible. O bé, l'aplicació d'un 1 o un 2% dels dipòsits de les Caixes, direccionat per a inversions lligades a plans seriosos de reestructuració. Tot podia haver suposat un canvi significatiu en la política econòmica de Catalunya. S'ha practicat una política continuïsta, conservadora, sense obrir perspectives al foment de l'activitat productiva i creadora dels llocs de treball.

En un altre ordre, comença a ser palès que el camí de la CARIC i dels avals directes, a més d'arbitrari és equivocat. La manca de participació de les parts socials en aquesta institució, la CARIC, com en l'INSALUD i l'INSERSO, és expressió de la visió estreta que teniu del problema. Ha mancat iniciativa o creativitat per a fer un institut per a la promoció i la reconversió industrial, que hauria evitat que es pogués posar en perill el patrimoni de la Generalitat, a través dels avals directes.

El camí equivocat, a més, ha desvetllat la competitivitat del sector públic d'altres Comunitats Autònomes, del País Basc i de Navarra, obrint possibles nous perjudicis per a empreses catalanes. Fer les coses malament, tard o d'hora es paga. És necessari reorientar aquesta política pel bé de Catalunya, i vull dir ara, que ve a tomb, que als socialistes ens trobarà sempre en la defensa de totes les institucions autòctones de Catalunya, en els llocs de treball, les empreses, les institucions financeres, els centres de decisió econòmica.

Però aquesta defensa clara i nítida de les institucions autòctones comporta també l'exigència d'una gestió clara, rigorosa, eficient en totes elles, i, si cal, l'exigència de les responsabilitats quan això no hagi estat fet així. I si això no s'ha fet o no es fa, el senyor President sabrà per què, i nosaltres només hi trobem dues possibles respostes : bé perquè es practiqui una política fruit de la improvisació o del voluntarisme mal entès, bé perquè s'hagi vist prou condicionat per altres problemes. En tot cas, crec que afecta la seva capacitat i credibilitat de gestió.

I com a fet il·lustratiu d'una política de paternalisme de dretes, vull denunciar els convenis gremis-Generalitat per al treball juvenil basats en un decret derogat l'any 76, que ha donat treball sense remuneració ni seguretat social, aplicant models de seguretat social als joves. L'èxit d'aquesta única iniciativa de veritat, feta per la Generalitat per a aturar el paorós atur juvenil, ha donat cent llocs de treball. Sobren comentaris.

Ressaltaré un aspecte que valorem de manera positiva, malgrat els decrets sobre ensenyament. Vull fer referència al procés que ha sofert el Projecte de Llei de Normalització de l'Ús de la Llengua, lamentar el temps perdut : dos anys, i constatar la inflexibilitat de les posicions del Govern per a acostar-se a les nostres posicions, amb tot el que pot suposar per a l'establiment de les bases d'una política lingüística ajustada a les necessitats reals del nostre poble.

Ja no parlem del treball de construcció de l'autonomia, políticament i administrativament. Posar els fonaments de l'autonomia política i administrativa. Això, no solament no ho han fet, sinó que han contribuït decisivament que no es pogués fer, i vull dir per què : hi havia instruments per a posar els fonaments, comptaven vostès, per exemple, amb 7 500 milions per a nova contractació. Haig de dir que, atesa la dissortada situació laboral que viu Catalunya, podien haver escollit

entre els millors homes i dones de la nostra terra, haurien enfortit l'autogovern. En el seu lloc, han caigut en un alt grau de clientelisme; en alguns casos, en el clientelisme del «Nosaltres sols», arribant a establir quotes de mercat de contractats entre el partit de Convergència i el partit d'Unió. Això és greu, desvetlla profunds recels perquè afecten nivells de pura responsabilitat administrativa, significa un altre pas enrera. I ho han fet, a més, instrumentalitzant la Llei de Mesures Urgents de la Funció Pública, que va rebre el consens de tots, direccionant les clàusules formals de garanties de contractació per facilitar més l'arbitrarietat que la política de màxima solvència i professionalitat.

Un altre aspecte : ha estat impossible afermar un àgil funcionament democràtic, articulat i funcional del Parlament. Un govern dèbil i una majoria inestable han provocat que paralizéssim el Parlament, que no ha pogut discutir i aprovar lleis importants, necessàries i urgents per a la Catalunya real. No s'ha produït l'esforç seriós, rigorós, per a desvetllar i articular la cooperació i coordinació entre la Generalitat i els ajuntaments. El President Pujol afirmà ahir el contrari. Unes puntuacions per a refermar la meua posició contrària a la d'ell : els crèdits donats per les Caixes als ajuntaments han estat lliurement donats per aquestes institucions de crèdit; els ajuntaments amb batlle socialista, va dir-nos, havien rebut el 42% dels crèdits : el pes poblacional dels ajuntaments amb alcalde socialista està 20 punts per sobre aquest percentatge. I, a més, li diré una altra cosa : els ajuntaments no són ni socialistes, ni comunistes, ni convergents, sinó que són ajuntaments democràtics sorgits de la voluntat popular. Les paraules presidencials sobre l'autonomia municipal expressen una desconfiança envers aquella, i un recel pels traspassos de l'Estat als municipis, ens donen un discurs jacobinista a Catalunya, contradictori amb la tradició autonomista i municipal, amb l'actitud progressista i democràtica que contempla tots els traspassos com un enfortiment de Catalunya.

Els socialistes no entenem una acció de govern si aquesta no s'orienta a aplicar mesures per a millorar la qualitat de la vida. El President Pujol ens ha dit que sí que ho havien fet. No sabem veure-ho. Aquesta és una de les grans àrees més importants de l'acció de govern; no s'ha produït cap desenvolupament legislatiu. És més, com en altres àrees, s'ha barrat el pas a les proposicions de llei dels grups progressistes. Fem una ullada a aquest sector. El projecte de llei de serveis socials, tantes vegades anunciat, no arriba, i les paraules d'ahir del President, reduint-lo als problemes de la marginació, expressen una concepció arcaica i paternalista que voreja el caduc concepte de beneficiència i que expressa que no es té voluntat política per a resoldre les desigualtats socials. En la Seguretat Social apareix, com a activitat privilegiada, la concertació amb entitats privades, que podria perdre el caràcter de complementarietat que han de tenir. En l'ensenyament es prepara el contrast amb el precedent de la Generalitat Republicana, que sabé realitzar la pedagogia del camp; la passivitat legislativa ha estat absoluta, fins i tot negativa, amb el refús de la proposta de les escoles bressol.

Els recents decrets sobre l'ús de la llengua, que seran objecte de discussió en un altre moment, palesen encara la total manca de concepció pedagògica de l'escola; també manca una orientació clara per a millorar l'habitatge, i, en ella, s'expressa

una contradicció habitual amb la Generalitat d'aquest moment : la contradicció entre el projecte o l'estudi i la política dels fets.

Governar vol dir també donar resposta clara als reptes de cada dia amb visió de futur. Res del que passa a Catalunya no pot ser aliè al Govern de Catalunya, comporta el risc de prendre decisions o posicions, per difícils i compromeses que siguin, i aquesta no ha estat la política del Consell Executiu. Entre milers de problemes, n'escolliré un : per exemple, el problema de les centrals nuclears en construcció. És que aquest problema no afecta tots els ciutadans de Catalunya? Paradoxalment, ha dit més la Junta d'Extremadura que el Govern de la Generalitat de Catalunya, i el silenci i la passivitat del Consell, en un problema de tant abast, ve agreujat, a més, perquè ha incomplert les resolucions d'aquest Parlament. Però, tal vegada, l'expressió més paradigmàtica de la incapacitat per a resoldre els reptes de cada dia, l'hem vista aquest estiu amb el Servei de Previsió i Extinció d'Incendis; fou objecte d'una sessió extraordinària. Cal esperar els resultats de la Comissió, del treball de la Comissió, per a veure si confirmaran el que vam avançar els socialistes.

Vaig acabant. Entre el to de resignació davant la crisi, o del triomfalisme i autocomplaença del discurs, o les afirmacions de continuisme en la seva política, també em va semblar entendre una certa actitud, per part del President, de reconsideració crítica d'una sèrie de passos en fals. Això no és suficient, és tota una orientació política la que cal canviar si volem que el país no vagi enrera i tiri endavant. La Catalunya dels propers anys no pot ésser de cap manera una terra de pobresa i de discriminació, i a Catalunya, avui, hi ha massa diferències, hi ha massa desigualtats, massa homes i dones que corren el risc d'una marginació social i comunitària que acabaria convertint-los en una mena d'exiliats interiors, mentre que, d'altra banda, una minoria pretén apropiarse del nom de Catalunya. Els socialistes, Catalunya la volem sencera, generosa, civilitzada, respectuosa i igualitària; aquest és el projecte nacional dels treballadors que nosaltres hem defensat sempre.

Senyores i senyors Diputats, he volgut remarcar la necessitat d'una reafirmació de les línies mestres del pensament catalanista progressista. El retorn a aquella manera de fer que permetia identificar la reconstrucció de Catalunya amb un ideal de llibertat i progrés, on es valora la situació de la gran majoria del poble treballador, com a element cabdal de la nostra represa col·lectiva, on la sensibilitat de molts polítics era presidida per un tractament gros i creatiu en les relacions entre els catalans d'origen i destí, on hom reconeix l'esforç que cal desenvolupar per a cohesionar un poble amb els lògics i diferenciats graus de consciència nacional, on no hi havia la seguretat que, tothora, les potencialitats de Catalunya només es podien desenvolupar en un marc democràtic per a l'Estat, on s'influià decisivament en el procés de transició política a partir de la força de les nostres conviccions i principis.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ha acabat el seu temps, li prego que acabi ràpidament.

El Sr. REVENTÓS : Bé. La conclusió és òbvia : cal un canvi, i en un camí per a aquest canvi, els socialistes (*remor de veus*)..., ho repeteixo : la conclusió és òbvia; cal un canvi, i, en el camí d'aquest canvi, els socialistes anteposarem els interessos globals del poble de Catalunya per damunt dels inter-

essos del nostre partit. Dic, planerament i senzillament : el futur no pot seguir com fins ara, i, d'això, senyores i senyors Diputats, crec que tots, absolutament tots, n'estem convençuts.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula l'Honorable senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria excusar-me d'entrada per un defecte que estic segur que tindrà aquesta meua intervenció d'ara, i que potser han tingut també algunes altres d'abans, però aquesta d'una manera especial, perquè naturalment són moltes les coses que haig de contestar, i, en fi, és natural que prenent les anotacions a mesura que l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit, el senyor Reventós, anava parlant, les tingui realment molt desordenades, però, en fi, espero que amb la seva paciència i la seva comprensió, em podran seguir en el meu parlament.

Bé, un punt; comencem per un. El senyor Reventós diu —i ho ha dit també algun altre Diputat abans— : bé, i com pensa governar, el Consell Executiu com pensa continuar? Bé, la veritat és que, aquest debat, és la tercera vegada que el fem i és molt repetitiu. Realment, jo sóc molt repetitiu, em diuen que sóc molt repetitiu i deu ser veritat, però ho som tots; avui m'he entretingut, per exemple, a compulsar les declaracions dels dirigents polítics respecte a la meua intervenció d'ahir amb les que van fer fa un any, i són exactes, i una d'elles deia : «això no pot durar tres mesos, això no pot durar tres mesos», i recordo que un portaveu, i un portaveu molt qualificat d'aquest Parlament, l'any passat ja em va dir : «escolta, això no pot durar quinze dies»; «home», jo li vaig dir, «i, com ho fareu per durar més de quinze dies?» «Home, doncs no, em sembla que sí que podem durar més de quinze dies, ja ho veurem, em sembla que sí, em sembla que podem realment aconseguir el suport que necessitem al Parlament per a tirar endavant, etc.». Això es va plantejar el mes de setembre de l'any 80, el mes de setembre de l'any 81, i el mes de setembre de l'any 82. Ja admeto que el mes de setembre del 82 és diferent del mes de setembre de l'any 81 i del mes de setembre de l'any 80, però, de tota manera, tampoc no és tan clar que hagi de passar perquè jo pugui ni cregui que em calgui contestar aquesta pregunta, perquè de moment li dic el que he dit abans : de moment, senyor Reventós, continuarem intentant, com sempre hem fet —intentant, però fent-ho—, governar com hem estat fent fins ara. Jo recordo que, en el debat del setembre de l'any 80, el Govern va perdre fins i tot moltes resolucions, i vostès, els parlamentaris aquí presents, i sobretot els caps de fila i els caps de grup, ho recorden perfectament, que vàrem perdre diverses resolucions. Això fou el mes de setembre de l'any 80, i, tanmateix, nosaltres hem continuat governant, més bé, més malament, això depèn, molt malament, segons algú, però, en darrer terme, hem continuat governant. Què passarà en un futur immediat? D'això, naturalment, vostès tenen més la resposta que no pas nosaltres; si, algun dia, la relació de forces en aquest Parlament canvia o es produeixen fets que obliguen a reconsiderar la situació actual, ho farem, però tenim, vista l'experiència i vista, fins i tot, crec jo, la posició absolutament expectant, no del Govern, que el Govern va fent, sinó de molts Grups parlamentaris, no tenim

per què entrar a donar una resposta precisa a aquest tema. Millor dit : si ara com ara nosaltres continuem governant, continuem intentant tirar el Govern endavant, en la forma com ho hem estat fent fins ara, i confiem que trobarem realment la manera de fer-ho, i de fer-ho aplicant bàsicament el nostre programa. Primer punt.

Un segon punt de fet de molta més transcendència que aquest, que aquest n'és, de molt important, però el que ve ara ho és més encara, perquè afecta molt més qüestions de fons. El senyor Reventós, i també algun altre Diputat abans que ell, ha insistit en una cosa en què fora del Parlament, aquests dies s'està insistint i en la qual ja fa temps que es va insistint, que és el tema de l'amenaça que hi ha respecte a la convivència. Jo vaig dir ahir —i ho repeteixo— que crec que, de vegades, en aquesta afirmació, no la del senyor Reventós, ni la del seu partit, simplement en l'afirmació que alguns sectors es fan —jo em permetré ser tan imprecís en això com el senyor Reventós i alguns altres han estat quan parlen del clientelisme, que no han donat ni noms ni cognoms—, sembla que hi hagi sectors als quals agradaria que hi hagués una falla de convivència, perquè pensen —i no dono noms ni cognoms—, a la millor, això els aniria bé, que això justificaria la seva política i, fins i tot, els seus plantejaments electorals. I jo sostinc que aquesta falla en la nostra convivència no es produeix, que no es produeix, que hi ha, certament, que hi ha hagut incidents, un incident de què ha parlat el Col·legi d'Advocats, un incident, al qual després tornarem, al final de la manifestació de l'altre dia, l'Onze de Setembre. N'hi ha hagut, naturalment que n'hi ha hagut. Hi ha hagut segrestaments d'empresaris, també n'hi ha hagut, hi ha hagut situacions d'agressió en determinades coses que no tenen res a veure amb això, també n'hi ha hagut. Hi ha hagut el que en podríem dir una certa persecució, a través de pancartes i a través de rètols i el que sigui d'unes determinades persones, també n'hi ha hagut. És cert. I, també hi ha hagut de vegades, no de dintre de Catalunya, però amb gent molt vinculada amb Catalunya, gent que ha acusat purament i simplement el Govern de la Generalitat de robar la resta d'Espanya, també hi ha estat. Que també és un atemptat contra la convivència. És un atemptat contra la convivència. I també hi ha hagut gent, gent que diuen ells que tenen —jo naturalment no tinc els arxius d'aquest partit— carnet d'un determinat partit que al seu moment doncs, per exemple, va signar el manifest dels 2 300. També n'hi ha hagut. I això també ha estat un atac contra la convivència i una voluntat de trencar la possibilitat que Catalunya sigui un poble. Això hi ha estat.

I, això, evidentment, ja he dit que és molt més important que la forma de govern i és molt més important que saber si el President de la Generalitat d'aquí tres mesos serà el senyor Pujol o serà un altre, això sí que és un fet greu, i també seria greu que algú pensés que d'un problema, d'un petit guany immediat, té dret a voler fer lleva sobre uns incidents més o menys grossos, és igual, però fer lleva sobre això i magnificar-los. Això seria molt greu. Seria un gran manament antipatriòtic.

Sobre els incidents de l'Onze de Setembre, que ja sabem, fins i tot dit pel cap de la Guàrdia municipal de Barcelona, que no té res a veure amb Convergència, senyor Reventós, el cap de la Guàrdia municipal de Barcelona que no té res a veure, dit

per ràdio en una emissió no pas fàcil, que a més se sap perquè ho han dit, els qui ho van fer ho han dit, i jo no sé d'aquí que digui qui són, però ho sap tothom perquè ho ha sentit tothom, i perquè ho han explicat a tothom que ha calgut i han dit el que han fet dins del seu partit per evitar que això es repetís, han dit el partit concret extraparlamentari i no ho repetiré pas jo, però vostè és un home que ha de ser prou ben informat per a saber que ho han dit, que això ha estat tot perfectament delimitat, aleshores, el que comença a ser greu és voler engreixar les coses. Voler engreixar les coses per a què? Ja que a vostès els agrada tant parlar de cortina de fum, quina cortina de fum és aquesta i què tapa? Què tapa això?

Potser, i perdonin el meu to una mica apassionat, jo puc fer-ho molt malament, puc ser un mal President, però evidentment hi ha una cosa que sí que no accepto, i és que es jugui amb aquest fet d'unitat del país d'una manera que no respon a la veritat i que vostès tenen l'obligació de saber-ho perquè ho sap tothom que no respon a la veritat amb una finalitat, la que sigui, però que no és una finalitat de servei al país. I, dit això, vull recordar que la doctrina del Govern de la Generalitat sobre el tema immigratori continua essent la que es desprèn de la definició que jo vaig formular fa vint-i-cinc anys, quan deia: «català és tothom que viu i que treballa a Catalunya i que en vol ser», exactament no deia que en vol ser en aquell moment, sinó que deia: «que de Catalunya en fa el seu país...», en fi, totes les variants que vulguin vostès posar-hi sobre aquesta segona frase, però que en darrer terme, curt i ras: «i que en vol ser». Una definició que alguns titllen de poc científica, i em sembla que és veritat, que n'és de poc científica, però és igual, perquè de fet, aquestes definicions responen a una voluntat política i en aquest sentit és una definició plena d'intenció política, i, evidentment, del tot oposada a qualsevol plantejament tancat i molt menys a qualsevol plantejament racista. Encara que s'hi faci broma de vegades, jo dic que necessitem, i sobretot necessitem els nacionalistes catalans, que a Catalunya la gent es barregi, i que aquests «ghettos» de tipus urbanístic caiguin, que la gent, i la gent de vegades somriu, es casi; ja ho sé, afortunadament la gent es casa per damunt d'això, és una sort. (*Remor de veus.*) Però convé que així sigui, que els fets d'origen, els fets de llengua que podrien diferenciar, no per res, sinó simplement perquè la gent no es posés en contacte i de fet en un cert sentit això passa, que no hi hagi discriminacions de cap mena, naturalment en cap direcció, això és voluntat del Govern de la Generalitat i no d'ara, sinó de sempre. Sempre hem dit que no s'és català només per la llengua o per l'ascendència, sinó que se n'és també pel treball i per l'elecció, per la tria. I una altra cosa, si algú pot tenir interès que hi hagi un enfrontament són, o bé quatre folls, que també hi són, o bé gent per als quals la realitat de Catalunya com a poble no sigui una qüestió fonamental, perquè des del punt de vista del meu nacionalisme, i del nacionalisme del Govern de Convergència i Unió si Catalunya se'ns trenca no ens queda res, perquè encara hi pot haver a qui li quedi la lluita de classes, o que li quedi un fet estrictament religiós, o que li quedi, per exemple, un fet d'ideologia. Per a nosaltres, en tant que nacionalistes, si Catalunya se'ns trenca no és que perdem la nostra raó de ser com a partit, sinó que molts de nosaltres perdem l'íntima motivació de la nostra vida.

Per tant, no ens interessa de cap manera. I ens hi posarem

amb tot el que calgui, i és veritat que aquest és un país que si no aconsegueix una fraternal incorporació de tothom, una gran barreja de tothom, aquest és un país destruït. I seria molt dolent que nosaltres com a Govern no tinguéssim la capacitat de saber reaccionar contra això i seria molt dolent que algú, qui fos, el que fos, volgués fer lleva, volgués utilitzar això amb un sentit partidista i amb un sentit en darrer terme de destrucció del nostre poble, encara que fos inconscientment.

Deixant de banda aquest tema; el tema de la crisi econòmica. Senyor Reventós, jo no sóc, jo no predico ni la resignació ni el fatalisme. Jo ahir vaig intentar una cosa que ja m'adono que no deu ser un bon sistema, que és introduir en aquest Parlament uns elements de reflexió sobre la naturalesa i sobre l'abast de la crisi. Vostès em diuen, vostè i d'altres, que jo no n'he de fer de preguntes, que només he de donar respostes, que el mètode socràtic, per entendre'ns, és un mètode que no es pot aplicar en el Parlament, d'acord. No hi insisteixo. En tot cas em sembla que hi ha hagut una observació del senyor Ribó que valdria la pena de ser tinguda en compte. Un dia, un dia amb calma i amb profunditat, i potser sense el que en podríem dir necessitat de segons quins compromisos, parlem-ne d'això, i després veuran per què dic això de sense necessitat de segons quins compromisos. Ho dic pel mateix que jo vaig intentar introduir parcialment, perquè en tenia més de preguntes, però me les vaig quedar a la butxaca, vaig intentar introduir unes quantes preguntes que, de fet, eren uns quants elements d'interrogació, eren uns quants elements de reflexió sobre aquest tema. El tema de moltes d'aquestes preguntes afectava punts sobre els quals no tenim competència, i per tant, era com una mena de parlar gratuït, en un cert sentit era com un parlar gratuït. Però, primer, tenim competències en determinades coses, en tenim, i per tant això ens hi obliga. Però, segon, fins i tot en allò en què no tenim competència, que són moltes coses i molt importants, nosaltres, classe política catalana, gent que hem d'explicar al país què passa i què s'ha de fer, nosaltres hem de tenir les idees clares i hem de tenir el coratge d'explicar-les i tenir la capacitat de pedagogia suficient per a explicar-les a la gent. Perquè si no ho fem, la gent, el poble, ja aprèn, i tots nosaltres aprenem, però a garrotades, a garrotades.

És a dir, aquest és un país en el qual durant una pila de temps s'ha dit, els més alts o alguns dels més alts representants de la classe política catalana han dit, per exemple, que els beneficis i la continuïtat del lloc de treball no tenien res a veure. Això és una gran bajanada, això és una gran bajanada. Això no s'aguanta, però això s'ha dit, i és que passa allò que deia Manzoni, deia: «els homes intel·ligents no entenen les coses elementals». (*Remor de veus.*) Això, ho entén tothom, però resulta que nosaltres, els grans personatges de la política, durant una pila d'anys no hem entès que fer beneficis anava lligat, que la conservació, millor dit, del lloc de treball, o la creació de llocs de treball anava lligat amb els beneficis. (*Remor de veus.*) I, és clar, si sobre aquest punt, aquest és un de tants, i sobre d'altres poguéssim un dia fer una reflexió, tranquil·la, serena, una reflexió que no podem fer —potser l'ideal seria fer una reflexió que no hagués de tenir massa transcendència política, ni pública, ni d'imatge, que ningú no... seria l'ideal—, però, si poguéssim fer aquesta reflexió, probablement seríem d'un gran servei al país. Perquè, al país, no

el servim ocultant-li la veritat, no el servim dient-li que : «jo tinc un pla amb què ho resoldré tot...» perquè no hi és. I que l'altre diu que «jo tinc un pla amb què ho resoldré tot...» perquè no hi és. O no el servim, fent-li veure, fent-li entendre, fent-li creure que les coses, les solucions estan miraculosament a la cantonada. No hi són. Ni aquí ni enlloc, no hi són. Ara, vol dir això que no hem de fer res? No, i, de fet, més bé, més malament —cadascú de vostès tindrà el judici que vulgui—; el Govern de la Generalitat ha fet, i de fet no pot fer més o li sembla que no pot fer més perquè no té prou competències, i de fet estem pressionant, perquè d'algunes coses vostès diuen «això no ho fan vostès, això...», però sí que fem la pressió necessària, i de vegades amb èxit perquè s'adoptin determinades decisions allà on es poden prendre, perquè en canvi el que sí que es pot fer actualment és enfortir el país. Enfortir-lo en dos sentits, un que no és pròpiament el sentit que fa referència a la crisi econòmica; enfortir-lo com a país, com a societat.

Quan jo deia ahir una cosa, que és veritat, i a més deia —i després hi tornaré, senyor Reventós— que és mèrit de tothom, que el país està millorant, que ja hi està havent una reacció en molts pobles, en moltes comarques, en molts barris, a moltes ciutats al voltant de Barcelona, que hi està havent una transformació lenta que arrenca de molt avall, i que, per tant, continuarà essent insuficient durant molt de temps. Quan jo deia això volia dir que el país, en el terreny del que en podríem dir el seu teixit social, el país està millorant. Millora en part per l'acció de la Generalitat, que ha aportat un complement a aquesta línia d'acció, el que aquest matí deia quan contestava al senyor Cañellas, un complement al que feia l'Estat, que ja havia començat, i no em dol dir-ho, d'ençà de fa uns anys a reaccionar contra el gran dèficit de la nostra infraestructura social. I millora en part d'una manera important per la Generalitat, millora en part d'una manera important per les altres institucions, i d'una manera especial per les que viuen això més directament que són els ajuntaments. I, finalment, millora perquè el país, la gent, el poble, les entitats privades, que afortunadament tantes i tantes i tantes n'hi ha a Catalunya de tota mena, tenen vida, tenen iniciativa, no cal que ningú no els vagi a dir el que han de fer, sinó que ho fan. Aquesta gent està fent coses i les està fent moltes vegades bé.

No és veritat, senyor Reventós, que nosaltres ens atribuïm mèrits que no ens corresponen. Nosaltres diem —i no aquí, ho dic sempre i ho diuen sempre els Consellers quan anem pertot arreu, ho he dit per la televisió—, he dit que Catalunya, no la salvarà la Generalitat, Catalunya, no la salvarà l'Administració central : Catalunya, la salvaran els catalans amb les seves iniciatives. Naturalment això és una manera de dir; és clar que la Generalitat hi ha de ser, és clar que l'Administració central, és clar que els ajuntaments, és clar que sí. Però sabem, i ahir vaig dedicar-hi una estona del meu parlament, que sense aquesta capacitat d'iniciativa, que afortunadament hi és, de Catalunya, dels catalans, no tirariem endavant.

Bé doncs, enfortir el país, això és una resposta que hem de donar encara que la crisi hi sigui; ara per ara, es preveu que serà llarga encara. I, l'altra, en el terreny més específicament econòmic, evidentment, reforçar aquells instruments que hi ha d'acció econòmica, d'acció empresarial, els instruments que hi ha de cara que existeixi més concertació, que existeixi

més diàleg, que existeixin més acords. Això, evidentment s'ha de fer. Això, el Govern de la Generalitat ho fa, que no ho fa prou, molt bé. Aquí és on entra la crítica del Parlament i aquí és on nosaltres hem de mirar a veure si podem esmenar, si és que en alguna cosa quedem curts o no ho fem prou bé, a veure si ens podem esmenar. Aquestes són les dues coses i són molt importants. Perquè jo deia ahir, i hi insisteixo i ho repeteixo ara, que en aquest moment de crisi que ara per ara hi és, en aquesta crisi, hi ha països a Europa que l'aguanten bé i hi ha països en canvi que van a un desastre, a un autèntic alta-baix. Jo deia que nosaltres podem ser dels que siguem capaços de resistir, hem de fer un país capaç de resistir la crisi, amb tota aquella sèrie de coses que jo deia ahir i que ara no repetiré, d'altres que vostès poden afegir, d'acord, però hem de ser capaços de resistir. Per tant, senyor Reventós, res de fatalisme, però tampoc res de triomfalisme, perquè és clar, vostè m'acusa a mi de triomfalisme i jo l'acuso a vostè de triomfalisme per una cosa, perquè dona la sensació que vostè diu : «jo sí que la tinc, la fórmula; jo tinc la fórmula aquella exacta que ens permet sortir de la crisi», és a dir que no la té. El triomfalisme, siguem molt conscients nosaltres que no l'hem de practicar en el que fem i vostè no en sigui amb el que diu que farà. Bé, dit això, voldria passar ara a un altre punt.

Vostè deia, senyor Reventós, que la Generalitat practica una política pressupostària residual. Bé, nosaltres —ja ho he explicat aquest matí, quan estava contestant la intervenció del senyor Cañellas—, efectivament, sabem, i vostè sap i tots sabem, que el nostre és un pressupost que cal empeltar sobre el pressupost general de l'Estat. Això és un fet, i vostè i jo ho hem negociat, això, i no n'estàvem contents ni vostè ni jo. Que quedi clar. Ara bé, dintre d'això jo crec que no practiquem un pressupost residual perquè, de fet, estem incorporant, per tota una sèrie de gestions, per tota una sèrie d'instruments nous, que hem pogut arbitrar, etc. —a part de l'endeutament, que és el que té menys mèrit, en un cert sentit—, molts milers de milions de pessetes, que ara no els repetiré —perquè cauria en aquell defecte de posar exemples—, que hem pogut incorporar al que seria el simple calc del que seria el pressupost general de l'Estat aplicat a Catalunya. Però jo li haig de dir una cosa, amb molta serenitat això, senyor Reventós : aquest pressupost nostre —amb molta serenitat—, que vostè qualifica de residual, es pot veure disminuït en 21 000 milions de pessetes si la política del PSOE, que no ha estat denunciada pel PSC, en un moment o altre s'imposa. Això vol dir passar d'un pressupost de 126 000, no de 240 000 i escaig —perquè s'arriba dels 126 als 240 i escaig perquè s'hi aplica la Seguretat Social—, dels 126 000 passem als 105 000, la qual cosa vol dir, de fet, una disminució del nostre pressupost del 20%. Com que, evidentment, el que no farem serà deixar de pagar els mestres, ni els metges, ni les infermeres, ni els funcionaris de la Generalitat, ni els Diputats al Parlament de Catalunya, òbviament, com que, evidentment, no farem això, vol dir que aquests 21 000 milions de pessetes, o tots o una part molt important, representaran una disminució de les possibilitats d'inversió real del pressupost i del Govern de la Generalitat. I aleshores sí que tindrem un paper, tindrem un pressupost residual, realment residual. I, a més, encara amb una altra conseqüència : jo ahir els deia que la possible aplicació, que naturalment també depèn d'això... Naturalment aquells 7 000

milions de pessetes que el Parlament va decidir que s'havien d'invertir, perquè semblava que eren el resultat d'una valoració que havia deixat lliures aquests 7 000 milions de pessetes, en un pla d'equipaments socials —i nosaltres desitgem fer-lo, aquest pla d'equipaments socials, òbviament, i el tenim a punt—, jo deia que allò podia representar donar feina suplementària a 4 o 5 000 persones. Si 7 000 milions de pessetes són 4 000 persones, llargues, 21 000 —i potser no és ben bé així, perquè extrapolo— són 10, són 12 000 persones. I ja que parlem tant de l'atur, i mai no en parlarem prou, perquè és un autèntic drama de la nostra collectivitat, diguem que reduir en 21 000 milions de pessetes el pressupost de la Generalitat significa o crear 12, 13, 11 —no sé quants exactament— mil llocs de treball menys o deixar de defensar-ne 11 o 12 000 que actualment existeixen. I no cal que ningú somrigui, perquè això són números, això són sumes i restes, són coses d'aquelles que només els molt intel·ligents de vegades no entenen, però que des d'un punt de vista del que en podríem dir un plantejament simplement de sentit comú són molt difícilment rebatibles.

Li dic, senyor Reventós, que jo li volia parlar d'això amb molta serenitat, i, a més, si vostè m'ho permet, i voldria que em cregués, amb molt d'afecte i molta comprensió cap als problemes que en aquest sentit pugui tenir el seu partit. I, a més, perquè continuo tenint, i vostè ho sap —esperança fins ara absolutament decebuda—, totalment l'esperança que vostès això no ho poden deixar passar. Perquè si vostès ho deixen passar, vostès amputen en un 20%, en un 20%, el pressupost de la Generalitat, i vostès són autènticament agents d'atur. Després vostè em dirà que tenen no sé quina fórmula miraculosa per a resoldre-ho; però, de moment, vostès ens produeixen la pèrdua de treball de 12 000 llocs. Ho repeteixo : ja sap vostè, perquè n'hem parlat alguna vegada, la meua esperança que això es pugui resoldre i que es pugui resoldre, precisament, per la intervenció de vostès. Serà bo per a vostès, serà bo per al Govern i serà bo per a Catalunya.

Realment, el senyor Reventós ha plantejat, com li correspon com a principal dirigent de l'oposició, molts i molts temes. Potser gairebé el millor que podré fer és deixar-ho aquí, perquè ara són temes molt importants, però que en el fons potser, al costat d'aquests quatre primers que he tractat, que són, realment, molt nuclears, són realment molt decisius, doncs ja són més puntuals. No és cert que no haguem fet les gestions... Aquests dies precisament s'han aconseguit concessions, que no són concessions perquè són drets que tenim, sinó, diguem-ne, acceptació del que ha d'acceptar el Govern central en el tema del control que la Generalitat va fer de les centrals nuclears. No és cert que només s'hagin creat cent llocs de treball amb el conveni gremi-Generalitat; no se n'ha creat cap, de lloc de treball, perquè no pretenc crear-ne cap. L'únic que pretenc fer és incorporar els nois que acaben els estudis i que no tenen feina en el món del treball per tal que aquest fet de l'atur, aquest component de l'atur que és el fet de no aprendre res, el fet de no treballar, d'anar pel carrer, de desmoralitzar-se i, evidentment, d'entrar amb mal peu en el món del treball, s'eviti. Per tant, aquí no se n'han creat, de llocs de treball. El que s'ha creat és que hi hagi alguns milers, milers, de nois —no li sabria ara precisar quants, perquè aquest és un punt sobre el qual no venia preparat— que tenen

aquesta mena de feina i —més important— aquesta mena de formació. Recordin que això, de fet, equival a un allargament de la formació professional, però a través d'una acció pràctica en les fàbriques, en els tallers. L'únic que li puc dir és que l'altre dia, sortint de la inauguració o de la presentació oficial, millor dit, perquè ja fa uns mesos que funciona, del CIDEM —que és una d'aquestes tantes coses que, en contra de tot fatalisme, hem d'anar fent per a reforçar el país des d'un punt de vista econòmic— vaig trobar una persona responsable del gremi, concretament dels tallers de reparació, i em va dir : «estic molt content» —concretament el gremi de les reparacions de cotxes; perdoni, el gremi de les reparacions de cotxes, no veig per què això ha de motivar determinats gestos —ja que hi ha 600 nanos, 600 joves, 600 xicots de 16 o 17 anys que, d'acord amb aquest gremi, treballen —després tindrà el dret de rèplica vostè..., senyor Martín Toval— «i hem resolt un problema d'aprenentatge i de lluita contra aquesta situació d'abandó i de desmoralització.»

Sobre el clientelisme, senyor Reventós, i tots vostès, s'ha posat de moda un mal estil de fer política que consisteix a fer acusacions sense demostrar-les. I sense demostrar-les, és clar, si un dia volen ferem una discussió de dalt a baix —naturalment, no sé, en una Comissió potser, perquè tampoc no és per a airejar-ho tant— de tots els funcionaris de la Generalitat, i jo els explicaré quins són militants del Partit Comunista —perquè n'hi ha una pila. No, no, no, no, n'hi ha una pila, d'abans i d'ara, i si vol els ho explicaré (*remor de veus i rialles*), perdoni, sí, home, sí, i vostè me'n dirà més, naturalment. (*Remor de veus i rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT : Vull dir-li que fóra convenient que, d'ambdós temes que s'han plantejat, un no el poden continuar plantejant, que és el dels crèdits; en els crèdits deien : sectarisme, sectarisme, sectarisme. Portem els números i no hi ha sectarisme. Perquè a més hi ha una altra cosa, senyor Reventós : es donen els crèdits que es demanen. Si no se'n donen més —i, això, ho pot comprovar— és perquè no se'n demanen més, i si algun es rebutja és perquè s'ha de rebutjar, perquè, naturalment, no sempre es demanen crèdits que es puguin donar. Per tant, suposant que fos veritat que hi hagués una subvaloració dels ajuntaments socialistes seria perquè no l'han demanat, que no és el cas, per això, perquè ja he dit que creia que hi havia una acció positiva en aquest sentit dels ajuntaments. Però, en fi, això no ho poden continuar dient.

En canvi, naturalment, en el tema de la funció pública, a base de dir que hi ha això, que hi ha allò, que hi ha el de més enllà, sense demostrar ni pretendre demostrar res, l'únic que pot produir-se, probablement, és un cert mal clima, però que, de fet, no respon a cap realitat. Nosaltres hem estat actuant molt conscients que som un Govern minoritari i, per tant, molt conscients que nosaltres, més enllà del fet que tinguem en la pràctica majoria en el Parlament —que la tenim des de fa dos anys i mig—, més enllà d'això hem de mirar tota la resta del país i saber que hi ha molta gent aquí que ens vota o que, en tot cas, no veu el cas, o no és al seu abast, produir un canvi de govern, però que això no vol dir que la totalitat del país la tinguem totalment darrera, això ja ho sabem. I, per tant, hem d'extremar en tot, en els municipis, en la funció pública, en

tot, en el tracte amb les empreses, en el tracte amb els sindicats, hem d'extremar en tot una manera de fer autènticament objectiva.

Senyores i senyors Diputats, Molt Honorable senyor President, segurament hi ha més coses de la intervenció del senyor Reventós que valdria la pena que jo ara contestés, però em sembla que els quatre o cinc primers punts eren els que realment comptaven des del punt de vista del que en podríem dir el plantejament polític.

Jo voldria acabar recollint una de les crítiques que ell ens ha fet i que, en part, ja he contestat, amb el mateix que vaig acabar ahir. Jo vaig dir : aquest canvi, aquest cèlebre canvi que es diu, és que en molts aspectes a Catalunya, afortunadament, s'està fent. I si vostès, com jo faig, no pas com a President, sinó al més anònimament que puc, que tampoc no és massa anònimament, evidentment, però al més anònimament que puc, miren de recórrer el país —a part de quan faig visites oficials, que podria pensar que em presenten un país una mica fals—, en aquest país, per sota de la crisi, malgrat la crisi, malgrat els problemes, malgrat les polèmiques polítiques que algunes vegades, com, ho lamento molt, he hagut de dir ja en el curs d'aquesta intervenció, dona la sensació que fan lleva sobre les dificultats que hi pugui haver i miren d'engrandir-les més que no pas d'arreglar-les, per sota de tot això hi ha una acció en el país, una acció positiva de canvi, i en aquesta acció hi participem tots, i més enllà, per tant, de totes les discussions i de tots els enfrontaments que puguem tenir en el Parlament i en la vida política hi ha una cosa que, en darrer terme, estic segur que a tots ens alegra i és que, diguem el que diguem, estem conscients que formem part d'un país que, malgrat la crisi, està fent el que cal, fonamentalment el país, la gent, aquesta bona gent del país, que realment és de gran qualitat, per a tirar endavant.

Moltes gràcies, senyors Diputats; moltes gràcies, Molt Honorable senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Martín, en nom del Grup Socialista. No?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*) : Senyor President, anava a anunciar-li que la nostra intervenció de rèplica serà dividida en dues intervencions, una feta primerament pel senyor Armet i una altra feta pel senyor Reventós.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, doncs, el senyor Armet té la paraula per a un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb cinc minuts em permetran que utilitzi l'eslògan del senyor Pujol «anar per feina», i caldrà que sigui molt telegràfic en un conjunt de respostes que exigirien un debat en profunditat en relació amb cadascun dels punts que ell ha tractat.

El senyor Pujol ens presenta la sortida de la crisi d'una manera asèptica : les ideologies no existeixen, els països, amb independència dels governs que manin, no tenen el més mínim pes, perquè no poden fer front a una crisi que significa un determinisme dins del món occidental. Senyor Pujol, hi ha òptiques i hi ha ideologies, i és obvi que si vostè ha perdut la seva orientació sueca, després austríaca i en aquests moments no té nord, i alguns dels seus companys de partit reafirmen posicions de liberalisme més de dretes, aquest canvi vostè el coneixerà perquè nosaltres el coneixem perfectament. Dir molt clarament que la nostra posició no és anar en contra del

benefici; la nostra posició és anar per la concertació, i concertació clarament a les tres bandes possibles. I és molt diferent un govern d'esquerres que un govern de dreta, amb la responsabilitat de dur a terme les responsabilitats de concertació. I aquesta concertació, òbviament, passa per una situació de crisi, haver admès fins i tot rebaixes del salari real, però que havien de venir contraprestades, indubtablement, per una política de salari social que formaria part d'una potenciació de la inversió pública. Molt lluny dels esquemes fiscals i ideològics que vostès defensen, perquè són absolutament incompatibles amb els discursos que vostès ens fan en aquests moments.

L'emissió de deute públic era possible al seu moment. Vostès saben que no l'hem exhaurit. Era possible fer-ho en coordinació amb altres Administracions locals, possible.

El tema de les Caixes d'estalvis : vostès sabran exactament el que han fet. Han barrejat absolutament el sistema financer. Teniem competències sobre les Caixes, no han exhaurit les seves potencialitats, i una petita acció dirigida amb un percentatge ínfim dels seus recursos significava un tombant importantíssim en l'actitud inversora productiva a Catalunya. I aquest és un tema absolutament central i en podríem parlar hores, d'aquest tema, i vostès sabran per què no ho han pogut fer.

Dir clarament que el tema del CARIC s'ha posat en dubte, i això és molt greu, pel que fa referència a la institució nacional de Catalunya per excel·lència, que és la Generalitat, avalant directament crèdits de l'empresa amb una visió privatista de l'Administració. No han estat ni capaços de copiar el Govern basc en la creació d'un institut mixt, amb participació de capital públic i Caixes d'estalvis, que dugués a terme aquesta funció. I avui ens trobem com altres Comunitats Autònomes o Diputacions forals arriben a uns plantejaments d'aval absolutament distorsionants per al mercat i per a l'empresari català, i si volem podem parlar de la línia blanca, concretament del que ha fet la Diputació Foral de Navarra, i quan s'obre l'aixeta de la incorrecció tècnica, sense plantejaments seriosos, evidentment sempre en sortim perdent, perquè sense objectivitat Catalunya es perd perquè no hi ha un marc de referència objectiu.

Quan nosaltres ens hem referit al 4% residual, era 4% residual en el tema específic de lluita contra l'atur. Si es volia fer concertació, hi havia base per a fer concertació. Discutim contrapartides, però contrapartides volia dir una voluntat política de situar les parts socials d'aquest país, que són especialment els treballadors, que amb una extraordinària responsabilitat han admès una rebaixa del salari real, situar-los en una taula, i amb la responsabilitat de govern direccionar aquestes inversions, no en funció estrictament de criteris sectorials, sinó en funció de criteris territorials, comarcals, tenint molt present les bosses d'atur existents a Catalunya, que no es reparteixen uniformement en el territori.

Entrem, senyor Pujol, en el tema de les valoracions. Els Socialistes de Catalunya i els socialistes estem portant un treball en profunditat, i li diré exactament les conclusions a què nosaltres hem arribat en aquest moment, que farem públiques, en relació amb aquest tema. Però li parlaré amb tota sinceritat. Nosaltres anem a defensar aquest tema a fons. Sàpiga-ho, senyor Pujol, anem a defensar-lo a fons. Reflexions sobre el tema. Aquestes valoracions només es poden defensar,

no en els traspassos del 30 de juny de 1981, sinó amb la globalitat o amb el complement que després ha vingut, concretament pel tema de sanitat. És a dir, tenim un pressupost, amb un percentatge de dotació de l'Estat a la Generalitat que no ve per la via del traspàs. Si el càlcul és en funció estrictament dels traspassos del 30 de juny —i aquí podríem parlar de la metodologia dels traspassos de l'any anterior, de les diferències que es produeixen, perquè aquí els socialistes vam fer un treball analític, veient uns errors concrets, uns errors a partir d'aquell mètode, i vam quantificar aquells errors, i això que quedi clar—, ens trobaríem amb un dèficit públic, suposant que totes les Comunitats Autònomes tinguessin les mateixes competències que avui té Catalunya, d'aproximadament 400 000 milions de pessetes més. Si es fa sobre la base del pressupost actual de la Generalitat, el dèficit que significaria per al conjunt de l'Estat el plantejament que es fa, que nosaltres defensarem, els socialistes defensarem i serem una garantia per a la seva defensa, seria aproximadament —tenim fets tots els càlculs— de 250 000 milions de pessetes. I nosaltres defensarem això. Què succeeix aquí? Que no s'ha donat de baixa ni una sola unitat orgànica de l'Estat. I això no és responsabilitat de vostè. És a dir, no s'ha fet la reforma democràtica de l'Estat que permetés eixugar el que significaria aquest dèficit global del procés autonòmic. I, en aquest sentit, els invito a anar junts en la política de reforma democràtica de l'Estat, que vostès, evidentment, amb el seu suport en política econòmica i en política administrativa, han donat permanentment a un Govern de dretes, un Govern de dretes evidentment amb grans interessos d'alts funcionariats que es resisteixen a desfer el seu grau de centralisme. I hi ha comentaris molt curiosos, fets des d'aquest centralisme de dretes, que diuen: «Esto supone un alivio para la Administración porque damos un dinero por la vía de inversión» —perquè aquesta gent no creu en el conjunt de les autonomies— «sin poner en peligro el tema trascendental de dar de baja unidades orgánicas.» Comentaris d'aquests s'han fet, perquè és evident que som davant d'una situació de Comunitat Autònoma primera, i aquesta Comunitat Autònoma primera pot marcar una pauta. I, des d'una visió d'un centralisme, es pot tenir aquesta visió absolutament cínica, des d'una visió de voler fer una Espanya de les autonomies...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ha acabat el seu temps.

El Sr. ARMET : Gràcies, senyor President. Des de la perspectiva de fer una Espanya de les autonomies, en profunditat, aquest tema, el defensarem amb la globalitat del pressupost, tenint molt present que, si no hi ha la reforma de l'Estat, no en patirà el procés autonòmic en el conjunt de l'Estat, sinó el procés autonòmic de Catalunya, perquè d'aquí a quatre dies sentirem qui dirà «l'autonomia és cara», quan «la autonomia serà un poco cara» i es demostrarà que hi ha millors serveis, i això, nosaltres estem disposats a defensar-ho, però lleugerament més que ara. I si no tenim aquesta actuació de responsabilitat, de corresponsabilització i d'incidència en la política de l'Estat, difícilment ens en sortirem. He acabat el temps; tenia quatre aspectes més; ho lamento molt. Sóc molt disciplinat, i, evidentment, aquests constreyniments del Reglament impedeixen tenir un debat en tota la seva extensió.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Joan Reventós té la paraula.

El Sr. REVENTÓS : Senyor President, senyors Diputats, vull contestar dues de les qüestions que ha plantejat el President Pujol en el seu torn de resposta a la meua intervenció.

La primera. Quan no ha contestat a la pregunta de com pensa continuar governant en aquest Parlament, en la situació de correlació de forces parlamentàries. Recullo que ha dit una cosa que crec que és important. Ha dit que la situació és diferent d'altres moments. Tinc la visió pessimista que probablement tornarà a passar el que ha passat en el passat, que aprovarem resolucions, que el Parlament aprovarà resolucions, el Govern no les complirà, i es tornarà a produir el menyspreu de l'Executiu envers aquest Parlament. És una profecia que faig per als pròxims dos mesos, no més enllà.

Voldria ara parlar de l'altra qüestió. Jo he plantejat un problema que he qualificat de molt greu, perquè ho creiem així. I vull dir al President Pujol, vull recordar-li-ho, que aquest és un problema que ens ha preocupat a molts ciutadans d'aquest país i que forma part del que és la nostra trajectòria política de sempre : això d'aconseguir la unitat del nostre poble. Vull recordar l'esforç fet en aquest sentit des del '75, abans, per incorporar al procés de reconstrucció nacional tots els sectors de la població de Catalunya. Vull expressar aquí com una veritat inqüestionable que hem estat els partits d'esquerra els que hem fet més que ningú per vertebrar la nostra nació, l'actual, la d'avui, tal com és, vertebrar aquest procés complex d'una població de catalans d'origen i catalans de destí. El President Pujol em fa una resposta molt política, i a mi això em preocupa perquè em penso que no és conscient, o no ho vol ser, de la gravetat que pot prendre el tema. M'ha fet una resposta com si jo estigués parlant de quelcom important que, com a partit d'oposició, utilitzo per a fer una punxada parlamentària. No, President, la meua intervenció no tenia aquest sentit. Això no es contesta amb el verbalisme que ha tingut la seva intervenció. Es contesta explicant què fa el Govern per tractar d'afrontar un problema que està sorgint. I a mi el que em preocupa és la falta de sensibilitat que està demostrant en aquest moment el President de la Generalitat, que és qui ha parlat, tractant d'atribuir, fent judicis d'intencions, a un problema que pot aflorar amb una força de la qual cap de nosaltres encara no és conscient. Jo no hauria posat l'èmfasi que he posat en les meves paraules si no estigués absolutament convençut que aquest és un problema cabdal per al nostre país, cabdal per a la nació catalana, i em preocupa extraordinàriament la manca de sensibilitat que està demostrant el President Pujol, amagant-ho amb un verbalisme que no pot deixar de posar en clar que no estan fent res per afrontar aquest problema.

El clima de convivència que s'està deteriorant en aquest país no té res a veure ni es pot comparar —i aquí és una expressió de la falta de sensibilitat a què abans em referia— a fets puntuals com el que ell ha citat del rapte d'un empresari, de l'acció d'un terrorista. No, senyor President, som davant d'un problema que podem solucionar, però el primer que hem de tenir és la sensibilitat clara que el problema existeix, que hi ha hagut qui l'ha estat atiant. Jo no he fet cap acusació, he explicat la creació d'un clima, que es desprèn d'unes polítiques equivocades, d'unes polítiques que tracten més d'explotar els sentiments que la raó. El nostre país avui té una amenaça greu que

ha començat a prendre cos, en la qual ens juguem el destí col·lectiu de tots nosaltres, en què ens juguem el destí de la nostra nació. I em preocupa extraordinàriament que, davant d'aquest crit d'atenció, davant d'aquesta denúncia, davant d'aquest fet exposat avui aquí, al Parlament, amb tota la convicció, es pugui insinuar que això és una tàctica de partit, que això és un element més de la lluita política, electoral, que es puguin fer judicis d'intencions que expressen clarament la manca de sensibilitat per un problema que si vostès, Consell Executiu, que si tots nosaltres, i sobretot aquells que el veiem més directament per la condició sociològica dels nostres partits, no fem l'esforç serè, l'esforç enèrgic, davant un cert motí, i d'exigir-ne una acció concreta per a desfer el procés frustrant que s'està posant en immensos sectors del nostre poble, podem anar —permeteu-me les paraules, l'expressió— a parar a les roques.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Diputat, ha depassat ja el temps.

El Sr. REVENTÓS : Permeti'm uns moments. Aquest és un tema d'una extraordinària importància, jo lamento extraordinàriament la limitació de temps que dicta el Parlament, però sí que vull assenyalar que la posició dels socialistes en aquesta qüestió serà irreductible. Nosaltres tenim un projecte clar que comporta la unitat civil del nostre poble, i allà on aquesta unitat civil pugui aparèixer amenaçada, farem la denúncia i arbitrarem una política per tractar que aquest problema sigui resolt i sigui vençut.

Espero que vostès assumeixin les seves responsabilitats en un camp tan delicat, i lamento la manca de sensibilitat sobre aquest problema que ha posat de manifest les paraules del President.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La darrera intervenció en el debat és la del Grup parlamentari de Convergència i Unió. En el seu nom, té la paraula el Diputat senyor Bigatà.

El Sr. BIGATÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, hi ha un Grup en aquesta Cambra, el Grup Comunista, que té una gran capacitat d'atac, i nosaltres, com a Grup que donem suport al Govern de la Generalitat, tenim també una gran capacitat d'encaixar. En tot cas, el que voldria dir al Grup Comunista és que a nosaltres ens agrada la crítica, aquella crítica constructiva, no aquella crítica que té forts continguts negatius, que arriben fins i tot a negar-nos, i avui sembla que així s'ha volgut donar, la possibilitat de creure que nosaltres tenim un programa. En tot cas, amb la meua intervenció, que miraré que sigui concisa, clara i també breu, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, donaré resposta a alguns punts puntuals del que han dit aquí aquesta tarda els Grups que hi han intervingut.

S'ha dit, i en tot cas hem de dir nosaltres, que tenim un programa, que el Govern de la Generalitat, al qual nosaltres donem suport —Convergència i Unió— té un programa i jo voldria destacar els trets fonamentals d'aquest programa d'una manera breu.

En primer lloc, en el camp del procés de la institucionalització voldria destacar tres fets importants. En primer lloc, la política de traspassos. Aquesta política de traspassos que ha estat aquella que el President de la Generalitat ens deia ahir de trobar una fórmula que combini al més eficaçment possible poder negociar amb el poder a Madrid i poder actuar eficaç-

ment a Catalunya. Jo els voldria dir que en aquests moments, com a Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, aquí curiosament s'ha criticat molt però en canvi no s'ha dit per cap Grup parlamentari que s'ha fet un gran esforç de negociació, un gran esforç del Govern de la Generalitat en el sentit d'assolir la majoria dels traspassos i crear una data, fixar-la —en tot cas és una data de primers de juliol del 83—, per a complir el que l'Estatut marca en relació amb els traspassos. I el fet dels traspassos és important perquè els traspassos ens permeten uns recursos que es van aconseguint mitjançant un procés negociador que és complex i no fàcil, com també de les seves valoracions —jo no en parlaré perquè aquí ja se n'ha parlat a bastament— però que permeten, en primer lloc, una acció de govern, i, en segon lloc, una política de fets i de creació d'un nou marc de convivència amb dues grans vessants. En primer lloc aquella que correspon donar a aquells serveis, salari social, amb més eficàcia i ajudar a combatre el que avui és un dels problemes número u de la societat catalana, com és l'atur.

Un altre aspecte que jo voldria destacar és el de la iniciativa legislativa. Aquí s'ha dit que el Govern de la Generalitat tenia poca iniciativa legislativa. Jo voldria només molt ràpidament esmentar el fet que des de l'inici d'aquesta primera legislatura s'han presentat vint-i-dos projectes de llei; d'aquests projectes de llei, n'hi ha quinze d'aprovats, aprovats en el darrer curs parlamentari i en aquests moments hi ha onze projectes de llei que estan en tràmit en aquesta Cambra, i avui s'ha anunciat en el principi d'aquest curs parlamentari, d'aquest període de sessions, que han entrat tres o quatre projectes de llei, però jo també voldria dir que hi ha una sèrie de lleis, que hi ha una resolució d'aquest Parlament, que són les de l'article 108, que en tot cas tots els Grups parlamentaris en tenim la iniciativa legislativa. I avui també ha anunciat aquí el Govern de la Generalitat que es faria a l'abast de les Comissions corresponents del Parlament un projecte de llei de sindicatura de comptes, que ha d'anar per ponència conjunta i també el que ha de ser la llei d'organització comarcal.

I dintre d'aquest procés, del procés d'institucionalització que marcava el programa de govern del Govern de la Generalitat, hi ha un tercer punt que jo voldria esmentar, que és el fet —ja s'ha dit— de la col·laboració del Govern amb els ajuntaments. En tot cas, per aquesta política de traspassos encertada, el pressupost de la Generalitat ha passat a l'any 80 de 1 600 milions de pessetes, a 54 000 l'any 81, i a 246 000 milions l'any 82, i voldria dir a les senyores i els senyors Diputats que correspon un 85,88% dels serveis transferits al pressupost de l'any 1982. Per tant, aquesta col·laboració amb els ajuntaments és possible, i és possible des d'un punt de vista de la col·laboració institucional, però també és possible quan hi ha aquells serveis corresponents que permeten fer aquells convenis que permeten desenvolupar una política d'acció, una política de govern en col·laboració amb les institucions locals de Catalunya.

Un altre aspecte. Voldria destacar, del programa presentat al seu moment en aquesta Cambra per l'actual Govern de la Generalitat, la defensa de la pròpia identitat, la catalanitat. El nostre Grup fa seu l'objectiu fonamental del Govern de la Generalitat, la defensa del caràcter català del nostre país, de la seva llengua i de la seva cultura, de les seves formes de vida i de la pròpia consciència nacional. I tot això, que quedi clar, amb el ple reconeixement de la realitat de la seva complexitat i

de l'origen no català d'una part important dels nostres conciutadans. També voldríem destacar que el Govern de la Generalitat en el camp de la llengua actua dintre del més estricte respecte a l'article tercer de l'Estatut, és a dir, el dret d'usar qualsevol dels dos idiomes, el deure de conèixer-los tots dos i la Generalitat posant-hi els mitjans per, gradualment, assegurar la igualtat dels dos idiomes quant als drets i els deures de tots els ciutadans de Catalunya.

I ara, en nom del meu Grup parlamentari i en relació amb aquest tema, voldria fer una precisió davant la llei de normalització lingüística. Aquesta llei, s'ha dit aquí, és una llei que s'ha dit que va endarrerida, que s'ha fet amb molt de temps, però nosaltres, en aquest sentit, tenim la voluntat que aquesta llei surti amb el consens absolut, com va tenir l'article tercer de l'Estatut. El consens, entenem, en aquest cas, dóna força a aquest tipus de coses.

D'altra banda, també voldria dir que en aquest camp de la normalització lingüística la llei és un element molt important, però també hi ha l'acció de Govern continuada, en tot cas la llei és una orientació sobre aquesta greu qüestió, i una garantia.

No entretindré les senyores i els senyors Diputats perquè en el transcurs del debat, en les rèpliques i les contrarèpliques, en la intervenció del Govern, ja s'ha dit a bastament que hi ha una acció de Govern que es distingeix precisament de la simple administració o gestió perquè tota acció de govern és aquella que intenta, intenta, i pot i ho fa —com després diré— transformar la realitat de la societat catalana. En tot cas hi ha dos grans punts que defineixen aquesta acció de govern que vol dir que —com ha dit el President— és la trama d'un programa de Govern, aquell programa que el President de la Generalitat va exposar a la Cambra l'abril de 1980. En primer lloc, les accions de govern fetes pel Govern de la Generalitat davant la crisi econòmica i la lluita contra l'atur, i, en segon lloc, la creació de la infraestructura social, la lluita contra els desequilibris territorials i els desequilibris socials.

Jo ara repetiré, només perquè quedi clar, perquè en el transcurs del debat pot haver semblat que no hi havia aquestes línies, només els diré les cinc línies d'actuació més importants d'aquest programa de Govern.

En primer lloc, l'increment —ja s'ha dit aquí— important de la inversió pública. Aquesta inversió pública que ha passat, la inversió real, l'any 81 de 27 000 milions, ho repeteixo, a l'any 82, 38 600 milions, un 40% d'inversió pública. Si aquí hi afegim el deute públic, el pla d'equipaments socials i el deute públic d'enguany, nosaltres aquí creiem que hi ha un instrument i una voluntat clara de lluita contra la crisi, de lluita contra l'atur, de lluita per a crear llocs de treball i, sobretot, de lluita per a salvar llocs de treball.

També un altre aspecte que s'ha esmentat és afavorir un increment de la inversió privada amb els diferents instruments que ja s'han dit al llarg d'aquest debat, la reconversió industrial. El Govern de la Generalitat i el Grup que li dóna suport estan absolutament d'acord amb aquesta pressió, aquesta pressió que ha fet que la política de la reconversió industrial s'apliqui tenint en compte la realitat catalana. Nosaltres hi estem d'acord, els grans èxits que s'han obtingut realment amb aquesta política de reconversió industrial sobretot pressionant, ho repeteixo, perquè es tingui en compte la realitat catalana.

Crear també un clima favorable a l'activitat de les empreses, no amb ajuts econòmics —tots sabem les limitacions que té el mateix Govern de la Generalitat en relació amb l'Estatut en aquest aspecte—, però sí l'ajut com pot ser la CARIC o el CIDEM que ha esmentat fa un moment el mateix President de la Generalitat. D'altres aspectes com poden ser els ajuts directes a través de la subvenció a l'atur. Jo recordaria aquí l'acció directa de la Generalitat, però també l'acció important del Fons de Protecció del Treball que ha salvat 2 000 llocs de treball, gràcies a l'agilitat i a l'eficàcia d'una gestió feta des de Catalunya.

En tot cas hi ha uns instruments per a millorar la situació, uns instruments per a resistir aquesta situació dintre d'unes competències limitades. Hem de dir que s'han creat i s'han defensat molt milers de llocs de treball i, en tot cas, també el que voldríem dir és que nosaltres —i això ho ha dit el Govern i el mateix President de la Generalitat— creiem que la capacitat d'endeutament de la Generalitat és la justa i la correcta. Aquí ha dit algun Grup parlamentari que és possible doblar-la. Nosaltres el que preguntem, perquè aquí tampoc no s'ha dit, és si s'ha de doblar augmentant o no augmentant la pressió fiscal, perquè un dels aspectes importants del Govern de la Generalitat és que amb aquest Govern des de la seva composició, des del moment que va ésser investit per aquesta Cambra, no ha utilitzat l'instrument d'augmentar els impostos.

Jo en aquests moments, en nom del meu Grup parlamentari, he fet un resum a grans trets perquè totes les senyores i els senyors Diputats en tot cas tinguin coneixement —ja l'han tingut a través de les interpretacions dels diferents Consellers i del mateix President de la Generalitat—, però sí que voldria deixar clar que aquí hi ha un programa de Govern, un programa i, per tant, aquest programa no l'hem de posar en revisió cada any; en tot cas, pel que es fa el debat és per les accions polítiques i les accions de govern d'aquest programa.

I per acabar voldria fer una referència que ha fet el Portaveu del Grup Socialista, el Diputat senyor Reventós, quan s'ha referit a l'estabilitat política o a l'estabilitat parlamentària. Miri, senyor Reventós, vostè l'any passat, en aquest mateix debat —en el *Diari de Sessions* consta—, va dir: «no hi ha programa de govern». En tot cas les meves paraules, molt concises, molt clares, han estat precisament per a dir realment uns aspectes puntuals, però que hi ha programa de govern; però vostè deia: «si no hi ha programa de govern —i, a més, no sabem qui donarà suport al Govern minoritari del President Pujol en el pròxim futur—, els elements d'incertitud que arriben a la política catalana són tan grans que a mi em menen a afirmar que caminem cap a una situació de la qual haurem de trobar una situació de relleu molt aviat».

Bé, senyor Reventós, nosaltres som aquí i avui hi som donant suport al Govern de la Generalitat. Vostè avui ens ha donat dos mesos, si no ho recordo malament, i si no ho recordo malament en la darrera referència que fa precisament en aquest *Diari de Sessions* ens en va donar tres.

Però jo el que li volia dir és que nosaltres som conscients, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, de les dificultats polítiques que presenta aquesta Cambra. No hi ha un acord parlamentari estable; hi ha una majoria que ha anat funcionant en la major part dels casos. Hi ha hagut també majories alterna-

tives. La majoria de les lleis, les senyores i els senyors Diputats ho saben, han estat aprovades per unanimitat. El nostre Grup ha fet un esforç i un gran esforç per trobar aquestes majories molt àmplies. Com a Grup parlamentari estem en la mateixa disposició, només amb una posició de gran obertura i receptivitat del Grup que dóna suport al Govern i, en definitiva del Govern, podem ajudar a l'estabilitat política d'aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : D'acord amb l'article 120, tenint en

compte que anem ara a suspendre la sessió, demà a les nou del matí s'obrirà un termini de trenta minuts, en el qual els Grups parlamentaris podran presentar propostes de resolució i seguirem la seqüència ja prevista i seguida anteriorment en altres debats d'aquest tipus.

Per tant, la sessió es reprendrà demà al matí, a les nou, però en realitat serà únicament als efectes, complint amb l'article 120, d'obertura d'aquest termini, i la votació de les propostes de resolució tindrà lloc a la tarda, a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a dos quarts i deu minuts de vuit del vespre.)